

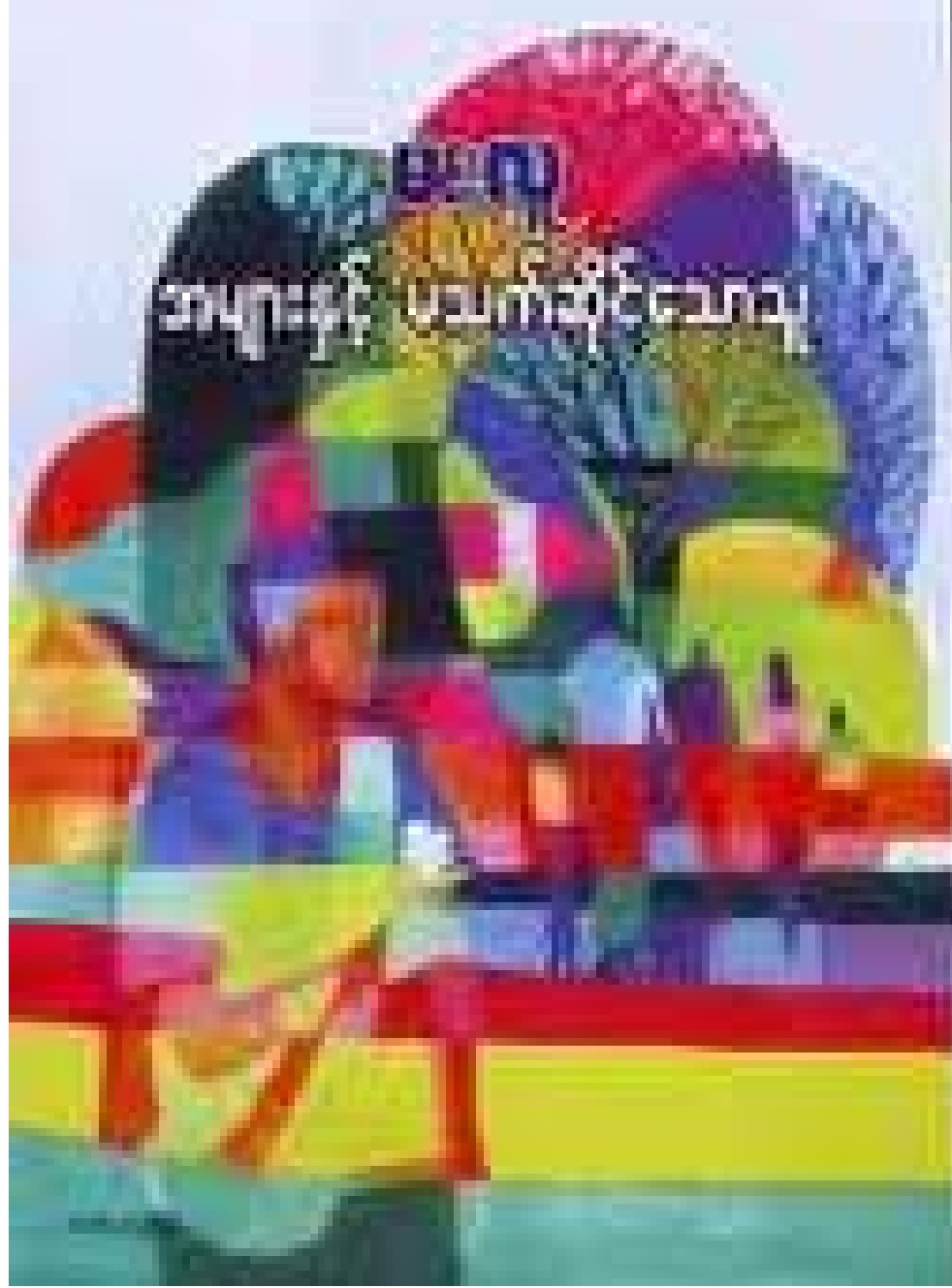
ԵՄ ԸՆ

ՆԱԿԱԳԻՏԱԿԱՆ ՄԱՍԻՆՈՒՆԵԼԱԿԱՆ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԲԱՆԱԿԱՆԱԿԱՆ ՄԱՍԻՆԻ ԿԱՐԳԵՐՈՒՄԸ

◆ အပိုင်း(၁) ◆

၁။

"နာမည်"

"ချစ်ဦး"

"ငယ်နာမည်"

"မောင်ချစ်ဦး"

"အတူတူပဲလေ"

"ငယ်နာမည်ဆို၊ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က အမေက မောင်ချစ်ဦးလို့ပဲ ခေါ်တာပဲ"

"ငယ်နာမည်ဆိုတာက ငယ်ငယ်က ချစ်စနိုးနဲ့ ခေါ်တဲ့နာမည်မျိုးကို ပြောတာလေ၊
ကြွက်နီတို့ ဖိုးခွေးတို့ ဆိုတာမျိုးကို ပြောတာ"

"တစ်ခါတလေတွေ့လည်း အမေက အငယ်ကောင်လို့ခေါ်တာပဲ"

"ဒါကလည်း မဟုတ်သေးဘူး၊ ကဲပါ ငယ်နာမည် မရှိဘူးပေါ့၊ အဲ့ ... ပြီးတော့
တခြားနာမည်ရှိသေးလား"

"ဗျာ ... ဟာ ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး"

"ဒီလိုလေ ... တချို့က နာမည်သုံးလေးခု ရှိတယ် မဟုတ်လား"

"သူများတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ရူးလို့ ခေါ်ကြတာပဲ"

"ဘယ်လိုရယ် ... အချစ်ရူး ဟုတ်လား"

"ချစ်ရူးပေါ့"

"ချစ်ရူး"

"ဟုတ်တယ်"

သက်ဆိုင်ရာမှ ရပ်ကွက်ထဲအထိ ကင်းဆင်းပြီး နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ပြား ပြုလုပ်ပေးနေခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အသေးစိတ် မေးမြန်းရာမှ တတ်နိုင်သမျှ တိကျဖို့ လိုသည်။ လ.ဝ.က ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးသည် အတွေ့အကြုံများနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သိပ်အခက်အခဲ မရှိသော်လည်း ချစ်ဦး ခေါ် ချစ်ရူးနဲ့ ကျတော့ နည်းနည်း လည်ချင်သည်။

"မွေးနေ့"

"တနင်္လာ"

"အဲဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်နှစ်၊ ဘယ်လ၊ ဘယ်ရက်မှာ မွေးတာလဲ မေးတာ"

"ဪ ... ဒါလား" ဟု ဆိုပြီး အင်္ကျီနှင့် ရင်ဘတ်ကြားထိုးထည့်လာသော ဇာတာကို ထုတ်ပေးသည်။ ဇာတာထဲမှာ မြန်မာကောဇာနှစ်သာပါသည်။ မြန်မာလဆန်း၊ လဆုတ်ဘယ်ရက်ဆိုတာသာ ပါသည်။ အလုပ်ရှုပ်ရပြန်၏။

အရပ် ဘယ်လောက် လဲဆိုတော့ "ကျွန်တော့်အကိုထက် တစ်လက်မ နိမ့်တယ်"တဲ့။ အကိုကကော ဘယ်လောက် ရှိသလဲဆိုပြန်တော့ "ကျွန်တော့်ထက် တစ်လက်မမြင့်တယ်"တဲ့။

"ဘယ်မှာ မွေးသလဲ" ဟု ဇာတိကို မေးတော့ "အမေက ဘကြီးတို့အိမ်သားလည်ရင်း ဗိုက်နာလာတာနဲ့ အိမ်ကိုတောင် မပြန်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီမှာပဲ ညကြီး မွေးတာ" ဟု ဆိုပြန်သည်။

ထင်ရှားတဲ့ အမှတ်အသားကတော့ နှာခေါင်းနည်းနည်းကြီးပါသတဲ့။

အဖေနှာမည်ကို ရုတ်တရက် အမေဖော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသေးသည်။

"ကိုယ့်အဖေနှာမည်တောင် မမှတ်မိဘူးလား" ဆိုတော့ "အဖေက ကျွန်တော်ငယ်ငယ်လေးထဲက ဆုံးသွားတာကိုးဗျ။ ရုတ်တရက် ဘယ်မှတ်မိမလဲ၊ အဲ... နေဦး၊ အမေ တစ်ခါ ပြောဖူးတာတော့ ရှိတယ်။ နင့်တို့အဖေ ကိုအောင်ဘဟာ ငါ့ကို တစ်သက်လုံး နှိပ်စက်လာခဲ့တာ တဲ့"

ဒီလိုနဲ့ အဖေနှာမည် အဆင့်ပြေသွားသည်။ ဒါတောင်မှ သူကပြန်ပြီး ဆရာလုပ်လိုက်တာတစ်ခု ရှိသေးသည်။ ပုံစံစာရွက်ထဲမှာ အဖေနှာမည်ကို ထိုးစာအတိုင်း အဘအမည်ဟု ရေးထားသည်။ ဒါကို ကြည့်ပြီး သူက ဘကြီးနှာမည်ပြောတာ ဟု ထင်သောကြောင့် ဦးအောင်ဘ ဆိုတာ အဖေလေ၊ အဘ မဟုတ်ဘူး" ဟု ပြောလိုက်၏။ အဘိုးအဘွားနှာမည်ကျတော့ မပြောတတ်။ ထို့ကြောင့် ... "အဆင့်ပြေသလို ကြည့်ထည့်လိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်သူက လိုက်စစ်နေမှာလဲလို့" ဟု လုပ်လိုက်သေးသည်။

"အဖေရဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ"

"ဟာ ... ရှုပ်တယ်ဗျာ၊ အဲဒါတွေ မထည့်နဲ့"

"မထည့်လို့ ဘယ်ရမလဲ"

"သူတို့ကစပြီး အဖေ့ကို သေခန်းဖြတ်ထားတာလို့ အကိုက ပြန်ပြောတာဗျ"

ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးသည် စိတ်ရှည်ပြီး သဘောကောင်းသူမို့လို့သာ တော်တော့သည်။ ဒါတောင်မှ ပုံစံစာရွက်နှင့် စီစစ်ရေးကတ်ပြားပေါ်မှာ ကပ်ဖို့ ဓာတ်ပုံကို ရိုက်ရာမှာ နေကာမျက်မှန်တပ်ပြီး ပြုံးပြုံးကြီး ရိုက်လာခဲ့သကဲ့သို့။

၂။

သူ၏ အမည်ရင်းသည် ချစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ့ကို အမည်ရင်းအတိုင်း မှန်မှန်ကနဲကနဲခေါ်တွင်လူဆိုလို့ သိပ်မရှိဘူး။ သူ့မိဘတွေရယ်၊ သူ့အကိုရယ်၊ သူ့မိရီးရယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဆရာတော်ရယ်၊ ကျောင်းကဆရာ၊ ဆရာမတွေရယ်လောက်သာ ရှိခဲ့၏။ အများစုကတော့ သူ့ကို ချစ်ရိုးဟူ၍သာ ခေါ်ကြသည်။ ဒီလိုခေါ်တာကို သူကလည်း စိတ်မဆိုး၊ လိုလိုလားလား လက်ခံသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ဘာသာညွှန်းတဲ့အခါမှာ "ချစ်ရူးကို ပေါ့သေးသေးလို့တော့ မထင်လိုက်ကြနဲ့" ဆိုတာမျိုးတောင် ပြောတတ်သေးသည်။

တချို့က သူ့ကို ဝမ်းတွင်းရူး ဟု ပြောသည်။ ဝမ်းတွင်းရူးဆိုသည်မှာ မိခင်၏ဝမ်းထဲမှာကလည်း (မမွေးခင်ကတည်းက) ဦးနှောက်ချို့ယွင်းလာခဲ့ခြင်းကို ပြောခြင်း ဖြစ်၏။ ဒီလိုပြောလျှင် သူက ...

"ကျုပ်က ဝမ်းတွင်းရူးဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့က သဲတောရူးတို့ ပျော်ဘွယ်ရူးတို့ပေါ့နော်" ဟု ပြန်နှောက်တတ်၏။

တချို့ကတော့ သူ့ကို ကျပ်မပြည့်ရှာဘူးဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ ဒီအခါကျတော့လည်း ...

"ကျပ်မပြည့်ဘူး ဆိုတော့ ဆယ့်ငါးပဲရည်လောက်တော့ ရှိတာပေါ့နော်"ဟု တုန့်ပြန်လေသည်။

သူ့ကို ရူးနေတာဟု ပြောလို့ မဖြစ်ပါ။ သူသည် စိတ်ဝေဒနာသည်တစ်ယောက်လို ပရမ်းပတာ မဟုတ်။ ကြည့်လိုက်လျှင် သွားလာ၊ နေထိုင်၊ စားသောက်၊ ဝတ်စားမှုသည် ပုံမှန်အတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ တစ်ချက် တစ်ချက် စိတ်မထင်တဲ့အချိန်မှာ ထဖောက်ခြင်းသာ ရှိသည်။ သူဖောက်ပုံကလည်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မဟုတ်။ အကြောင်ကြောင်ကလေးတွေ လျှောက်လုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သာမန်လူကောင်းဆိုသူတို့ လုပ်လေ့လုပ်ထ မရှိတာမျိုး ထူးထူးခြားခြားဖြစ်သောကြောင့်သာ ရူးသည်ဟု ယိုးစွပ်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့အတူ တစ်ချက်တစ်ချက် ကြောင်ကွက်တွေ ထထလုပ်ပုံကြောင့် လူကောင်းပကတိပါဟု ပြောဖို့ကလည်း ခက်နေပြန်သည်။

တကယ်တော့လည်း လူအားလုံးတို့သည် "ကောင်းခြင်း" နှင့် "ရူးခြင်း" တို့ကြားမှာ ဟန်မပျက် နေထိုင်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဟိုဘက်ဒီဘက် တည်းတည်းကလေးပဲ။ လူတိုင်းလူတိုင်း တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန် တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ရူးခဲ့မယ့်ကြတာပါပဲ။

ကောင်းချင်ယောင်ဆောင်ရာမှ ပိပိရီရီရီသူ့ကို လူကောင်းဟု ခေါ်သည်။ ဟန်မဆောင်တတ်၊ မမျိုသိပ် မဆင်ခြင်တတ်ဘဲ စိတ်ထဲရှိတာ လျှောက်ပြော၊ စိတ်ကူးထဲမှာ ပေါ်သမျှ လျှောက်လုပ်တတ်သူမျိုးကျတော့ "အရူး" ဖြစ်သွားတာပေါ့လေ။

သူတို့မှာ မောင်နှမငါးယောက် ရှိသည်။ အလယ်က သုံးယောက်က ဆုံးသွားသည်။ ချစ်မှုနှင့် ချစ်ဦး နှစ်ယောက်သာ ကျန်သည်။ အကိုအကြီးဆုံးနှင့် ညီအငယ်ဆုံးဆိုတော့ အသက်က ဆယ်နှစ်နီးပါး ကွာသည်။ အဖေက ချစ်ဦးငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက ဆုံးသွားသည်။ အမေကလည်း သူ့ဆယ်နှစ်သွားအရွယ်လောက်မှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်မှုက ချစ်ဦးကို ညီလိုတစ်မျိုး၊ သားလိုတစ်မျိုး ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

ချစ်ဦးသည် ခုနစ်တန်းအထိ ကျောင်းနေဖူးသည်။
ခုနစ်တန်းစာမေးပွဲဖြေခါနီးကျမှ ကျောင်းထွက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။
ကျောင်းထွက်ရတာကလည်း စာမလိုက်နိုင်သောကြောင့် မဟုတ်။ သူက
မှတ်ဉာဏ်တော့ ကောင်းသည်။ ကျောင်းစာတွေကို နားလည်တာမလည်တာ
အပထား၊ အလွတ်ရအောင် ကျက်သည်။ သင်္ချာပုစ္ဆာတွေကိုပါ
အလွတ်ကျက်ထားသည်။ အငယ်တန်းတွေအတွက် ကျောင်းစစ်စာမေးပွဲတွေမှာ
သင်ထားတာတွေထဲက သင့်လျော်ရာကို မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ
အလွတ်ကျက်ထားတာတွေထဲက ပါပါလာတတ်သဖြင့် အောင်မှတ်လောက်တော့
ရတတ်သည်။ တစ်ခါက ကိန်းဂဏန်းတွေပါ အလွတ်ကျက်ထားသော
သင်္ချာပုစ္ဆာတွေနှင့် တိုးသဖြင့် အမှတ်တစ်ရာအပြည့်တောင် ရသွားသေးသည်။

သူငယ်တန်းစာမေးပွဲတန်းကတော့ တစ်လုံးမှ မဖြေဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသဖြင့်
ဆရာမ ဗျာများသွားရသေးသည်။ ဘာဖြစ်လို့ မဖြေတာလဲ မေးတော့ ... "စာမေးပွဲ
ဆိုပြီး ဘာမှလည်း မထူးဆန်းဘူး၊ ဆရာမ သင်ပြီးသားတွေ ပြန်မေးတာပဲ" ဆိုပြီး
ပေကပ်ကပ် ထိုင်နေသဖြင့် ချော့မော့ပြီး ဖြေခိုင်းရသည်။

လေးတန်းစာမေးပွဲမှာတော့ သူ ကျသည်။ မြို့နယ်က
မေးခွန်းထုတ်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် သင်္ချာဘာသာမှာ နည်းနည်း လှည့်ထားသည်။
ကိန်းဂဏန်းတွေလည်း လွဲထားသဖြင့် အလွတ်ကျက်ထားတာတွေနှင့် အံ့မကိုက်၊
ထို့ကြောင့် ကျသွားခြင်း ဖြစ်၏။

သူကတော့ စာမေးပွဲကျတာမဟုတ် မအောင်မြင်တာဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။
သူ့အကြောင်းပြချက်ကတော့ ... "စာမေးပွဲကျတယ် ဆိုရင် လေးတန်းကနေ
သုံးတန်းကို ပြန်ဆင်းရမှာပေါ့။ အခု လေးတန်းမှာပဲ ပြန်နေရမယ် ဆိုတော့
အရင်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျတာ မဟုတ်ဘူး။ မအောင်တာပဲ ရှိတယ်" ဟု ဆိုလေ၏။

ချစ်ရှူးတို့က သူ့အကြောင်းပြောထားသဖြင့် ဆရာ၊ ဆရာမတွေက တော်ရုံတန်ရုံ
ခွင့်လွှတ်ကြသည်။ စောင့်လည်း စောင့်ရှောက်ကြသည်။
အတန်းဖော်သူငယ်ချင်းတွေကလည်း "ချစ်ရှူး" ဟု ခေါ်ကြတာကလွဲလျှင်
အနိုင်ကျင့်တာမျိုး သိပ်မရှိ။ တချို့ကတော့ တစ်စုံတစ်ခု ချွတ်ယွင်းအားနည်းသူကို
ချိုးချီးနှိမ်နှိမ် လုပ်လေ့ရှိသော သာဘဝအတိုင်း ချောက်ချင်တာမျိုး ရှိသည်။
ဥပမာ ... အတန်းထဲမှ လူရှုပ်သုံးကောင်က ချစ်ဦးကို ပြောသည်။

"ဟေ့ကောင် ချစ်ရှူး၊ မင်းသိပြီးပြီလား"

"ဟေ့ကောင် ချစ်ရှူး၊ မင်းသိပြီးပြီလား"

"ဘာလဲကွ"

"ဒီနေ့ကစပြီး ကျောင်းတက်ချိန်အတွင်းမှာ အိမ်သာသွားချင်ရင် ခွင့်တိုင်ရမယ်လို့ ပြောတယ်ကွ"

"ဟ ... ဒါ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ အရင်လည်း ဆရာမကို ခွင့်တောင်းပြီးမှ သွားရတာပဲ"

"အခုဟာက ပါးစပ်နဲ့ ခွင့်တောင်းရတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ခွင့်တောင်းပြီး တင်ရမှာတဲ့"

ချစ်ဦးတကယ်မှတ်သည်။

"မင်းတို့ပြောမှ ငါတောင် သွေးပေါက်ချင်လာပြီကွာ" ဆိုပြီး စာရွက်လွတ်တစ်ရွက်ဖြဲ့၍ ခွင့်စာရေးလေသည်။ သူရေးပုံက ...

သို့/

ဆရာမခင်ဗျား

ကျွန်တော်ဖြစ်သူ မောင့်ချစ်ဦးသည် အိမ်သာသွားချင်တဲ့အတွက် ခွင့်ခဏလေးပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါသည်။

/ချစ်ဦး

ထိုစာကို သွားပေတော့ ဆရာမက ဖတ်ကြည့်ပြီး ပြုံးစေ့စေ့လုပ်ရင်း ... "ဟဲ့ ... မောင်ချစ်ဦး၊ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာလဲ"

"ခွင့်စာလေ ဆရာမ"

"အိမ်သာသွားတာ ခွင့်စာတင်ရမယ်လို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ"

"ဟိုကောင်တွေ ဆရာမ"

"အင်း ... ဖြစ်ရမယ်၊ ဖြစ်ရမယ် ... မင်းကတော့လေ"

ချစ်ဦးကို အတန်းထဲက ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေက ဝိုင်းဟားသည်။
ချစ်ဦးကတော့ ဒါမျိုးရိုးနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ရှက်မနေတော့ဘဲ
စပ်ဖြဲဖြဲလုပ်နေ၏။ မေ့သလောက်ရှိသောအခါကျမှ သူ၏လက်တုံ့ပြန်မှုကို
အကောင်အထည်ဖော်သည်။

တစ်ရက်မှာ လူရှုပ်သုံးကောင် ကျောင်းကိုအလာ လမ်းမှာစောင့်နေသော ချစ်ဦးနှင့်
တွေ့သည်။

"ချစ်ရူး၊ ဘာစောင့်နေတာလဲ" မေးတော့

"ငါတစ်ယောက်တည်း မသွားရဲလို့ကွ"

"မင်းကလည်း အရင်းမရှိ အဖျားမရှိကွာ၊ ဘယ်ကို မသွားရဲတာလဲ"

"ဒီလို့ကွ၊ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ငါတွေ့ခဲ့တာ၊ မာလကာပင်ကွ၊ ခြံစည်းရိုးအပြင်ကို
ထွက်နေတဲ့အကိုင်မှာ အသီးတွေ ပြတ်နေတာပဲ၊ ကဲလိုသီးကြီးတွေကွ"

"အိမ်ရှင်တွေကကော"

"အိမ်ရှင်တွေက မနက်ဆိုရင် အလုပ်သွားကြတာ၊ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ အဲဒါ
ငါတစ်ယောက်တည်း မသွားရဲလို့"

"ဒါများကွာ၊ ကဲ ... လာ၊ ငါတို့ပါ လိုက်မယ်"

ဟိုရောက်တော့ မာလကာပင်ကိုတော့ တွေ့သည်။ အသီးတွေက တစ်လုံးမှ
မရှိတော့။ ချစ်ဦးက ...

"ငါ မနေ့ညနေ က သေသေချာချာ တွေ့ပဲ ဝါတယ်ကွာ"

"မင်းလုပ်လိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ"

ချစ်ဦးက တမင်တကာ အချိန်ဆွဲလိုရအောင် မျှားခေါ်သွားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။
မာလကာသီးကိစ္စကြောင့် အချိန်လွင့်သွားသဖြင့် ကျောင်းတက်
နောက်ကျသွားသည်။ ကျောင်းဝင်းနားရောက်ခါနီး တစ်ဖာလုံလောက်အလိုမှာပင်

ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုးသံ ကြားရသည်။

"ဟာ ... ကျောင်းတက်သွားပြီ"

သူတို့ အပြေးအလွှား သွားကြ၏။ ဝင်းတံခါးနားအရောက်တွင် ကျောင်းဝင်းထဲမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျောင်းသားအားလုံး အတန်းထဲမှာ ရောက်ကုန်ပြီ။ ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်ဝင်ချင်းမှာပင် ချစ်ဦးက ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်စေ့မှာ ယှက်တင်လိုက်၏။

"ဟေ့ကောင်၊ ဘာလုပ်တာလဲ"

လူရှုပ်တစ်ကောင် မေးတော့ ချစ်ဦးက ...

"မင်းတို့ မသိသေးဘူးလား၊ ဪ ... အေး .. ဘယ်သိမလဲ၊ မင်းတို့က မနေ့က ကျောင်းပြေးတာကိုး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲကွ"

ဦးရိမ်သံနှင့် မေးကြတော့ ...

"ကျောင်းနောက်ကျတဲ့လူတွေ ဖားခုန် ခုန်ပြီး ဝင်ရမယ်လို့ ဆရာကြီးက အမိန့်ထုတ်ထားတယ်ကွ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ ကြိမ်ဒဏ်ဆယ်ချက်တဲ့"

"ဟေ"

"ဆရာကြီးလက်သံပြောင်တာ မွင်းတို့သိသားပဲ၊ ဆယ်ချက်မပြောနဲ့၊ သုံးချက်ဆိုရင်တောင် နန္ဒင်း သိပ်ရတာ"

ဟိုကောင် ဇဝေဇဝါဖြစ်ပြီး တွေဝေသွား၏။ ချစ်ဦးက

"ဖင်အသားနီလန်အောင်တော့ အရိုက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဖားခုန်ခုန်ရတာက သက်သာသေးတယ်"

လူရှုပ်သုံးကောင်မှာ မနေ့က ကျောင်းပြေးမိတာက တစ်ပြစ်၊ ကျောင်းနောက်ကျတာက တစ်ပြစ်ဆိုတော့ ထူပူပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြစဉ် ...

"ကဲ ... ငါတော့ သွားပြီဟေ့"

ချစ်ဦးက ပြောပြောဆိုဆို ဖားခုန်ခုန်ပြီး စထွက်သည်။ ဟိုကောင်တွေလည်း ကြုံရာမရဘဲ ဆောင်ကြောင့် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဖားခုန်ခုန်ရင်း လွှဲကန်ကြရတော့သည်။ ချစ်ဦးက ရှေ့က ဦးဆောင်ပြီး ဟိုကောင်သုံးကောင်က နောက်က ခုန်ဆွခုန်ဆွ လိုက်လာသော မြင်ကွင်းကို အတန်းထဲက လှမ်းမြင်ရတော့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတို့အားလုံး တုဝန်းဝန်း ရယ်ကုန်ကြသည်။ ဆရာမလည်း ဘာဖြစ်တာလဲဟု လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် ကျောင်းဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်လိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ချစ်ဦး ခေါင်းဆောင်သော ဖားခုန် အဖွဲ့လည်း ပန်းဝင်လာသည်။ ချစ်ဦးက ထရပ်ပြီး ဆရာမကို ပြီးပြီ နှုတ်ဆက်သည်။ ဟိုသုံးကောင်လည်း ထရပ်ရင်း ပေါင်တွေကို နှိပ်နယ်နေ၏။

"ဘာလုပ်ကြတာလဲကွယ့်"

"ကျောင်းနောက်ကျလို့ပါ" ဟု လူရှုပ်တစ်ကောင်က ပြော၏။

နောက်တစ်ကောင်က ...

"ကျွန်တော်တို့ကို ဆရာကြီးဆီတော့ မပို့ပါနဲ့နော် ဆရာမ၊ ဖားခုန်လည်း ခုန်ပြီးပါပြီ"

"နေစမ်းပါ၊ မင်းတို့ကို ဘယ်သူက ဖားခုန် ခုန်ခိုင်းတာလဲ"

"ဟို ... ချစ်ရူး ဆရာမ"

"ဟေ ... သူခုန်ခိုင်းတာနဲ့ မင်းတို့က ခုန်တယ်"

"ဟိုလေ ... ကျောင်းနောက်ကျရင် ဖားခုန်ခုန်ရမယ်လို့ ဆရာကြီးက အမိန့်ထုတ် ... တာ"

ဆရာမပင် ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ခွီးခနဲ ရယ်မိသဖြင့် ဟိုကောင်တွေ ခံလိုက်ရပြီဆိုတာ သိသွားပြီး အကြီးအကျယ် ရှက်သွား၏။ ဆရာမက ရယ်ရင်း ...

"ဖြစ်ရလေကွယ်၊ အင်း ... လူပါး ပုလင်းထိဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့"

လူရှုပ်သုံးကောင်မှာ တစ်တန်းလုံး ဝိုင်းဟားတာ ခံလိုက်ရ၏။ အထူးသဖြင့်

ချစ်ဦးလိုကောင်က ပြန်နှပ်ချတာ ခံလိုက်ရသဖြင့် အတော်အောင်သက်သက် ဖြစ်သွားကြရသည်။ တခြားအတန်းက ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေလည်း သူတို့ဖားရန်ခန့်တာကို လှမ်းမြင်ခဲ့သောကြောင့် သတင်းက တစ်ကျောင်းလုံး ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ချစ်ဦးအဖို့ကတော့ နဂိုကပင် ပေါ့ခွင့်လိုင်စင်ရထားတာ အားလုံးအသိဖြစ်သောကြောင့် ဘာမှ အရေးကြီးခွင့်ကျယ် မဖြစ်။ ဒါတွင်မက "လူရပ်သုံးကောင်ကို ငါလုပ်တဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ်ခိုင်းပြမယ်၊ ကြည့်နေ" ဟု သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လောင်းကြွေးစားကြွေးလုပ်ခဲ့တာ နှင်သွားသဖြင့် မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲတောင် စားလိုက်ရသေးသည်။ ချစ်ဦးက အဲဒီလိုကောင်မျိုး။

ခုနှစ်တန်းရောက်တဲ့အခါမျိုးမှာတော့ သူ့မှာ ထူးထူးခြားခြား စိတ်ရှူးတစ်ခု ပေါက်လာခဲ့လေသည်။ ကျောင်းမှာ သင်ရသော ဘာသာရပ်များအပေါ် ဝေဖန်ဆန်းစစ်လာခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မြန်မာစာဆိုတာ ကောင်းကောင်းရေးတတ် ဖတ်တတ်ရင် တော်ရောပေါ့။ ဘာကြောင့် အများကြီး ထပ်သင်နေဖို့လိုသလဲ။ အင်္ဂလိပ်စာကတော့ တတ်ထားရင် ကောင်းတယ်။ အင်္ဂလိပ်ဇာတ်ကားကြည့်ရင် နားလည်တာပေါ့။ သင်္ချာဆိုတာ အပေါင်း၊ အနက်၊ အမြောက်၊ အစားတတ်ဖို့ပဲ လိုတယ်။ အက္ခရာသင်္ချာဆိုတာ ဘာမှ သုံးလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး။ မြီးတော့ ဂျီဩမေတြီဆိုတာကတော့ တြိဂံတစ်ခုမှာ အနားသုံးဖက်ရှိတယ်ဆိုတာ ကြည့်ရုံနဲ့ သိတာပဲ။ ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်လို့။ အတွင်းထောင့်သုံးခုပေါင်း တစ်ရာရှစ်ဆယ်ဒီဂရီတဲ့။ သူ့ဟာသူ တစ်ရာရှစ်ဆယ် မကလို့ နှစ်ရာပဲရှိရှိ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ပထဝီ ဆိုတာကကော။ သဘာဝပေါက်ပင်ဆိုတာ ဘာထူးဆန်းသလဲ။ စာထဲမပါလည်း သူ့ဘာသာ ပေါက်တာက ပေါက်မှာပဲ။ သမိုင်းကတော့ သိပ်မဆိုးလှ။ ဟိုရှေးရှေးတုန်းက အကြောင်းတွေက နားထောင်လို့ကောင်းတယ်။ သိပ္ပံဘာသာလည်း မဆိုးလှ။ စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းသား။

ဒီအကြောင်းတွေကို သူက အတန်းပိုင်ဆရာမကို ပြောပြသည်။ မလိုတာတွေကို အလကား အချိန်ကုန်ခံပြီး မသင်ဖို့။ ဆရာမက ထိုဘာသာရပ်များ၏ အသုံးဝင်ပုံများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။ သို့ရာတွင် သူက နားမဝင်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဆီအထိ သွားပြီး တင်ပြသည်။ ဆရာကြီးမှာ အတော် ဦးနှောက်ခြောက်သွား၏။ ချစ်ဦးအကြောင်း သိနေသဖြင့် ဆိုတော့ မဆွ။ ပြဋ္ဌာန်းစာတွေကို မသင်ချင်လို့မရကြောင်း နှစ်သိမ့် ပြောဆိုသည်။ ချစ်ဦးက လက်မခံ။ သူ့စိတ်မဝင်စားသောဘာသာ သင်သောအချိန်မှာ နားမထောင်ဘဲ အိပ်နေသည်။ ဒါမှမဟုတ် အတန်းပြင် ထွက်ထိုင်နေသည်။ မတတ်သာတော့သဖြင့် သူ့အစကို ချစ်မှု့ကို ခေါ်ပြီး အခြေအနေကို ပြောပြသည်။ ချစ်မှု့က သူ့ညီကို ချော့မော့ စည်းရုံးသော်လည်း မရ။ နောက်ဆုံးတော့ တစ်နိုင်ငံလုံးအတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားသော သင်ရိုးညွှန်းတမ်းကို သူတစ်ယောက်တည်းအတွက် ပြင်ဆင်ပေးလို့ မဖြစ်နိုင်သဖြင့် ချစ်ဦး ကျောင်းထွက်လိုက်လေတော့သည်။ ချစ်မှု့မှာ သူ့ညီကို တော်တော်ချစ်သဖြင့် ခုကစွဲအတွက် မဆူရက်၊ အပြစ်မတင်ရက်။ တကယ်တော့ ချစ်ဦး၏အခြေအနေအရ ... စာလေးရေးတတ် ဖတ်တတ်ရင် ဇွတ်ပြီ ဆိုပြီး ကျောင်းထားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ခုလို ခုနှစ်တန်းအထိရောက်အောင် တက်နိုင်တာကိုက အမြတ်ပဲဟု သဘောထားလိုက်ရ၏။

ချစ်မှုက ကုန်ကားမောင်းသူ ဖြစ်၏။ ချစ်ဦး ကျောင်းက ထွက်ပြီးနောက် တစ်ခါတစ်ခါ သူ့အစ်ကို၏ကားနှင့် လိုက်သွားတတ်သည်။ ဒီလူ့ခရီးသွားတာကို သူပျော်သည်။ ချစ်မှုက စိတ်မချလို့ ရှေ့ခန်း သူ့ဘေးမှာ ထိုင်ခိုင်းသော်လည်း မရ။ ချစ်ဦးက ကားနောက်ခန်း၊ ကုန်သေတ္တာတွေ၊ အိတ်တွေအပေါ် ထိုင်လိုက်ရတာကို ပိုသဘောကျသည်။ ညတိုက်ကျလျှင် အိတ်တွေအပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်ပြီး ကောင်းကင်ကြယ်တွေကို ကြည့်ရင်း ကားစီးရတာ မေပဲဟု ဆို၏။

တကယ်တော့ ချစ်ဦးကိုခေါ်သွားရတာ သိပ်အကူအညီရလှတာတွေ့ မဟုတ်။ အဖော်အဖြစ်လောက်သာ အသုံးဝင်သည်။ သူက ကျော်တက်ချင်လို့ နောက်က ဟုန်းက ပွမပွမတီးသောကားတွေကို လက်သီး ထောင်ပြချင်တာ။ သူ့ကြောင့် တခြားကားတွေနဲ့တော့ ရန်ဖြစ်ရတာမျိုး ရှိ၏။ ချစ်မှုက လူအေးမို့လို့သာ ရွက်နုကကြ မဖြစ်ခဲ့တာ။ ပြီးတော့ ချစ်ဦးအတွက် အစားအသောက်စရိတ်က ပိုကုန်သေးသည်။ သူက တစ်နေရာမှာ ရပ်တိုင်း တစ်ခုခု ဝယ်စားချင်သူ ဖြစ်၏။ ချစ်မှုကလည်း သူ့ညကို အလိုလိုကတော့ စားချင်တယ်ဆို ကျွေးတာပဲ။ ချစ်မှု၏ကားမှာပါသော ယာဉ်နောက်လိုက်တွေကတော့ ချစ်ဦးကို ချစ်ကြသည်။ စလို့နောက်လို့ကောင်းသဖြင့် ချစ်ဦးပါလျှင် အပျင်းပြေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကုန်ကားသမားလောကသည် အတော်ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း နေနိုင်မှ တော်ကကျသည်။ အမြဲလိုလို လမ်းပေါ်မှာ ခရီးသွားနေရသဖြင့် အိမ်နှင့်ဝေးနေရတာ များသည်။ အိမ်ထောင်ရှိရှိ မရှိရှိ ကားပေါ်ရောက်လျှင် လူလွတ်လို ဖြစ်သွားသည်။

သူတို့ဘဝ ကြမ်းတမ်းသည်။ ပင်ပန်းသည်။ ထိုအတူ ပျော်ပါးစရာ အခွင့်အရေးတွေလည်း ရတတ်သည်။ တစ်ချို့ယမကာနှင့် အပန်းဖြေသည်။ တချို့က တခြားပျော်စရာ ရှာသည်။ တချို့က လိုင်းစုံ။ ချစ်မှုသည် လူပျိုပေါက်မဖြစ်တဖြစ်၊ ကလေးသာသာအရွယ်ဖြစ်သော ချစ်ဦးကို ဒီလိုဝန်းကျင်ထဲမှာ သာယာမသွားစေချင်။ ထို့ကြောင့် တစ်လတစ်ခေါက်သာ ခေါ်သွားတတ်သည်။ ချစ်မှုက လူရိုးလူအေး။ အရက်မသောက်တတ်။ တခြားအပျော်အပါးလည်း မရှိ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့လို ရိုးရိုး အေးအေးဖြစ်သော မြလွင်နှင့် ဆုံစည်းမိခြင်း ဖြစ်၏။

မြလွင်က ကြားစခန်းမြို့ကလေးရှိ ချစ်မှုတို့ စားနေကျ ထမင်းဆိုင်မှ အလုပ်သမလေး ဖြစ်၏။ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းရှိပြီး နှမ်းပါးသည်။ မြလွင်က ဖြူဖြူစင်စင် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ကလေး ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ဝင်စားသူတွေများသည်။ သို့ရာတွင် အများစုက အပျော်သဘော။ တချို့ကတော့ "တစ်ရွာတစ်နပ်စား" သဘောမျိုး ကြံစည်ချင်တာ။ ဒီကြားထဲမှာ မြလွင်က လူရိုးလူအဖြစ်သော ချစ်မှုကိုသာ အရေးပေးမ၏။ သို့ရာတွင်

ခပ်တုံးတုံးဖြစ်သော ချစ်မှုက အခွင့်အရေးယူရကောင်းမှန်းမသိ။ သူစားမည့်
ဟင်းပန်းကန်ထဲကို မြဲလွင်က အသွားကောင်းကောင်း မျှားများ
ထည့်ပေးတာလောက်ကို အဟုတ်ကြီးမှတ်နေပြီး ကျေနပ်သည်။

ကားနားတွဲရက်တစ်ရက်မှာတော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အိမ်ရှေ့မှာ
ထိုင်စကားပြောကြသည်။ ချစ်ဦးက သူ့ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ကူးတည့်ရာတွေ
ကပ်သီးကပ်သပ် မေးသည်။ ပြီးတော့ ...

"ကိုကြီး ခရီးသွားနေတဲ့အချိန်ကျရင် သိပ်ပျင်းတာပဲ၊
အရင်သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ကျောင်းဆက်တက်နေကြတော့ သိပ်မတွေ့နိုင်ဘူး။
ဒေါ်ကြီးကလည်း ခွာပြန်တော့မယ်လို့ နေ့တိုင်းပဲ ပြောနေတာပဲ"

"အေးပါကွာ၊ သူလည်း သူ့သားအမိတွေဆီ ပြန်ချင်တာပေါ့။ ငါမရှိတုန်း မင်းကို
ထမင်းဟင်းချက်ကျွေးမယ့်လူမရှိလို့ ဆွဲထားရတာ၊ ကြာကြာတော့ ဆွဲထားလို့ရမှာ
မဟုတ်ဘူး"

"ရှုပ်ပါတယ် ကိုကြီးရာ၊ မိန်းမတစ်ယောက်သာ ယူလိုက်စမ်းပါ"

"ဟေ ... အေးကွ၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ယူရကောင်းမလား
စဉ်းစားမိသေးတယ်"

"မိန်းမယူရင် ကလေးမွေးမှာလား"

"မွေးမှာပေါ့ကွ"

"ဘာလေးမွေးမှာလဲ"

"ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲကွ"

"ယူရင် သမီးလေးမွေးမယ့်မိန်းမကိုပဲ ယူဗျာ"

"ဟာကွာ၊ မင်းကလည်း လှုပ်ရှေ့မယ်၊ ကလေးမွေးတယ်ဆိုတာ
ဘာလေးမွေးရမယ်လို့ ကြိုပြောလို့ ရတာမှ မဟုတ်တာ"

"ကျွန်တော်ကတော့ မိန်းကလေးပဲ ချစ်တယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ယောက္ခိကလေးမွေးလာလို့ ကျွန်တော့်လို ပေါတောတောလေးဖြစ်နေရင် တယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ညီလေးကလည်းကွာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒီလောက်မနှိမ်စမ်းပါနဲ့"

"ဒါ ... မြှောက်ပြောသေးတာနော်၊ သူများတွေကဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို အရှုံးလို့တောင် ပြောတာ မဟုတ်လား"

"အလကားပါ၊ သူတို့တွေက ငါ့ညီရပ်ချောတာကို မနာလိုလို့ ပြောကြတာပါ" ဟု ချစ်မှုေးက နှစ်သိမ့်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပေါ့လို့ပေါ့မှန်းသိပြီး အမှန်တိုင်းဝန်ခံတဲ့အတွက် လူ့ကောင်းယောင်ဆောင်နေတဲ့သူတွေထက် သာတယ်ဟု ချစ်မှုေးက သူ့ညီကို အမှတ်ပေးလိုက်မိသေးသည်။

"ကျွန်တော် တစ်ခု ခဉ်းစားမိသေးတယ် ကိုကြီးရ" ဟု ချစ်ဦးက ပြောသဖြင့် "ဆိုစမ်းပါဦး" ဟု ချစ်မှုေး စကားထောက်ပေးသောအခါ ...

"ကိုန်းသေပေါက် သမီးလေးရနိုင်တဲ့နည်း ရှိတယ်ဗျ"

"တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ပြောပါဦး၊ ဘာနည်းလဲ"

"သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိတဲ့မိန်းမကို ယူလိုက်ပေါ့"

"ဟာကွာ၊ မင်းကလည်း"

ချစ်ဦး ခဏ ခဉ်းစားနေပြီးနောက် ...

"ကိုကြီး"

"ဟေ ..."

"တကယ်လို့ ကိုကြီး မိန်းမယူမယ်လို့ စိတ်ကူးရင် မမြလွင်ကို ယူပါလား"

"ဟင် ..."

ချစ်မှုး ထွေသွား၏။ ချစ်ဦးက ခုလိုပြောလာမှ မြလွင်အကြောင်းကို စဉ်းစားကြည့်မိတော့သည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူလည်း တအံ့တဩ ဖြစ်သွား၏။ သူ မြလွင်ကို ချစ်နေမိပါကော။

ချစ်ဦးသည် မြလွင်နှင့် အတော်အဆင်ပြေသည်။ ဆိုင်မှာ ထမင်းသွားစားတဲ့အခါ သဘောကောင်းသော မြလွင်က ချစ်ဦးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဆက်ဆံတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်လေ ချစ်ဦးက ဟင်းနဲ့ မစားချင်ဘူး။ ထမင်းသုတ် စားချင်တယ်ဆိုလျှင်တောင် သူ့ကိုယ်တိုင် ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတတ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ချစ်ဦးက မြလွင်ကို ခင်တွယ်မိခြင်းဖြစ်၏။ ချစ်မှုးကတော့ မြလွင်ကို ကြိုက်နေမိပြီဆိုသော်လည်း ဖွင့်ဟမပြောဖြစ်သေး။ ပြောလည်း မပြောရဲ။ သူထမင်းစားနေစဉ်မှာ မြလွင်က "ကိုချစ်မှုး၊ ဘာလိုသေးလဲ" လို့ လာမေးတာလောက်ကို ဗီဒီယိုကရာအိုကေထဲက မင်းသားမင်းသမီးတွေလို အောက်မေ့ပြီး ပီတိဖြာနေရုံသာရှိ၏။ သူ့အကြောင်း ရိပ်မိနေသော တခြားကားဆရာတွေ၊ ယာဉ်နောက်လိုက်တွေက ဝိုင်းလှော်ကြ၊ စကြ၊ နောက်ကြတာပဲ တိုးတက်မှုရှိသည်။

တစ်ရက်မှာတော့ မြလွင်သည် ချစ်မှုးကြိုက်တတ်သဖြင့် တမင် ချန်ထားသော ငါးရဲ့အူဟင်းနှင့် ချစ်ဦးအတွက် ဆတ်သားတောချက်ပန်းကန်များကို ကိုင်လာသည်။ ချစ်မှုးတို့စားပွဲရှိရာသို့ အသွားတွင် အကြောင်းသိနေသော ကားသမားတစ်ယောက်က စချင် နောက်ချင်လာသဖြင့် ကြားကဖြတ်ပြီး ...

"ဟာ ... ငါးရဲ့အူဟင်းပါလား၊ မစားရတာ ကြာပြီ၊ ငါတို့ ကားဝင်လာတိုင်း ကုန်နေတာနဲ့ တိုးတိုးနေတာ၊ ကဲ ... ကဲ ငါတို့ဝိုင်းကို ချ"

"အို ... မဖြစ်ဘူး၊ ဟိုက အစောကြီးကတည်းက မှာထားတာ"

"အမယ် ... ဘယ်မှာစောလို့လဲ၊ ကားချင်း ဦးတိုက်ဝင်လာကြတာ၊ ငါတို့ကားကတောင် နာတစ်ဖျားသာ သေးတယ်။ သူက ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းမှာထားတာကျနေတာပဲ၊ မရဘူးဟေ့။ ဒီနေ့တော့ ငါးရဲ့ အူဟင်းကို မရရအောင် စားမှာပဲ" ဆိုပြီး ပန်းကန်ကို လှမ်းလှမည့်ဟန် ပြင်သည်။ မြလွင်က "ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့" ဆိုပြီး ကိုယ်ကိုယ်မီးချို ရှောင်သည်။ ထိုစဉ် မှာပင် တစ်ဘက်က ခွေးခြေတစ်လုံးကို တိုက်မိပြီး ဟန်ချက်ပျက်သွားသည်။ လက်ထဲက

ဟင်းပန်ကန်တွေ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အောက်ကို ပြုတ်ကျသည်။ ပန်းကန်လည်းကွဲ၊
ဟင်းတွေလည်း မှောက်။

ဒီမှာတွင်ပဲ ဆိုရှင် မိန်းမကြီး ...

"လုပ်လိုက်ရင် နမော်နမဲ့နဲ့၊ ကွဲသွားတဲ့ ပန်းကန်ဖိုး၊ ဟင်းဖိုးတွေ ညည်းလခထဲက
ဖြတ်ရမယ်" ဟု ပြောသည်။

ဆိုင်ရှင် အတော်များများသည့် ဒီအတိုင်းပြောတတ်စမြဲ။ နောက်တွေလည်း
လခဖြတ်ချင်မှ ဖြတ်တာပါ။ သို့ရာတွင် ဗီဒီယိုကားတွေထဲမှာ
ဒီလိုဇာတ်ကွက်မျိုးတွေ မကြာခဏ ကြည့်ခဲ့ဖူးသော ချစ်ဦးက တကယ်ပဲလို့
ထင်သည်။ မြလွင်ကိုလည်း သနားသွား၏။ ထို့ကြောင့် ... နောက်ဆုံးလက်ကျန်
ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းကို ယူပြီး လာချပေးသော မြလွင်ကို သူက ပြောလိုက်သည်။

"မမမြလွင်၊ ဒီဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီး နှိပ်စက်တာတွေ မခံနဲ့၊ ကိုယ့်ချစ်သူနောက်ကိုသာ
လိုက်ပြေးပေတော့ဗျာ"

မြလွင်မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ချစ်မှုး ဝင်မဟန်နိုင်ခင်မှာပင် ခပ်နောက်နောက်
ကားသမားတစ်ယောက်က ဝင်၍ ...

"မြလွင်မှာ ရည်စားမှ မရှိဘဲကွဲ၊ ဘယ်သူ့နောက် လိုက်ရမှာလဲ"

"ကိုကြီးချစ်မှုးနောက်ကို လိုက်ပေါ့ဗျ"

ချစ်မှုး မျက်လုံးပြူးသွားပြီး "ဟာ ... ဟေ့ကောင် ... ဟေ့ကောင်" ဟု ဟန်တား
လိုက်သော်လည်း မရတော့။

ချစ်ဦးက ဆက်၍ ... "ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကိုကြီးက မမမြလွင်ကို ကြိုက်နေတာ ကြာပြီ၊
မပြောရဲလို့ဗျ၊ သိလား"

မြလွင်မှာ "ဟယ်ခနဲ" ဖြစ်ပြီး ဆိုက်နောက်ဘက်သို့ ပြေးဝင်သွား၏။
ချစ်ဦး၏အသံက အကျယ်ကြီးဆိုတော့ သူ့စကားကို တစ်ဆိုင်လုံးနီးပါး
ကြားကြရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးသိအောင်
ကြေညာပြီးသားဖြစ်သွားတာကတော့ အမှန်ပဲလေ။

◆ အပိုင်း(၂) ◆

၄။

ချစ်ဦးကျေးဇူးကြောင့် ထိုကိစ္စ လူသိရှင်ကြား ဖြစ်သွားပြီးနောက် ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးက ချစ်မှုးကိုခေါ်၍ မေးမြန်းစုံစမ်းလေတော့သည်။ ချစ်မှုးကလည်း ခေါင်းညှိဝန်ခံလိုက်သည်။ မြဲလွင်ကို မေးတော့လည်း ... "အမေ့ကို မေးပါ။ အမေသဘောတူရင် လက်ခံပါမယ်" လို့ ဆိုသည်။

မြဲလွင်၏အမေ ဒေါ်ငွေဇွဲကို မေးကြည့်သည်။ ဘာသဘောတူစရာ ရှိသလဲ။ သူတို့သားအမိမှာ ဒီထမင်းဆိုင်ကဲ့သို့ အားကိုးနေရသည်။ စားရေး၊ သောက်ရေး၊ အဆင်ပြေတာကလွဲပြီး ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ရတာမဟုတ်။ ရှေ့ရေးကလည်း ဘာမှမရေရာ။ ချစ်မှုးက ကုန်ကားဒီရင်ဘာဖြစ်သောကြောင့် ဝင်ငွေမဆိုးလှ။ လူကလည်း ရိုးသားသည်။ ရန်ကုန်ဆင်ခြေဖုံးရှိ မြို့နယ်လေးတစ်ခုမှာ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်လည်း ရှိသည်။ မိဘတွေကတော့ မရှိတော့ဘူး။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်း နေသတဲ့။ ဒါဆိုလျှင် ဒီအိမ်ထောင်ကို သူက စီမံကြီးကြပ်ပြီး မြဲလွင်က အိမ်ရှင်မ လုပ်ရုံပေါ့။ အားလုံး ကိုယ့်လက်ကိုယ့်ခြေ၊ ဒီထက်သင့်တော်တာ ဘာရှိဦးမလဲ၊ သူတို့သားအမိ ကံဇာတာ တက်လာတာလို့တောင် ဆိုနိုင်သေးဟု တွက်ပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သဘောတူလိုက်၏။

သူတို့သားအမိက ဒီမြို့ခံလည်း မဟုတ်။ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းလည်း မရှိသဖြင့် ဒီမှာတော့ မင်္ဂလာအခမ်းအနားတွေ ဘာတွေ မလုပ်ဖြစ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ မင်္ဂလာဆွမ်းကပ်ပြီး လူကြီးတချို့ကို ကျွေးမွေးတာလောက်ပဲ လုပ်ဖြစ်၏။ ချစ်မှုးတို့အိမ်မှာတော့ မင်္ဂလာဆောင်အခမ်းအနား လုပ်ဖြစ်သည်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်သော်လည်း သူတို့ရပ်ကွက်အနေနဲ့ဆိုလျှင် စံချိန်မညီဟု ဆိုရမည်။ တစ်ရပ်ကွက်လုံးကို ဖိတ်ကြားပြီး ရေခဲမုန့်၊ အဆောတစက်တို့ဖြင့် ကျွေးမွေးညှော်သည်။ ဒီမင်္ဂလာပွဲမှာပင် မြဲလွင်၏အမေ ဒေါ်ငွေဇွဲက သူ၏စရိတ်လက်ကားကို စတင်ပြသသည်။ သူ၏အနေအထားကလည်း တစ်ရပ်ကွက်လုံးကို ကြေညာသကဲ့သို့ ရှိ၏။ သူသည် နယ်မြို့ကလေးတစ်မြို့က လာသော ရိုးရိုးအအ တောသူမကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း၊ သမက်တစ်မျက်နှာ တစ်ရွာထင်ပြီး အားကိုးနေမည့်သူမျိုး မဟုတ်ကြောင်း၊ ဒီအိမ်မှာ သူသာလျှင် ဩဇာအကြီးဆုံးဖြစ်ရမယ် ဆိုသည့်အကြောင်းတို့ကို သိစေလိုတာလည်း ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ဒေါ်ငွေဇွဲသည်လည်း ခေသူမဟုတ်။ တစ်ချိန်တစ်ခါက သူ့အဆင်အတန်းနုန်း သူ့အခြေအနေတစ်ခု ရှိခဲ့သူဖြစ်၏။ သူ့ယောက်ျားက သစ်လုပ်ငန်းမှာ စာရေးကြီး ဖြစ်၏။ စားနိုင်သောက်နိုင်တဲ့ထဲကပေါ့။ ထိုစဉ်က

တစ်အိမ်ထောင်လုံးကို သူပဲ နိုင်နိုင်နင်းနင်း ကွပ်ကဲလာခဲ့တာလေ။ မြလွင်
မြတန်းအရောက်မှာမူ ယောက်ျားဆွသားခဲ့တာ။ ဒီနောက်
မီးပွားရေးအခြေအနေမကောင်းလို့ မြလွင်ကို ထမင်းဆိုင်မှာ ဝင်လုပ်ခိုင်းခဲ့ရတာ။
ခုတော့ ကံဇာတာ ပြန်တက်လာပြီ။ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်ရှိပြီး ဝင်ငွေကောင်းသော
လူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက်ကို သမက်တော်ခွင့်ရပြီ။ ထမင်းဆိုင်မှာတုန်းကလို
သူများမျက်နှာရိပ် မျက်နှာကြည့်ပြီး နေဖို့မလိုတော့။ ဒီအိမ်မှာ သူက
အသက်ရော၊ ဝါရော၊ ဂုဏ်ဒြပ်ရော အကြီးဆုံး။ အားလုံး သူ့ဩဇာကို
နာခံကြရမည်။ ဒီဆန္ဒကို မင်္ဂလာဆောင်မှာ စတင်အကောင်အထည်ဖော်ခြင်း
ဖြစ်၏။

မင်္ဂလာဆောင်မှာ သတို့သား သတို့သမီး ဘာအဝတ်အစားတွေ ဝတ်ရမလဲ။
ဧည့်သည်တွေကို ဘာကျွေးမလဲ ဆိုတာကအစ သူပဲ စီမံခန့်ခွဲသည်။ သတို့သား
သတို့သမီးအနေဖြင့် မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဖြစ်သလို ဝတ်စားလို့မဖြစ်။ သူတို့သားအမိ
ဂုဏ်ငယ်ရ မည်။ သိပ်အကောင်းအစားဝတ်ပြန်တော့ ငွေကုန်သည်။
သားသားနားနားလည်း ဖြစ်အောင် နောက်ပိုင်း အလှူအတန်းသွားလျှင်လည်း
ဝတ်လို့ရအောင် ချန်ဆာတွက်ချက်ပြီး ဝယ်ရမည်ဟု ဆို၏။ ချစ်မူးက
ချစ်ဦးကိုလည်း သူနှင့် ဆင်တူတစ်စုံ ဝယ်ပေးချင်သည်။ ဒေါ်ငွေဇံက
ကန့်ကွက်သည်။ ချစ်ဦးက မင်္ဂလာဆောင်မယ့်သူမဟုတ်။ ဘယ်သူကမှလည်း
ဂရုမစိုက်ကြည့်ကြမှာ မဟုတ်။ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်လို့လည်း ဘာမှထူးလာမှာ
မဟုတ်ဟု ဆိုသည်။

ထိုအခါ ချစ်ဦးက ...

"အဒေါ်ကြီးကလည်း မင်္ဂလာဆောင်မှာမူ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ အဒေါ်ကြီးကို
ဘယ်သူကမှလည်း အရေးလုပ်ပြီး ကြည့်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့
အဒေါ်ကြီးက ဘာဝတ်ဝတ် ရုပ်ထွက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး" ဟု ပြန်တွယ်သဖြင့်
ချစ်ဦးကို မျက်စောင်းခဲ့လိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲကလည်း ဒီကောင်လေးကိုတော့
ဦးကျိုးအောင် အတော်လုပ်ယူရဦးမှာပဲဟု တေးထားလိုက်သည်။ မြလွင်ကပဲ
ကြားကဝင်၍ မင်္ဂလာဆောင်မှာ အားလုံးပဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်သင့်ပါတယ်ဆိုပြီး
သူ့အမေကိုရော ချစ်ဦးကိုပါ အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ပေးလိုက်သည်။

ချစ်မူးက ဧည့်သည်တွေကို အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ကျွေးချင်သည်။ အားလုံး
ဝဝလင်လင် စားစေလိုသော စေတနာကြောင့် ဖြစ်၏။ ဒေါ်ငွေဇံက
တွစ်မျိုးတွက်သည်။ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဆိုတာက အကန့်အသတ်နှင့် (သူ့အခေါ်
ကိုယ်တာနှင့်) ကျွေးလို့ရတာ မဟုတ်။ စားပွဲအလယ်မှာ လိုက်ပွဲပန်းကန်
ချပေးထားရပြီး စားနိုင်သလောက် တစ်ပြကီး ကျွေးရခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
အကုန်အကျ ပုံများသည်။ လက်ဖွဲ့တာနဲ့ စားတာနဲ့ မကားမအောင် ဖြစ်တတ်သဖြင့်
တွက်ခြေမကုတ်ဘူး။

"ဒါဆိုရင် တွက်ခြေကိုက်အောင် ကန်စွန်းဥပြတ်ကျွေးပါလား၊ ဘယ်သူမှ
အများကြီး မစားနိုင်တော့ဘူး" ဟု ချစ်ဦးက ဝင်၍ အကြံပေးသည်။ သူကတော့

ထိုးစံအတိုင်း စိတ်ကူးရှိရာ ပြောလိုက်ခြင်းသည်။ ဒါကို ဒေါ်ငွေဇီ က သူ့ကို
ငေါ့တာပါဆိုပြီး မကျေနပ် ဖြစ်သေးသည်။

သူတို့အကြံအစည်က ရေခဲမုန့်နှင့်ကိတ်မုန့် ကျွေးမည်။ ဒါဆိုလျှင် လူတစ်ယောက်
ရေခဲမုန့်တစ်ခွက်၊ ကိတ်မုန့်တစ်ချပ်နှင့် ပြီးသည်။ ဒီအစီအစဉ်ကိုတော့ ချစ်ဦးက
ထောက်ခံသည်။ ဒေါ်ငွေဇီလို့ အသာအနာ တက်ချက်တတ်သောကြောင့် မဟုတ်။
သူ့ကိုယ်တိုင်က ရေခဲမုန့်ကြိုက်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ဒေါ်ငွေဇီ၏တွက်ကိန်းသည် မှန်သင့်သလောက်တော့ မှန်သည်။ ရေခဲမုန့်နှင့်
ကိတ်မုန့်ဆိုတော့ လိုက်ပဲ့ချပေးစရာ မလိုတော့။ တစ်ခွက်တာကတော့
မင်္ဂလာဆောင်သည် ရပ်ကွက်တွင်းမှာပင် ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်၏။
ဧည့်သည်တွေအနေဖြင့် အဝတ်အစားလေး ကောက်စွပ်ပြီး ထွက်လာလျှင်
မိန့်စီပိုင်းအတွင်း ရောက်နိုင်သည်။ ခရီးစရိတ်တွေ ဘာတွေလည်း
ကုန်ကျစရာမလို။ ထို့ကြောင့် များသောအားဖြင့် တစ်မိသားစုလုံး လာကြသည်။
တစ်ချို့က လက်ဖွင့် ၂၀၀ လောက်ထည့်ပြီး တစ်မိသားစုလုံး လာစားသည်။
ကလေးတွေလည်း ပါသည်။ ကလေးဆိုတာက ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်
လုပ်နေတတ်တာမျိုးမဟုတ်။ ရေခဲမုန့် တစ်ခွက်စားပြီး မဝသေးဘူး၊
ယူဦးမယ်ဆိုတာမျိုး လုပ်တတ်သည်။ ဒီအခါကျတော့ ... "ဟေ့ ... ဟေ့၊ ဒီမှာ
ကလေးတွေအတွက် ထပ်ပေးပါဦး၊ အဲ ... အဲတစ်လက်စတည်း ငါ့အတွက်ပါ
တစ်ခွက် ယူခဲ့ပါကွယ်" ဆိုပြီး ရှေးကြိတ်တတ်သည်။ နေ့တိုင်း
မြင်နေတွေ့နေကျဆိုတော့ အားနာနေရမယ့်လူတွေမှ မဟုတ်တာ။
သူ့အလှူတုန်းကလည်း ကိုယ်က သွားဖြန်းဖြဲ သွားစားထားတာလေ။ ထို့ကြောင့်
ရေခဲမုန့် တစ်စည်ပြီးတစ်စည် ဖွင့်နေရသည်။ ဒေါ်ငွေဇီသည် ရေခဲမုန့်
ခပ်ထည့်ပေးနေသူဆီ သွားပြီး... "ရေခဲမုန့်ကို ပုံမှန်ထက် ခွက်ရေပိုထွက်အောင်
လုပ်လို့မရဘူးလား" ဟု မေးသည်။

" ရတာပေါ့ အန်တီရဲ့၊ အနည်းဆုံးတော့ ၁၀ခွက်လောက် ပိုထွက်အောင်
လုပ်လို့ရတယ်"

" ဒါဆိုလည်း ကြည့်လုပ်ပေးပါကွာ၊ အဒေါ်လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပေးပါမယ်" ဆိုသဖြင့်
ရေခဲမုန့်ထည့်သူက သူ့ပညာကို ထုတ်ပြသည်။ ရေခဲမုန့်ခပ်ရာမှာ အသာကလေး
ရှုပ်ပြီး ခပ်ခြင်းဖြစ်၏။ ခွက်ထဲ ထည့်လိုက်ရင်တော့ ပုံစံမပျက် ခုံးခုံးလေးပဲ။
အောက်ဘက်မှာမူ ခေါင်းပွဲဖြစ်နေ၏။ ရှင်းနီးသူတွေက ချစ်ဦးကို ခေါ်ပြီး ဇွန်းနှင့်
ထိုးခဲ့ပြသည်။ ချစ်ဦးက ဘာမှမပုန်ဆိုပြီး သူ့အပေါင်းအသင်းတွေအတွက်ဆိုလျှင်
ရေခဲမုန့်ကို ကိုယ်တိုင် သွားခပ်ထည့်ပေးသည်။ သူက ခွပ်ခွက်ထဲ
အပြည့်ထည့်ရုံသာမက စည်နံရံနဲ့ပါဆောင်ပြီး သိပ်ထည့်လိုက်သေးသည်။

ကလေးတွေက...." ကိုကြီးချစ်ရဲ့၊ မဝသေးဘူးဗျ" ဆိုလျှင် "အေး.... အေး...
ရမယ် ဟေ့..." ဆိုပြီး ထပ်ယူပေးတတ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း

တစ်ဝိုင်းပြီးတစ်ဝိုင်း လှည့်ထိုင်ပြီး"ကျန်တော့လည်း တစ်ခွက်မျိုး" လုပ်တတ်သည်။ သူတစ်ယောက်တည်းစားတာကိုက ၁၅ ခွက်လောက် ရှိသည်။

ဒေါ်ငွေဇီကတော့ ဒါကိုကြည့်ပြီး မျက်စောင်းတစ်ခဲပေါ့။ သူ့ခမ္ဘာလည်း ပင်ပန်းရှာပါသည်။ သူသည် အရေးပါသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ပြဖို့ ဧည့်သည်တွေကိုလည်း စုံအောင်စေအောင် မျက်နှာပြ နှုတ်ဆက်ရသည်။ ရေခဲမုန့်စည်နားကိုလည်း သွားပြီး ကြိုးကြပ်ရသည်။ လက်ဖွဲ့လက်ခံတဲ့နေရာမှာလည်း သွားပြီး စစ်ဆေးရသေးသည်။ မင်္ဂလာဆောင်တွေမှာ ဖြစ်တတ်တာတစ်ခုရှိ၏။ သတိသားဘက်နှင့်သတိသမီးဘက်တို့ ငွေရေးကြေးရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး အပြန်အလှန် သံသယပွားကြခြင်းဖြစ်၏။ ဒီလိုအခါမျိုးကျလျှင် လက်ဖွဲ့လက်ခံတဲ့နေရာမှာ နှစ်ဖက်စလုံးက ယုံကြည်စိတ်ချရသည့်တွေကို ပူးတွဲတာဝန်ပေးလေ့ရှိ၏။ တစ်ဖက်ဖက်က မရိုးမသား လုပ်လို့မရအောင် အပြန်အလှန် စောင့်ကြည့်ထိန်းသိမ်းကြသည့်သဘော။

ခုကိစ္စမှာကျတော့ တစ်မျိုးဖြစ်၏။ ဒေါ်ငွေဇီတို့ဘက်က အားလုံးပေါင်းမှ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိ၏။ မြလွင်က သတိသမီးဆိုတော့ ဘာမှ တခြားတာဝန် မယူနိုင်။ သူကလည်း လက်ဖွဲ့နေရာမှာ တစ်ချိန်လုံး ထိုင်စောင့်ကြည့်နေလို့ မရဘူး။ ချစ်မှုးတို့ဘက်ကို မယုံကြည်လို့မဟုတ်။ ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်လေးတွေ ကောင်မလေးတွေက တာဝန်ယူပြီး ဝင်ရောက်ကူညီနေခြင်းဖြစ်၏။ ဒါကိုပဲ သူက စိတ်မချတာ၊ မတော်လို့ လက်ဖွဲ့အထုပ်သေးသေးတစ်ထုပ် အသာလေး ဝှက်ထားရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ။ ဒါမှမဟုတ် လက်ဖွဲ့ငွေထဲက တချို့တစ်ဝက်ကို စာရင်းမသွင်းဘဲထားရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ထို့ကြောင့် လက်ဖွဲ့လက်ခံတဲ့နေရာဆီ မကြာခဏ သွားပြီး လက်ဖွဲ့က ဘယ်နှဘူး၊ ဘယ်နှထုပ် ရပြီလဲ၊ ငွေက စုစုပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဆိုတာ စစ်ဆေးနေလေ၏။

ကောင်လေးတွေ၊ ကောင်မလေးတွေက

"အားလုံးပြီးမှ ခုပြီးတွက်မှာပေါ့ အဒေါ်ရဲ့။ တစ်ခုချင်းလိုက်ပေါင်းနေရင် အလုပ်ရှုပ်တာပေါ့"

"ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မကြာခဏ ပြန်စစ်ကြည့်မှ စနစ်တကျဖြစ်မှာပေါ့၊ နို့မို့ဆို စာရင်းတွေ မှားနိုင်တယ်"

ကောင်လေး ကောင်မလေးများမှာ တမင်တကာ စေတနာနဲ့ လာလုပ်ပေးကြခြင်းဖြစ်၏။ သူများတွေလို ဟိုသား ဒီသား မလုပ်နိုင်ဘဲ ရှေ့ချပ်မိ အညောင်းခံပြီး လုပ်ပေးကြရတာ၊ ဒါကိုပဲ ဒေါ်ငွေဇီက မသက်သလို့မျိုး စစ်ဆေးရေး မကြာခဏဝင်နေသဖြင့် နည်းနည်းအောင်သက်သက် ဖြစ်လာကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ငွေဇီကို နည်းနည်းပညာပေးဖို့ စိတ်ကူးမိကြ၏။

နောက်တစ်ခါလွှာပြီး ခုနဆေးသောအခါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်
ခေါင်းကုတ်လိုက် လုပ်နေကြ၏။

"ဟဲ့.... ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ"

မေးတော့မှ ပြောရမှာ ခက်နေသော ပုံစံမျိုးဖြင့် "ငွေစာရင်း
မကိုက်လို့ ဟုပြောလိုက်သည်။

ဒေါ်ငွေဇံ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားပြီး "ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး"

"ကျွန်တော်တို့လည်း သတိတော့ထားတာပဲ၊ ဧည့်သည်လေးငါးယောက် ပြိုင်လာလို့
အလုပ်ရှုပ်သွားတာနဲ့"

"ဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့။ သေသေချာချာ သတိထားလုပ်ပါလို့၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးက
ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါကလည်း တစ်ကိုယ်တည်းနဲ့
ထောင့်စေ့အောင် လိုက်ကြည့်နေရတာ၊ နည်းနည်းလေး လစ်တာနဲ့
ပြဿနာပေါ်တော့တာပဲ၊ ခက်လိုက်တာ" ဆိုပြီး မြည်တွန်နေ၏။

ကောင်လေးတွေ၊ ကောင်မလေးတွေက အသာငြိမ်ကုပ်ပြီး ပြောသမျှ
နားထောင်နေသည်။ ဒေါ်ငွေဇံက အတော်ကြာအောင် အပြစ်တင်ပြီးမှ

"ကဲ.... ဆိုစမ်း၊ ငွေက ဘယ်လောက်ကွာတာလဲ"

"ငါးရာ"

"ဟင်.... ငါးရာဆိုတာ နည်းသလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်တို့ တာဝန်ယူထားတာ၊
နင်တို့ပဲ ခိုက်လျော်ပေတော့"

ဒီတော့မှ ခေါင်းဆောင်လုပ်သောကောင်လေးက...

"စိုက်စရာ မလိုပါဘူး အဒေါ်ရဲ့"

"ဘာ.... ဘာကြောင့်လဲ"

"ဒီလိုလေ ငွေကွာတယ်ဆိုတာ လိုနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ပိုနေတာ။
စာရင်းထဲမှာရှိတာထက် တကယ်ရတဲ့ငွေက ငါးရာ ပိုနေတာကို ပြောတာ၊
လက်ဖွဲ့တဲ့ငွေကို စာရင်းထဲ ထည့်မမှတ်လိုက်မိလို့"

ဒေါ်ငွေဇံ ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။ သူက စာရင်းကွာတယ်ဆိုတာနဲ့
အဆိုးဘက်က လှည့်တွေးပြီး ထင်ရာ ခွတ်ပြောချလိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။

"အဲ... အဲဒါတော့... အင်း... ပြီးတာလည်း ပြီးပါစေတော့၊ ပြန်စစ်မနေပါနဲ့ ...
ပင်ပန်းပါတယ်"ဟု လျှော့ချလိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက နားစွင့်နေခဲ့သော
ချစ်ဦးက အနားကို လျှောက်လာပြီး "ဒီလို ဘယ်ရမလဲ၊ စောစောတုန်းက ငွေလိုရင်
သူတို့စိုက်လျှော်ရမယ်လို့ အဒေါ် ကြီးပြောတယ် မဟုတ်လား၊ အခု ငွေက
ပိုနေတာဆိုတော့ ပိုတဲ့ငွေ သူတို့ကို ပေးလိုက်မှ တရားမှာပေါ့"ဟု ဝင်ပြောသည်။

ဒေါ်ငွေဇံက... "ဒီလိုတော့ ဘယ်ရမလဲ"ပြောရင်း ချစ်ဦးကို
မျက်စောင်းတစ်ချက်ခဲပြီး ထွက်သွားသည်။ တကယ်တော့ ကောင်လေးတွေ
ကောင်မလေးတွေ တိုင်ပင်ပြီး စာရင်းကွာတယ်ဟု ညာပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဒီလိုနဲ့ မင်္ဂလာညဉ့်ခံပွဲ အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားသည်။ ဒေါ်ငွေဇံ
မှန်းထားတာထက် ရေခဲမုန့်သုံးစည် ပိုကုန်သွားသည်။ သို့ရာတွင်
လက်ဖွဲ့ငွေကလည်း သူမှန်းတာထက် ပိုရသောကြောင့် ကျေနပ်သွားသည်။ ထို့အတူ
ကြိုတင်တွက်ချက်မထားသော ကုန်ကျစရိတ်တွေလည်း ရှိလာသည်။
ပထမတစ်ခုကတော့ ရုပ်ကွက်ထဲက လူငယ်တွေက ရွှေကြိုးတားပြီး
ခဲဖိုးတောင်းကြခြင်းဖြစ်၏။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးက ထိုးခံဖြစ်သည်။ ဒေါ်ငွေဇံက
သူရဖို့သာ ဦးစားပေး စဉ်းစားခဲ့သဖြင့် သတ်မေ့နေခြင်းပါပဲ။

နောက်တစ်ခုကတော့ ညမောင်ရီပျိုးချိန်တွင် မြဲလွင် ပျောက်သွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
ကြားကြားချင်းမှာတော့ ဒေါ်ငွေဇံ အတော်လန့်ဖျပ်သွား၏။ မြဲလွင်သည် ချစ်မှုကို
မချစ်ဘဲ အမေပေးစားလို့သာ ယူလိုက်ရပြီး ခုတော့ စိတ်ပြောင်းပြီး
ထွက်ပြေးသွားတာလား၊ ဒါဆိုရင် ငါတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ပြီပေါ့။
တကယ်လို့များ ချစ်မှုက မထူးတော့ပါဘူးဆိုပြီး... စသည်ဖြင့်
ကယောင်ကတမ်းတွေ လျှောက်တွေးသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ကစ၍ ဗျာများခဲ့ရသဖြင့်
ခေါင်းတွေ ပူပြီး ယုတ္တိရှိရှိ မတွေးနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်တော့ မြဲလွင်ကို
ချစ်ဦးတို့လူသိုက်က ခေါ်သွားတာ၊ သတို့သမီး ဝှက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူတို့က
ဆို၏။

ဒေါ်ငွေဇံ ဒေါ်ပွဲပြီး

"ဘယ်နှယ်တော်၊ ရှင်လောင်း ဝှက်တယ်လို့သာ ကြားဖူးပါတယ်၊ သူတို့နဲ့ကျမှ
သတို့သမီးဝှက်သတဲ့"

ချစ်မှုကတော့ သူ့ညီအကြောင်းသိသဖြင့် စားဖို့သောက်ဖို့ မုန့်ဖိုးပေးပြီး ပြန်ရွေးယူလိုက်သွား။ မြလွင်ကလည်း ချစ်ဦးတို့ကျေနပ်အောင် သူ့ကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလား လိုက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်။

ဒေါ်ငွေဇီက.....

"ညည်းကပါ အရှုံးနဲ့ပေါင်းပြီး နှမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်နေပြီလား"ဟု မြလွင်ကို ဆူသည်လေ။

၅။

ချစ်ဦးသည် သူ့အစ်ကို မိန်းမရသွားခြင်းကို အလွန်ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေ၏။ အရင်ကဆိုလျှင် သူတို့အိမ်သည် ကြောက်ကပ်ကပ်နှင့် ပျင်းစရာကောင်းလှသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ် အဒေါ်တစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ အဒေါ် ဖြစ်သူသည် တစ်ချိန်က ချစ်ဦးတို့အဖေ၏ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးခြင်း၊ သူ့ရွာတစ်ခေါက်ပြန်တိုင်း ချစ်မှုက ငွေကြေးအထိုက်အလျောက် ပေးကမ်းခြင်း စသောအချက်အလက်များကြောင့်သာ ဒီအိမ်မှာ နေနေခြင်း ဖြစ်၏။ ရွာမှာ ကျန်ခဲ့သော သူ့သားသမီးတွေနှင့် အတူသွားနေချင်လှပြီ။ သူက ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးခြင်း၊ အိမ်ကို စောင့်ရှောက်ပေးခြင်းတို့လောက်သာ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သည်။ ချစ်ဦး အပျင်းပြေအောင်တော့ လုပ်မပေးနိုင်။ စကားကလည်း နည်းသေးသည်။ တစ်ခါတလေ ချစ်ဦးက ပေါက်တက်ကရတွေ မေးလျှင် မဖြေတတ်ဘဲ " ငါ့ဟာငါ နားအေး၊ ပါးအေး နေပါရစေဟယ်" ဟု ဆိုတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ချစ်မှုကား ထွက်ပြီဆိုလျှင် ချစ်ဦးသည် စကားပြောဖော်မရှိတော့၊ ရပ်ကွက်ထဲ ဟိုလျှောက်သွား ဒီလျှောက်သွားရင် အပျင်းဖြေရသည်။ ခုတော့ အိမ်မှာ စိုစွတ်ညီညီဖြစ်လာပြီ။ အိမ်မှာ လူများများရှိမှ ပျော်စရာကောင်းသည်ဟု သူက ထင်သည်။ အထူးသဖြင့် မြလွင်ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ သူ့အတွက် ကံကောင်းခြင်းပင်ဖြစ်၏။ မြလွင်က ထမင်းဆိုင်မှာ လုပ်ခဲ့သူဖြစ်သောကြောင့် ဟင်းချက်ကောင်းသည်။ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်တတ်သည်။ ချစ်ဦးကြိုက်တတ်သော ဟင်းတွေ ချက်ကျွေးသည်။ အစားမကံသော ချစ်ဦး အကြိုက်တွေနေသည်။ တစ်ခါတစ်လေ ဆိုင်မှာတုန်းကလို ထမင်းသုပ်ခိုင်းတတ်သည်။ သို့တစ်သက်မှာ မြလွင်သုပ်သော ထမင်းသုပ်လောက် ကောင်းတာ မစားဖူးသေးဘူးဟု ဆို၏။ မြလွင်က သဘောလည်းကောင်းသည်။ စိတ်လည်းရှည်သည်။ ချစ်ဦး ပေါက်တက်ကရ ပြောသမျှကိုလည်း ဖွေမယူဘဲ အလိုက်သင့် ပြန်ပြောတတ်သည်။ သူ့ကို ခုလို နားလည်ခွင့်လွှတ်တတ်သူတစ်ယောက်တိုးခြင်းအတွက် ချစ်ဦး ကျေနပ်နေသည်။

ချစ်ဦးသည် မြလွင်ကို အိမ်မရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်သည်။ မြလွင်ကလည်း

မောင်အရင်းလို သဘောထားသည်။ မောင်လေးဟု ခေါ်လေ့ရှိ၏။
နောက်တစ်ချက်ကတော့ ချစ်ဦးကြောင့် လူရိုးလိုကောင်းဖြစ်သော ချစ်မှုနှင့်
ဖူးစာဆုံရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မြလွင် မှတ်ယူထားခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ချစ်ဦးကလည်း
ဒီအချက်ကို မကြာခဏ ဂုဏ်ဖော်၍ ပြောတတ်သည်။

"ကျွန်တော်ပြောပေးလိုသာ ကိုကြီး မမမြလွင်ကို ရတာဗျ၊ ကိုကြီးဘာသာဆိုရင်
နောက်သုံးနှစ်လောက်နဲ့တောင် ယူဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး"

ထိုအခါ မြလွင်က ကျေနပ်စွာ ပြီးနေသည်။ ချစ်မှုကတော့
"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ငါ့ညီလေးဟာ ကိုကြီးတို့လင်မယားရဲ့ ဖူးစာရေးနတ်
ကျေးဇူးရှင်လေးပါပဲ"ဟု ချီးကျူးစကား ပြောရ၏။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း ခွကျကျ ဖြစ်ရသည်။ ချစ်ဦးက
ကလေးမရသေးဘူးလားဟု ခဏ ခဏ မေးနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။
မရသေးဘူး ပြောတော့ ... "မြန်မြန်ရအောင် လုပ်ဗျာ"ဟု ဆိုသဖြင့်
လင်မယားနှစ်ယောက် မျက်နှာပူပူဖြင့် ပြီးကြရသည်။

ဒါတွင်မက ချစ်ဦးက ကြားဖူးနားငြိမ့် ပြောတာ ရှိသေးသည့်။ မိန်းမတွေ
ကွယ်ဝန်ရှိလျှင် အော့အန်တယ် အနုတတ်တယ်ဆိုတာကို မှတ်ထားသည်။
ထို့ကြောင့် ... "မမမြလွင် မအန်ချင်ဘူးလား"ဟု မေးသည်။ မြလွင်က ရုတ်တရက်
မတွေ့မိဘဲ ...

"မအန်ချင်ပါဘူး"

"ဒါဆိုလည်း အာခေါင်ထဲ လက်ထိုးပြီးတော့ အန်လိုက်ဗျာ"

"ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့ အန်ရမှာလဲ"

"ဒါမှ ကလေးရှိလာမှာပေါ့ဗျ"

ဒီတော့မှ မြလွင် သဘောပေါက်ပြီး "အန်တိုင်းလည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူးကွယ့်" ဟု
ပြီးပြီးရော ပြောလိုက်ကာမှ "ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မှ ရှိမှာလဲ"

မြလွင် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။
တခြားယောက်ျားလေးတစ်ယောက်သာဆိုလျှင် အတော်ရှက်စရာကောင်းတဲ့

မေးခွန်းပဲ။ ချစ်ဦးကိုကျတော့ ဗွေယူလို့ မဖြစ်။

"ဒီလိုရှိတယ် မောင်လေးရဲ့၊ သားသမီးဆိုတာ ကိုယ်လိုချင်တိုင်းလည်း ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့အခါကျရင်တော့ အလိုလိုရလာတာပဲ"

"ရှုပ်လို့က်တာဗျာ၊ ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ကလေးဆိုတာ ပိုက်ဆံပေးပြီး ဝယ်လို့ရရင် ကုသိမ္မာမှာ ရှိသမျှအကုန်ထုတ်ပြီး ဝယ်ခိုင်းပါမယ်" ဟု အားမလှ အားမရလေသဖြင့် ပြော၏။

ချစ်ဦးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ စိတ်ချရပြီဆိုတော့ ချစ်မူးလည်း သူ့အလုပ်ကို စိတ်ချလက်ချ လုပ်နိုင်ပြီ။ မြလွင်က ချစ်ဦးကို တော်တော်ဂရုစိုက်သည်။ ချစ်ဦးမှာ လူပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေသော်လည်း မြလွင်က ကလေးလိုပင် သဘောထားသည်။ ချစ်ဦးကလည်း မြလွင်ကို ချွေချင်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘယ်လိုရေးရေစကကြောင့်မှန်း မသိ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတော် သိယောဇဉ်ရှိကြသည်။ မောင်တစ်ယောက်လို့ချင်နေသူနှင့် အစ်မတစ်ယောက် တောင့်တနေသူတို့ တွေ့ဆုံကြတာပဲလား မသိ။

သူတို့အိမ်မှာ အားလုံး စင်းလုံးချော အဆင်ပြေနေတာတော့ မဟုတ်။ အသေးအဖွဲ့ ပြဿနာလေးတွေတော့ ရှိ၏။ ဒါကလည်း ဒေါ်ငွေဇံကြောင့်ပါ။ ဒေါ်ငွေဇံက ဒီအိမ်မှာ သူ့လက်၊ သူ့ခြေ၊ သူ့ဩဇာဖြစ်အောင် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဆောင်ရွက်နေသည်။

ချစ်မူးတို့ ချစ်ဦးတို့၏အဒေါ်သည် သူနှင့် အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းဖြစ်၏။ ဒီအိမ်မှာ လူကြီးနှစ်ယောက်ဖြစ်နေခြင်းကို မလိုလား။ ချစ်မူးတို့အဒေါ်အပေါ် စရောက်ကတည်းက အပေါ် စီးက ဆက်ဆံသည်။ အိမ်မှုကိစ္စတွေမှာ ဟိုဟာလုပ်လိုက်ပါဦး။ ဒီဟာ လုပ်လိုက်စမ်းပါဆိုပြီး အခိုင်းအစေတစ်ယောက်ကို ခိုင်းသလို လေသံမျိုး လုပ်တတ်သည်။ တစ်ခါတလေ ခပ်ငေါက်ငေါက်ကလေး ပြောတာမျိုး ရှိ၏။

ချစ်မူးတို့အဒေါ်သည် ဒေါ်ငွေဇံက သူ့ကိုပြိုင်ဘက်လို သဘောထားပြီး မလိုလားကြောင်း ရိပ်မိသည်။ သူကလည်း နဂိုကပင် သူ့သားသမီးတွေရှိရာ ရွာသို့ ပြန်ချင်နေသူဖြစ်သဖြင့် အတော်ပဲ ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် "မင်းလည်း အိမ်ထောင်ရက်သား ကျပြီပဲ၊ အိမ်ကို ထိန်းသိမ်းကြပ်မတ်မယ့်လူလည်း ရှိပြီ၊ ငါရွာကို ပြန်ပါရစေတော့ ဟု ချစ်မူးဆီ ခွင့်တောင်းပြီး ပြန်သွားသည်။

ဒီနောက်မှာတော့ ဒေါ်ငွေဇံသည် ဒီအိမ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော လူကြီးသူကြီး ဖြစ်သွားပြီ။ ချစ်မူးက လူလေးဖြစ်သောကြောင့် သူ့ဩဇာကို နာခံသည်။ ချစ်မူးသည် ရာလုံရသမျှငွေကို မြလွင်လက်ထဲ အပ်သည်။ လင်ရှာတဲ့ငွေ မယားကကိုင်တာ သဘာဝကျသည်။ ဒီအတွက် ပြဿနာမရှိ။

မြလွင်ဆိုတာကလည်း သူ့ကို လွန်ဆန်နိုင်သူ မဟုတ်သဖြင့် နောက်ကွယ်က ထိန်းချုပ်လိုရသည်။ ဒေါ်ငွေဇံက တော်တော်လေးတော့ စေ့စပ်သည်။ ချစ်မှုးတို့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ရရှိခဲ့သော လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေကို သူကပဲ စနစ်တကျ စီမံထိန်းသိမ်းသည်။ တချို့ကတော့ နောင်တစ်ချိန်လိုရင်သုံးဖို့၊ တချို့က သူများမင်္ဂလာဆောင်မှာ ပြန်လက်ဖွဲ့၊ ကြာရှည်သိမ်းထားဖို့လည်းမကောင်း လောလောဆယ်လည်း အသုံးမလိုသော ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ဆိုင်မှာ ပြန်သွင်းလိုက်သည်။

လက်ဖွဲ့ထဲမှာ ပုဆိုးခြောက်ထည်ပါသည်။ ချည်ပုဆိုးလေးထည်ထဲက နှစ်ထည်ကို ဝတ်ဖို့ ထုတ်ထားသည်။ နှစ်ထည်ကိုတော့ သိမ်းထားပြီး နောက်ပိုင်းလိုမှ ထုတ်ပေးမည်။ ဒါဆို ဒီတစ်နှစ်အတွင်း ချစ်မှုးအတွက် ပုဆိုးထပ်ဝယ်စရာ မလိုတော့။ ပိုးတွဲနှစ်ထည်ထဲက တစ်ထည်ကို ပွဲနေပွဲထိုင်အတွက် ထားမည်။ တစ်ထည်ကိုတော့ ...

ချစ်ဦးသည် ပိုးတွဲလုံချည်တစ်ထည်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး "ဟာ ... လှလိုက်တာ၊ ကျွန်တော့်ပေးနေ ကိုကြီး" ဆိုပြီး ရင်မှာ ပိုက်ထားလိုက်သည်။

ချစ်မှုးက ... "အေး ... အေး ... ယူလိုက်" ဟု ပြောသည်။

မြလွင်ကလည်း "ဟုတ်တယ်၊ ဒီအဆင်လေးက မောင်လေးနဲ့ လိုက်တယ်" ဟု ထောက်ခံသည်။

ဒေါ်ငွေဇံသည် ချစ်မှုးရှေ့မှာမို့ ဟန်တားဖို့ အခွင့်မသာ။ ဆိုင်မှာ ပြန်သွင်းရင် ထောင့်ငါးရာလောက်တော့ ရနိုင်တယ်ဆိုတာ အတွေးသာ တိုးလှိုးတန်းလန်း ကျန်ခဲ့၏။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ ချစ်ဦး ဟင်းစားကြီးသောက်စွဲ ဖြစ်၏။ နဂိုကမှ အစားမက်ရတဲ့ကြားထဲ မြလွင်က ဟင်းချက်ကောင်းတော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပေ။ သူ့ကြိုက်တတ်တဲ့ဟင်းမျိုးဆိုလျှင် အိုးတစ်ဝက်လောက်ကို သူတစ်ယောက်တည်း စားပစ်တတ်သည်။ သူ့ကြိုက်တဲ့ဟင်းဆိုတာကလည်း တစ်ပတ်မှာ လေးရက်လောက် ချက်နေဖြစ်တာလေ။

ဒါကို ဒေါ်ငွေဇံက သိပ်သဘောမကျ။

"ဒီလို အတိုင်းအဆမရှိ စားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ စားမှပေါ့" ဆိုတော့ ချစ်ဦးက "ဟာဗျာ၊ ဒါ ထမင်းဆိုင်မှ မဟုတ်ဘဲ" ဟု ပြန်ပြောသည်။ သူ့ကို ထမင်းဆိုင်က အကျင့်တွေ မပျောက်သေးဘူးဟု ဆိုလိုရာရောက်သဖြင့် ဒေါ်ငွေဇံ အောင့်သွားသည်။

တစ်ခါတစ်လေ ချစ်မှုအတွက် ချစ်ထားတဲ့ဟင်းတွေ ယူစားချင် စားသည်။
ဒေါ်ငွေဇံက "ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ပြီး ရှာကျွေးနေရတဲ့လူအပေါ်
သိတတ်ဖို့တော့ ကောင်းတာပေါ့" ဟု ချစ်ဦးကို ဆုံးမစေချင်သော
စကားမျိုးပြောတော့ အစ်ကိုလုပ်သူက

"စားပါစေ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်တော်ရှာဖွေနိုင်တုန်း ကျွေးရတာ၊ ပြီးတော့
ကျွန်တော်က ခရီးသွားရင် ဆိုင်တွေမှာ ဟင်းကောင်းစားရပါတယ်" ဟု
ပြောပြကြောင်း ပြောသည်။

ပြဿနာအဖြစ်ရဆုံးကတော့ ဝက်သားဟင်းချက်သောနေ့ပင် ဖြစ်၏။ ချစ်ဦးက
ဝက်သားကို သိပ်ကြိုက်သည်။ မြလွင်ကလည်း ဝက်သားချက်တာ
အလွန်ကောင်းသည်။ ဝက်သားကို မရမ်းပြားနှင့် ဆီပြန်ချက်တော့ အအီပြေပြီး
အလွန်စားလို့ကောင်းသည်။ ဒီလိုရက်မျိုးဆိုလျှင် ချစ်ဦးက ထမင်းငါးထပ်လောက်
စားသည်။ ဒေါ်ငွေဇံ ညနေစာ စားမယ်လုပ်တော့ ဟင်းက ပြောင်နေပြီ။
သူကလည်း ဝက်သားကို အလွန်ကြိုက်သလို။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ချစ်ဦးလို့ပဲ
သုံးထပ်သားကိုမူ ပိုကြိုက်တာကိုး။ ကောင်းကောင်းလေး စားလိုက်မဟဲ့ ဆိုပြီး
ဟင်းအိုး လှန်လိုက်တော့ ဟိုကောင် လက်ဦးသွားပြီ။

ထိုအခါ ... "ဇုကော ဝင်စားတဲ့ကောင်၊ စားပိုးနှင့်သေမယ့်ကောင်" ဟု
တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ကျိန်ဆဲနေတတ်သည်။

နောက်ပိုင်းကျတော့ ချစ်ဦးကြောင့်တော့ မဟုတ်။ ချစ်ဦးက ဟိုအရင်ကအတိုင်း
နေထိုင်ပြန် စားသောက်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ တခြားသူတွေနှင့် တစ်အိမ်တည်းမှာ
အတူပေါင်းနေရလျှင် ဘယ်လိုဘယ်လို အဆင်ပြေအောင် လိုက်လျောညီထွေစွာ
ပြုမူရမလဲဆိုတာ သူ့ မသိ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ အစ်ကိုမိန်းမဆိုတာ သူ့အစိမပဲ။
အစ်ကိုယောက်ျားဆိုတာလည်း အမျိုးတော်တာပဲဟု သဘောထားသည်။
ဒေါ်ငွေဇံဘက်မှ အမြင်က တစ်မျိုး။ ချစ်မှုသည် သူ့သမက်မို့ အမျိုးတော်သည်။
ချစ်ဦးက ဘာမှမဆိုင်။ ပြီးတော့ သူ့သမက်က ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ရပြီး
ချစ်ဦးကတော့ ဘယ်မှ မလုပ်ဘဲ သွားပြန်ပြီး ထိုင်စားနေသည်ဟု ယူဆသည်။
ထို့ကြောင့် ချစ်ဦးအပေါ် မကြည်မလင် ဖြစ်နေသည်။

ချစ်ဦးတို့လင်မယားမှာ အတော်ကြာသည့်ထိ ကလေးမရဘဲ ဖြစ်နေခြင်းအတွက်
ချစ်ဦး အတော်မချင့်မရဲ ဖြစ်နေရ၏။ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေကို ကလေးရအောင်
ဘယ်လိုလုပ်ရသလဲ လိုက်မေးနေသဖြင့် ရယ်ကြရသေးသည်။

"မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲကွ" ဆိုတော့ ... "အစ်ကိုကို နည်းလမ်းပြန်ပြောပြမှာပေါ့ဗျ"

ထိုကြောင့် တချို့က ပေါက်တတ်ကရတွေ လျှောက်ပြောလိုက်သည်။ သူကလည်း ချစ်မှုကို ပြန်ပြောပြသည်။ ဒါတွင်မက ဘယ်ကရှာလာမှန်းမသိသော တောကြက်ဥကလေးတွေ ယူလာပြီး ... "ပျားရည် နဲ့ ခေါက်ပြီး သောက်ရတယ်တဲ့ ကိုကြီးရဲ့"

ဟုဆိုသဖြင့် ချစ်မှုက "သူများတွေ ပေါက်ကရပြောတိုင်း မယုံစမ်းပါနဲ့ကွာ"

"ဒါဆိုလည်း ကလေးရအောင် မြန်မြန်လုပ်လေ၊ သူများတွေက ကိုကြီးကို ပြောနေကြပြီးဗျ ... ဟိုဟာဖြစ်"

"ဟေ့ကောင်၊ တော်တော်ကွာ၊ နေဦး ကိုကြီး ပြောဦးမယ်၊ သူများတွေ ပြောတာတွေ မင်းအစ်မကို ပြန်မပြောနဲ့နော်။ ရှက်စရာကြီး ကြားလား" ဟု ဟန့်တားရသည်။

ဒါတောင်မှ ... တစ်ရက်မှာ မြလွင် ချဉ်ပေါင်ခွက်သင်နေတုန်း ချစ်ဦးက ရှေးမှာလာထိုင်ပြီး စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။ အစတော့ အမှတ်တမဲ့ပင်။ နောက်မှ မြလွင် သတိပြုမိပြီး ... "ဟဲ့ ... ဘာလာပြီး ခိုက်ကြည့်နေတာလဲ"

"မမ ပိန်သွားတယ်"

"အေး ... ဟုတ်မှာပေါ့၊ ခုတစ်လော အစားအသောက် ပျက်ချင်တယ်"

"မမကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဆံပင်တွေက ခြောက်ကပ်ကပ်နဲ့၊ နားထင်တွေလဲ ကျတယ်။ မဟုတ်မှလွဲရော ... မမ မိုက်ကြီးနေပြီ ထင်တယ်"

"ဟယ် ... ငါ့ဘာသာတောင် မသေချာသေးဘဲနဲ့ ဟင်"

မြလွင်သည် ရုတ်တရက် လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိပြီးမှ မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့ ထပြေးသည်။ ထိုနေ့ တစ်ညနေလုံး အခန်းထဲက မထွက်တော့။ ချစ်မှု ခရီးထွက်ရာက ပြန်ရောက်သောအခါ ဆရာဝန်ဆီ သွားပြသည်။ ထိုအခါ ချစ်ဦးခန့်မှန်းလိုက်သလိုပင် မြလွင်မှာ တကယ်ကလေး ရှိနေကြောင်း သိရလေ၏။ ချစ်မှုက အံ့သြဝမ်းသာဟန် ပြုံးပြီးကြီးသား လုပ်နေသော်လည်း

ချစ်ဦးကတော့ ... "ဟား ... ဟား ... ချစ်ရူးကွ၊ ဟား ... ဟား ဘာမှတ်နေသလဲ။ ချစ်ရူးတဲ့ကွ ... ဟေ့"

ဟု ခွန်ပေါက်အော်ဟစ်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲ လျှောက်ပြေးလေသည်။ တွေ့သမျှ လူကုလည်း ... "ချစ်ရူး ဦးလေး ဖြစ်တော့မယ်ဗျ၊ သိရဲ့လား။ ဟား ... ဟား ..."

၆။

မြလွင် ကိုယ်ဝန်ရှိလာခြင်းအတွက် သူတို့အိမ်အခြေအနေကို တစ်မျိုးတစ်စုံ အထောက်အကူပြုသလို ဖြစ်သွားသည်။ အားလုံး ပျော်ရွှင်နေကြ၏။ ချစ်မှုေးက အလုပ်ကို ပို၍ ကြိုးစားလုပ်ရမည်ဟု ဆိုသည်။ ဒေါ်ငွေဇေသည်လည်း မြေးဦးရတော့မှာမို့ ပျော်နေသည်။ ကလေးရွာလာလျှင် ချစ်မှုေးသည် မြလွင်ကို ပိုပြီး သယောဇော်တွယ်လာတော့မှာကို မြင်ယောင်ပြီး အားတက်မိခြင်း ဖြစ်၏။ ဒီဘက်ကို အာရုံရောက်နေသဖြင့် ချစ်ဦးကို အပြစ်ရှာဖို့တောင် မေ့နေသည်။ ချစ်ဦးဆိုတာကတော့ ပြောမနေနဲ့တော့။ ကာယကံရှင်ဖြစ်သော ချစ်မှုေးထက်တောင် သူက ပိုကံသေးသည်။ သူလျှောက်ပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းထားချက်များအရ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်သည် အထိုင်အထ အသွားအလာ ပေါ့ပါးသွက်လက်လျှင် ယောက်ျားလေး မွေးတတ်သည်။ လေးကန်နှေးကွေးနေလျှင် မိန်းကလေးဖြစ်တတ်သည်ဟု သိထား၏။

ထို့ကြောင့် မြလွင်က ထိုင်နေရာမှ ဆိုးခနဲ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်လျှင် "ဟာ ... ဖြည်းဖြည်းလေး ထပါ မမရဲ့၊ တော်ကြာ ယောက်ျားလေး မွေးနေပါဦးမယ်" ဟု ဆိုတတ်သည်။

ဒါတွင်မက မိုက်ချန်လျှင် ယောက်ျားလေး၊ မိုက်ပြားလျှင် မိန်းကလေးဟု ဆိုကြသဖြင့် ... "မမ၊ ညအိပ်ရင် မှောက်အိပ်ဗျ၊ ဒါမှ မိုက်ပြားမှာ" ဟု ပြောတတ်သေးသည်။

မြလွင်မှာ ရှင်းပြမနေတော့ဘဲ "အေးပါ မောင်လေးရယ်" ဟု သူကျေနပ်အောင် ပြောရသည်။

"ယောက်ျားလေးသာ မွေးလာလို့ကတော့ သူ့စကား နားမထောင်ရကောင်းလားလို့ ဆူမှာ ကြမ်းမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်" ဟု ချစ်မှုေးနှင့် ပြောပြီး ရယ်ကြရ၏။

ထိုရက်များအတွင်း ချစ်ဦးနှင့်ဒေါ်ငွေဇီ၏ အဓိကပြဿနာမှာ ယောက်ျားလေး ဖြစ်မလား၊ မိန်းကလေး မွေးမလား၊ ငြင်းကြခန့်ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ချစ်ဦးက မိန်းကလေးမှ မိန်းကလေး။ ဒေါ်ငွေဇီကလည်း ယောက်ျားလေး ဖြစ်ရမယ်ဟု ဇွတ်ငြင်းသည်။

"ကဲ ... ဒါဆို ဒေါ်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လောင်းမလား၊ ရှုံးတဲ့လူက နင်းနှိပ်ပေးကြေး"

"အောင်မာ ... ငါက ဘာလို့ နင့်ကို နင်းပေးရမှာလဲ၊ နင်နင်းပေးတာလည်း ငါ မခံနိုင်ဘူး၊ နင့်လို အစားပုပ်တဲ့ကောင်ရဲ့ ကိုယ်က အလေးကြီး"

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ငြင်းတယ်ဆိုသော်လည်း ဟိုအရင်ကလို တင်းတင်းမာမာ မဟုတ်။ ဒေါ်ဇွေဇီ၏မျက်နှာထားက ရွှင်ရွှင်ပျပျ။ နောက်ဆုံးတော့ ချစ်ဦးက "အရူးစကားဆိုတာ သုံးခွန်ပြောရင် တစ်ခွန်းမှန်တတ်တယ်နော်" ဆိုသော စကားဖြင့် အနိုင်ပိုင်းတတ်၏။

ချစ်မူးက ခရီးထွက်ရာက ပြန်လာလျှင် မီးဖွားရာမှာ သုံးဖို့ ဆန်လွတ်နွင်းအစစ်၊ တောင်နံကြီးတုံးများ၊ နှမ်းနက်စသည်တို့ ယူလာတတ်သည်။ သူတို့တစ်အိမ်လုံးမှာ ဒီကိစ္စကလွဲလျှင် တခြားလုပ်စရာ အလုပ်မရှိ၊ တခြားပြောစရာ စကားမရှိတော့သလို တောင် ဖြစ်နေ၏။ ချစ်မူးသည် ခရီးထွက်ခါနီးလျှင် မြလွင်ကို အနေအထိုင် အစားအသောက် သတ်ပြုဆင်ခြင်ဖို့ တတွတ်တွတ် မှာသည်။

ထိုအခါ ချစ်ဦးက ... "ဒီလောက်လည်း စိတ်ပူမနေစမ်းပါနဲ့ ကိုကြီးရာ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်" ဟု အားကိုးလောက်ဖွယ် ယောက်ျားကြီးဟန်ပန်လေသဖြင့် ပြောသည်။ ဒါတွင်မရ၊ ခွဲရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဟိုအရင်လို့ တစ်ချက် တစ်ချက် ထထဖောက်တာမျိုးတောင် သိပ်မလုပ်ဖြစ်တော့။ သာမန်ကြောင်ရိုးကြောင်စဉ် အသေးအဖွဲ့လောက်သာ ရှိ၏။ မြလွင်၏ကိုယ်ဝန်ဆီ အာရုံရောက်နေသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်၏။ ထိုအချက်သည် ချစ်ဦး၏စိတ်အခြေအနေကိုပါ တိုးတက်တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းသိမ်းပေးနိုင်ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမလို ဖြစ်၏။

သူတို့အားလုံး ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေကြသည်။ သူတို့အိမ်ကလေးမှာ သာယာကြည်နူးဖွယ် အနေအထားကိုသာ နေ့စဉ်ကြုံတွေ့နေရသည်။ သို့ရာတွင် ကံကြမ္မာဆိုသည်မှာ တစ်ခါတစ်လေကျတော့ သားကောင်ကို အလစ်ချောင်းနေတတ်သော ကျားဆိုးတစ်ကောင်နှင့် တူနေပြန်၏။ ချစ်မူး ခရီးတစ်ခေါက် ထွက်သွားပြီး ရက်ပိုင်းလောက်အကြာမှာ သူ၏လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ယောက် အိမ်ကို ရောက်လာပြီး သတင်းဆိုးတစ်ခုကို ပြောပြသည်။ ချစ်မူး ကားမှောက်လို့ ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရပြီး ဆေးရုံရောက်နေသည်။

မြလွင်သည် ချစ်ဦးကို အဖော်ပြုပြီး အမြန်လိုက်သွားသည်။

ချစ်မှု၏အခြေအနေက မကောင်းလှ။ သူသည် မြလွင်နှင့်ချစ်ဦးတို့ကို
တွေ့ဖို့အားတင်းပြီး စောင့်နေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သူတို့ကို
မြင်တွေ့လိုက်ရပြီးနောက် မိနစ်ပိုင်းအကြာမှာ ချစ်မှု ဆုံးသည်။ မြလွင်ကို
သူနောက်ဆုံးမှာကြားသွားတော့ စကားကတော့ ... "ညီလေးကို စောင့်ရှောက်ပါ"တဲ့။

၇။

ရပ်ကွက်ထဲမှလူတွေ ချစ်ဦးအတွက် ခိုးရိမ်ကြသည်။ နဂိုကပင်
ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေတာ။ ဒီကြားထဲ အစကိုဖြစ်သူ ချစ်မှု
ဆုံးပါးသွားတော့ သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားနိုင်သည်ဟု ခန့်မှန်းထားကြသည်။
တကယ်တမ်းကျတော့ ချစ်ဦးသည် သူ့အစကို၏ဈာပနမှာ
အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် တည်ငြိမ်နေသည်။ လုပ်စရာရှိတာတွေကို
ခပ်အေးအေးပင် လုပ်ကိုင်သွားသည်။ သူကတောင် မြလွင်ကို ပြန်ပြီး
အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်သေးသည်။

"အားမငယ်ပါနဲ့မမရာ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်"

မြလွင်သည်လည်း ဖြစ်လာသောအခြေအနေကို ကြည့်ရှုရရ ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်။
ရက်လည်တဲ့နေ့မှာ အမျှဝေရင်း မှူးမေ့လဲသွားတာကလွဲလျှင် ရပ်ပျက်ဆင်းပျက်
မဖြစ်ခဲ့။ မထင်တဲ့လူက ထဖောက်နေသည်။ ဒေါ်ငွေဇံ ဖြစ်၏။

"အမလေး ... ကျုပ်သမက် လူရိုးလူကောင်းလေးကိုမှ ဘာဖြစ်လို့
ရွေးခေါ်ရတာလဲတော့ ...၊ ဘယ်သူ့ကို ယုံလို့ ငါတို့သားအမကို ထားရစ်ခဲ့ရတာလဲ
မောင်ချစ်မှုရဲ့ ... အဲ့ ... အဲ့"ဟု အော်ဟစ် ငိုကြွေးရင်း မြပေါက်
ပစ်လှဲချလိုက်သည်။

ချစ်ဦးက ... "တရားနဲ့သာဖြေပါ ဒေါ်ကြီးရာ"ဟု နှစ်သိမ့်ပြန်တော့လည်း
... "အလိုလေး ... တမူး အသာခံလိုက်ရပြန်ပြီတော့၊ တရားနဲ့ ဖြေပါတဲ့ ...
ဖြေနိုင်ဘူး၊ မဖြေနိုင်ဘူး၊ ဆွန်ကုန်မြေလေးတွေကျတော့ ဘာဖြစ်လို့
မခေါ်တာလဲဟဲ့" ဆိုပြီး ချစ်ဦးက တစ်ချက်စောင်းပြီး လှမ်းခွပ်သည်။ ဒီကြားထဲမှာ
ကူငွေစာရင်းကိုလည်း မှန်ကန်တကျအောင် စစ်ဆေးရရှာသေးသည်။
ရက်လည်တဲ့နေ့မှာတော့ ရေခဲမုန့်တစ်ယောက်တစ်ခွက်နုနုနဲ့ တွက်ပြီး ကျွေးလို့
မဖြစ်သောကြောင့် မုန့်ဟင်းခါးပဲ ကျွေးရလေသည်။

သူ့အစကို ဆုံးပါးသွားခြင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ချစ်ဦး၏တုံ့ပြန်မှုမှာ
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိသည်ဆိုသောကိစ္စသည် သိပ်တော့ သဘာဝမကျလှ။ ခုလို
ထူးထူးခြားခြား တည်ငြိမ်နေတာကိုက ပုံမှန်မဟုတ်ဟု ဆိုရမည်။
ချစ်ဦးတို့လိုလူမျိုးတွေက တစ်ခါတစ်ခါ အများနှင့်မတူသော အပြုအမူမျိုးတွေ

လုပ်တတ်သည်။ ခက်စွာလည်း သူသည် အပေါ်ယံအားဖြင့် မတန်မလှပ
ရှိနေသော်လည်း မသိစိတ်ထဲမှာတော့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုက
ကိန်းအောင်နေလိမ့်မည်။ ဒါမျိုးက ငုပ်လျိုးနေရာမှ ရုတ်တရက် မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ
ပွင့်အန်ထွက်လာလျှင် ဟိုအရင်က အခြေအနေထက် ပိုဆိုးသွားနိုင်သည်။

ချစ်ဦးသည် ရက်လည်နေ့ ညနေပိုင်း အိမ်မှာ
ဧည့်သည်တွေစသွားသောအချိန်ကစပြီး အိမ်အပြင်ဘက်မှာ ထိုင်ပြီး
ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေသည်။ စကားလည်း တစ်ခွန်းမှ မပြော။ ဒီပုံစံအတိုင်း
မလှုပ်မယွက် နေနေသည်။ မြလွင်ကလည်း သူ့အပူနှင့် သူ့မိ ချစ်ဦးကို
သတိမရနိုင်သေး။ ဒေါ်ငွေဇိမှာ တစ်ပတ်လုံး ပင်ပန်းခဲ့ရသည်။ ရပ်ကွက်ထဲက
လူတွေက သူတို့အတွက် အကောက်အစားရအောင် ဖွဲ့ကာဝိုင်း၊ ရိုးဝိုင်းကလေးတွေ
လာလုပ်ပေးကြသည်။ ထို့အခါ အကောက်ကောက်လို့ရတဲ့ ငွေတွေ အလေ့အလွင့်
အဖိုတ်အစင် မရှိရအောင် စောင့်ကြည့်ရသဖြင့် အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်
ရက်လည်တဲ့ ညနေကျတော့ ပန်းဖျား ဖျားချင်သလို ဖြစ်လာသဖြင့် မြလွင်က
ပြန်ပြီး ပြုစုနေရသေးသည်။

မြလွင်မှာ စိတ်မထိခိုက်ဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ။ သူ့ချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့
လင်ယောက်ျားကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတာပဲ။ သူ့တွင်အောင် အမေဖြစ်သူ
သူထက်ပိုဆိုးနေသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အလိုလို ထိန်းသိမ်းနိုင်သလို့ ဖြစ်သွားရ၏။
နဂိုကပင် အေးအေးတည်ငြိမ်သူဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ကို ဖြေနိုင်ခြင်းလည်း
ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။ သူသည် ဒေါ်ငွေဇိကို ပြုစုနေရတာရော၊
စိတ်အာရုံများနေတာရောကြောင့် ညဓာထမင်းစားဖို့တောင် သတိမရ။
ညအတောကြီးမှောင်မှ ထမင်းမစားရသေးကြောင်း သတိရသည်။ စားချင်စိတ်
မရှိလှသော်လည်း ကိုယ့်ကျန်းမာရေးအတွက် အာဟာရတော့ ဖြည့်ရဦးမည်။
ရှေ့ဆက်ပြီး လုပ်စရာတွေ ရှိသေးသည်။ သူ့ပါ အိပ်ရာထ ပုံလကျသွားလို့
မဖြစ်သေး။

ထမင်းလေးတွေ ဝင်သလောက်စားလိုက်မှဟု စိတ်ကူးမိသောအချိန်မှပင်
ချစ်ဦးကို သတိရသည်။ ချစ်ဦးတစ်ယောက် ထမင်းမှ စားရသေးရဲ့လား။
ဘယ်များ ရောက်နေပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း လိုက်ရှာသည်။ အဲဒါတစ်အိမ်သို့
ထိုးစံအတိုင်း တစ်ပတ်လုံးလုံး လူတွေဝင်ထွက် စည်ကားခဲ့ပြီး
ရက်လည်နေ့ညကျတော့ အိမ်သူအိမ်သားမလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မရှိတော့။
ကျန်ရစ်သူများအဖို့ အားအင်ယူရဆုံးအချိန်ပင် ဖြစ်၏။ အိမ်ရှေ့မှာ
လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေသည်။

အိမ်ဝင်းထောင့်ရှိ သစ်လုံးကို ထက်ခြမ်းခြမ်းပြီး ပြုလုပ်ထားသော ခုံတန်းလျားမှာ
ချစ်ဦး ထိုင်နေသည်။ သူသည် ကောင်းကင်ကြီးကို မမှတ်မသန် မော့ကြည့်နေ၏။
ဒီခုံတန်းလျားသည် သူတို့ညအခါကို နှစ်ယောက် စကားထိုင်ပြောနေကျ နေရာ
ဖြစ်၏။

မြလွင်သည် ချစ်ဦးနားကို လျှောက်သွားသည်။ ချစ်ဦးက

စွပ်ကျယ်အင်္ကျီလက်ပြတ်ကလေးသာ ဝတ်ထားသည်။

"ဟယ် ... မောင်လေးရယ်၊ အပြင်မှာ ဒီလောက်အေးတာ၊ ဘာလို့ ထိုင်နေတာလဲ၊ အပေါ်အင်္ကျီလည်း မဝတ်ဘူး၊ ထမင်းလည်း မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ထ ထ"

ချစ်ဦးက လှည့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ... "အားမငယ်ပါနဲ့ မမရယ်၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်" ဟု ပြောသည်။ မြလွင်က ချစ်ဦး၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ချစ်ဦး၏ကိုယ်သည် အေးစက်နေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ချစ်ဦး အပြင်းဖျားသည်။ သုံးရက်လောက် တုံးခနဲ လကျသွားသည်။ ဒီနောက်မှာတော့ ချစ်ဦးသည် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ ပုံမှန်ဆိုတာ ဟိုအရင်လိုပဲ စိတ်ကူးပေါက်ရာ ထထလုပ်တတ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဒါကပဲ သူ့အဖို့ ပြန်ကောင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရလေမလားမသိ။ ခုလိုပြန်ဖြစ်သွားတာကို ဘယ်နေရာမှာ သိသာသွားသလဲဆိုတော့ တစ်ရက်မှာ မြလွင် ထမင်းချက်နေတုန်း ဒေါ်ငွေဇ ရောက်လာပြီး "ညည်းရဲ့ မတ်တော်မောင် အရူး ဘာလုပ်နေသလဲလို့ သွားကြည့်စမ်းပါဦး" ဟု ပြောသည်။ မြလွင်လည်း ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေပါလိမ့်ဟု စိုးရိမ်သွားသည်။ ထွက်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ဘေးက ရေစည်ထဲက ရေတွေ ခပ်ချိုးနေသော ချစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရေချိုးတာကတော့ ဘာမှ မဆန်း၊ ထူးခြားတာကတော့ ချစ်ဦးသည် ဆွယ်တာအင်္ကျီကြီး ဝတ်လျက်နှင့် ကိုယ့်ပေါ်ကို ရေတွေ လောင်းချနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မြလွင် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

"ဟဲ့ ... မောင်လေး ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ရေချိုးတာ အင်္ကျီမချွတ်ဘဲနဲ့"

ချစ်ဦးက ပြုံးလိုက်ပြီး

"ရာသီဥတုက တော်တော်အေးလာပြီ မမရဲ့၊ ဒါကြောင့် အအေးမမိအောင် အနွေးထည်လေးဝတ်ပြီးမှ ရေချိုးရတာလေ၊ မမလည်း သတိထားဦး၊ ရေချိုးရင် မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးဖြစ်ဖြစ် ခြုံပြီးမှ ချိုး သိလား။"

မြလွင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ထိုအတူ နည်းနည်းလည်း စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ ချစ်ဦးအနေဖြင့် ခုလို ရူးကြောင်ကြောင် ပြန်ဖြစ်လာတာက စကားလုံးဝ မပြောတော့ဘဲ တစ်နေရာကို တွေ့တွေ့ကြီး ငေးကြည့်နေတာထက်စာလျှင် အများကြီး တော်သေးတယ် မဟုတ်လား။

◆ အပိုင်း (၃) ◆

၈။

ချစ်မှု မရှိတော့ဘဲ နောက်ပိုင်း ဘယ်လိုနေထိုင်စားသောက်ကြမလဲဆိုတာ စဉ်းစားစရာ ရှိလာသည်။ သူတို့လက်ထဲမှာ ငွေကလေး အသင့်အတင့် ရှိသေးသည်။ မြလွင်၏ လက်ဝတ်လက်စားတွေလည်း ရှိသည်။ လောလောဆယ်တော့ ပူစရာ မလိုသေး။ သို့ရာတွင် ဒီအတိုင်း ထိုင်စားနေလို့တော့ မဖြစ်။ မြလွင် မွေးဖို့ ဖွားဖို့ စရိတ်ကလည်း ကုန်စရာရှိသေးသည်။ သူ့ကိုယ်ဝန်က လရင့်နေပြီ။ မြလွင် ကလေးမွေးပြီးလျှင်တော့ ရှေ့ရေးအတွက် ဘာလုပ်ကြမလဲဆိုတာ စဉ်းစားရမည်။

ခုလောလောဆယ်မှာတော့ အိမ်ရဲ့ ကုန်ကျစရိတ်ကို အစွမ်းကုန် လျှော့ချဖို့ ဒေါ်ငွေဇံက ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပထမဆုံး စလုပ်တာကတော့ ချစ်မှုတွေရစ်ခဲ့သော အဝတ်အစားနှင့် အသုံးအဆောင်များကို အဟောင်းဆိုင်မှာ သွားရောင်းပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ တချို့ အဝတ်အစား ခပ်လတ်လတ်ကလေးတွေကို ချစ်ဦးအား မြလွင်က ပေးချင်သည်။ သို့ရာတွင် ဒေါ်ငွေဇံက ခုချိန်မှာ ငါးကျပ်တစ်ဆယ်ကအစ တွက်ချက်ဖို့ လိုအပ်တယ် ဆိုပြီး အကုန် ရောင်းပစ်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ခုကတော့ အစားအသောက်ကိစ္စ။ အိမ်မှာ ဟင်းကောင်းကောင်း မချက်တော့။ ဒီကိစ္စကတော့ ချစ်ဦးကို အတော်အထိနာစေသည်။ သူက အစားကောင်း ကြိုက်တတ်သူ၊ ဟိုအရင်က ဟင်းကောင်းကောင်းကို တစ်ဝတ်တစ်ပြစားခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ခုကျတော့ ဟင်းမကောင်းရတဲ့ကြားထဲ တိုင်းထွာပြီး ချက်တော့ စားရတာ မဝချင်။

"ဟင်းကောင်းကောင်းလေး ချက်ပါ မမရာ"

"ဝက်သားဟင်း မစားရတာ ကြာပြီ"ဆိုတာမျိုး ချစ်ဦးက ပြောလာတော့ မြလွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ချစ်ဦးကြိုက်တတ်သော ဝက်သားဟင်းကို တစ်ခါတစ်လေ ချက်ကျွေးသည်။ ထိုအခါကျပြန်တော့လည်း ဒေါ်ငွေဇံက ဟင်းအိုးကို အပိုင်စီး ထားပြီး ချစ်ဦးပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းနှစ်ဖတ်လောက်သာ ထည့်ပေးသည်။

"ဟာ ... ဟင်းကလည်း ကြောင်ချီးလောက်ပဲ ရှိတယ်၊ နည်းနည်းလေး" ချစ်ဦးက ပြောတော့ ဒေါ်ငွေဇံက ... "နင့်အစ်ကို မရှိတော့ဘူးဆိုတာလည်း သတိထားဦး" ဟု ပြောသည်။ ဒေါ်ငွေဇံ ဆိုလိုတာက ချစ်မှု မရှိတော့လို့ ဝင်ငွေလည်း မရှိတော့။ ဒါကြောင့် ချွေချွေတာတာ စားရမယ့်ဆိုတဲ့သဘောလည်း ဖြစ်သည်။ နောက်အပွားတစ်ခုကတော့ နင့်ကို အားကိုးမရှိတော့ဘူး၊ ငါ ကျွေးသလောက်ပဲစား။

ချစ်ဦးကတော့ သူ့အဓိပ္ပာယ် သူ့ကောက်ပြီး ..."အစ်ကို မရှိတော့မှ ပိုတောင်
များများ ကျွေးသင့်သေးတယ်" ဟုဆိုသည်။

"ဘာပြောတယ်"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ အရင်က လေးယောက် မှုစားတာ၊ အခု သုံးယောက်ပဲ
ရှိတော့တယ်၊ အစ်ကိုအစား ကျွန်တော့်ကို ပိုကျွေးလိုက်ပေါ့"

"ဘာ ... ပိုက်ဆံက ဘယ်ကရမလဲ၊ နင့်လုပ်စာ တစ်ပြားသား ရှိလို့လား"

"တော်ပါတော့ အမေရယ်" ဟု မြလွင်က တားလိုက်ပြီး "မောင်လေး မဝရင်
မမဆီက ယူစားလေ" ဆိုပြီး သူ့ပန်းကန်ထဲက ဟင်းတုံးကို ချစ်ဦးဆီ
ကမ်းပေးသည်။ ဒီလိုကျတော့လည်း ချစ်ဦးက သိတတ်ပြန်ရော။

"ဟာ ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မမက မိုက်နဲ့၊ မိုက်ကြီးသည်ဆိုတာ များများစားစားမှ
အားရှိပြီး မွေးလို့ လွယ်တာလို့ သားဖွားဆရာမ ပြောတယ်ဆို" ဟု ပြောပြီး
ဟင်းကစွဲ ထပ်စောဒက မတက်တော့။

နောက်ရက်များမှာလည်း ဟင်းနည်းတယ်များတယ် မပြောတော့။
ဟင်းမကောင်းတဲ့ကိစ္စလည်း မပြောတော့။ ဒါတွင်မက ကြက်ဥမွေကြော်တို့လို
ဟင်းမျိုးချက်တဲ့အခါ "ကြက်ဥက အားရှိတယ်။ မမက များများစား" ဆိုပြီး
သူ့ကိုယ်တယ်ကတောင် မြလွင်ကို ခွဲကျွေးလိုက်ချင်သေးသည်။
နောက်တစ်ခုကတော့ ရေကစွဲ။ ဟိုအရင် ချစ်ဦးရှိစဉ်က အိမ်အတွက်
သောက်သုံးရေကို ရေစည့်လွှည်းမှာပြီး သုံးခဲ့သည်။ ခုတော့ ရေဖို
အကုန်မခံနိုင်တော့။ သူတို့အိမ်နှင့် ဓားလွယ်ခုတ်ရှိ ခြံဝင်းကြီးထဲမှာ
ရေတွင်းတစ်တွင်း ရှိ၏။ ရေဝယ်မသုံးနိုင်သူတွေက ထိုရေတွင်းမှာ
သွားခပ်ကြသည်။ သူတို့လည်း တွင်းရေကိုသာ သုံးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
ရေသွားထမ်းဖို့ တာဝန်ကျသူကတော့ ..."ဟာ ... ကျွန်တော့်မှ တစ်ခါမှ
ရေမထမ်းဖူးတာ၊ ပြီးတော့ ရေတွင်းက အဝေးကြီး ဟု ချစ်ဦးက ပြောသည်။

ဒေါ်ငွေဇီက ...

"မထမ်းလို့ မရဘူး၊ နင့်ကို ဒီအတိုင်း ကျွေးမထားနိုင်ဘူး၊ အိမ်အတွက် တစ်ခုခု
တာဝန်ယူရမှာပဲ"

ချစ်ဦးက တစ်စုံတစ်ခုထပ်ပြောမည် ပြုပြီးမှ မြလွင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

မြလွင်၏ကိုယ်ဝန်မှာ အတော်ရင့်မှာနေပြီ၊ မြလွင်က နှုတ်မှ မပြောသော်လည်း မျက်လုံးတွေက... မောင်လေးရယ်၊ မွေးဖူးဖူး၊ ဖွားဖွဲခွဲခွဲတစ်ခုအတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး ချွေတာနေရလို့ပါ'ဟု ပြောနေသလို ထင်ရ၏။ ချစ်ဦးသည် မြလွင်၏ဝမ်းဗိုက်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး တွေးနေရာမှ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ရေပုံးနဲ့ ထမ်းပိုးသာ ဝယ်ပေး' ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချစ်ဦးသည် တောင့်တင်းသန်မာမှုရှိသော်လည်း ရေတော့ တစ်ခါမှ မထမ်းဖူးသေးဖူး။ ပုံးနှင့်ထမ်းပိုးကို ဟန်ချက်ညီအောင် မထမ်းနိုင်သေးသဖြင့် ဟိုယိုင်ဒီယိုင်ဖြစ်နေ၏။ အလေ့အကျင့် မရှိသောကြောင့်လည်း အတော်ပင်ပန်းသည်။ သို့ရာတွင် သူက မညည်းမညူဘဲ ကြိတ်မှိတ်ပြီး ရအောင်ထမ်းသည်။ ဒါ့ကြောင့်တော့ မြလွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။ ညနေဘက်ကျတော့ ချစ်ဦး၏ပန်းသားမှာ ညှိမည်းနေတာ တွေ့ရ၏။ မြလွင် မျက်ရည်စိုရသည်။ ချစ်ဦးမှာ ကြားခဲ့သော 'ညီလေးကို စောင့်ရှောက်ပါ' ဆိုသော စကားကို သတိရသည်။ ခုတော့ ချစ်ဦးကသာ သူ့ကို ပြန်စောင့်ရှောက်ရသလို ဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် မြလွင် ဘာမှမတတ်နိုင်။ ချစ်ဦးရဲ့ ကြောင်ကွက်ကလေးတွေကတော့ အရင်လိုပဲ ရှိနေတုန်းဖြစ်၏။

တစ်ညမှာ ရပ်ကွက်ကင်းတဲသို့ ချစ်ဦး ရောက်လာသည်။ ထိုညမှာ လမိုက်ရက်လည်းဖြစ်၊ မီးမလောင်သော ရက်လည်းဖြစ်သောကြောင့် တစ်ရပ်ကွက်လုံး မှောင်မည်းနေသည်။ ဒီလိုကာလမျိုးမှာ သူနဲ့သူ့ဝတ်တို့ လှုပ်ရှားတတ်သဖြင့် ကင်းသမားတွေ သတိဝီရိယနှင့် စောင့်ကြည့်နေကြရသည်။ ထိုခဉ်မှာပင် ဖြူဖြူအရိပ်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

'ဟာ..... ဘာလည်းမသိဘူး'

'ဟေ့ ဘယ်သူလဲ'ဆိုပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်တော့မှ ချစ်ဦးဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ လေးခွနှင့် လှမ်းချိန်ထားသူက... 'ဟာ.... ကွာ၊ ချစ်ရူး၊ အသံလေး ဘာလေး ကြိုပေးပေးကွာ၊ ဒီမှာ လေးခွနဲ့ လှမ်းထုတော့မလို့'

"ဒီလောက်မှောင်နေတာ၊ ကင်းတဲကို ဘယ်မြင်မလဲဗျ၊ ရမ်းသမ်းပြီးလာရတာ" ချစ်ဦးက ပြန်ဖြေရင်း ကင်းတဲနား လာရပ်သည်။

"ညကြီးမိုးချုပ် ဘာဖြစ်လို့ လျှောက်သွားနေတာလဲကွ၊ လက မိုက်ရတဲ့ကြားထဲ"

"မမမြလွင် ခါးကိုက်နေတယ်ဆိုလို့ သားဖွားဆရာမဆီ ဆေးသွားတောင်းတာဗျ၊ အဲဒါ လမ်းမှာ ကျွန်တော့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးက ဘက်ထရီ အားကုန်သွားလို့"

"မင်း ဟိုထိုး ဒီထိုး လျှောက်လျှောက်ထိုးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့"

"ဟိ... ဟီး... တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနေ့ လကွယ်နေ့မဟုတ်လား၊ ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ လကွယ် ဘယ်နှားသွားပုန်း နေသလဲ သိချင်လို့ မိုးပေါက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးပြီးရှာကြည့်တာ၊ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးသာ နှံ့သွားတယ် မတွေ့ပါဘူးဗျာ၊ ဘယ်ထရလည်း အားကုန်ရော"

"မင်းကတော့ ဖြစ်ရမယ်"

"နေစမ်းပါဦးဗျ၊ ဒီလိုရက်မှာ လကွယ် ဘယ်နှားရောက်လို့ မတွေ့ရတာလဲ"

"ကွယ်နေလို့ပေါ့ကွ၊ ဒါကြောင့် လကွယ်လို့ ခေါ်တာပေါ့"

"ဘာနဲ့ ကွယ်နေတာလဲ"

"အဲ...."

တကယ်တော့ ကင်းသမားများ၏ ဗဟုသုတသည်လည်း ချစ်ဦးနှင့် မတိုင်းမယိမ်းသာ ဖြစ်၏။ နည်းနည်းလေး သာတယ်ဆိုရုံလေးပဲ။ သို့ရာတွင် ချစ်ဦးလိုကောင်က မေးတာကို မဖြေနိုင်ဘူးဆိုတာမျိုးတော့ အဖြစ်မခံချင်။ ထို့ကြောင့်....

"ဒါမျိုးက လွယ်လွယ်ရှင်းပြလို့ မရဘူးကွ၊ မင်းနားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ အချန်လည်း မရှိတော့ဘူး၊ သွားတော့လေကွာ" ဟု အလိမ္မာနှင့် နှင်လွှတ်သည်။

"ကိုကြီးသာ ရှိရင်တော့ ကောင်းကောင်းရှင်းပြနိုင်မှာပဲ၊ အဲ... ဒါနဲ့ အမြဲပြန်ရမယ့်လမ်းက အရမ်းမှောင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မသွားရဘူး၊ အစ်ကိုတို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ခဏလောက်ငှားပါလား"

မကူးပြန်လျှင်လည်း မပြန်ရဲတော့ဘူးဆိုပြီး ပေကပ်နေမယ့်အကောင်၊ ဒါဆို လကွယ်နှား ရောက်နေသလဲဆိုတဲ့ကိစ္စ တစ်ကျော့ပြန်လာနိုင်သည်။ ပြီးတော့ မြလွင်က ခါးနာနေတာဆိုတော့ ဆေးပြန်ပြန်ပို့ဖို့က ရှိသေးသည်။ သူတို့ဆီမှာ ဓာတ်မီးနှစ်လက်လည်း ရှိနေသဖြင့် "က... က... ယူသွား၊ ပြန်တော့ပေးဦးနော် ဟေ့ကောင်၊ မေ့မနေနဲ့"

"ချစ်ဦးပါဗျ၊ သူများပစ္စည်းငှားပြီး အမေခံတဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ လူကို ဦးမာလတ်လိုများ မှတ်နေသလား"ဟု ပြောရင်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ယူပြီး ထွက်သွားသည်။ ဦးမာလတ်ဆိုတာက သူများပစ္စည်းငှားပြီး ပြန်ပေးဖို့၊

သူများအကြွေး ပြန်ဆပ်ဖို့ဆိုလျှင် အမြဲမေ့တတ်သူဖြစ်၏။

ချစ်ဦး ထွက်သွားပြီးနောက် ကင်းသမားများသည် ချစ်ဦးတို့မိသားစုအကြောင်း ပြောဖြစ်ကြသည်။

"ချစ်ရူးတစ်ကောင်နဲ့တော့ ခက်သေးတယ်၊ ဒေါ်ငွေဇီကြီးက..... သူ့ကို သပ်ကြည့်တာမဟုတ်ဘူးကွ။ မလွဲသာလို့ လက်ခံထားရတာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကန်ထုတ်ပစ်ချင်တာ"

"မြလွင်ကလေးကတော့ စိတ်ကောင်းရှိပါတယ်၊ ချစ်ရူးရဲ့အန္တိတာကိုလည်း တော်တော်ခံရှာတယ်"

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်အကြာတွင် ချစ်ဦးသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တဝင်းဝင်းလုပ်ရင်း ပြန်ရောက်လာသည်။

"ဟေ့ကောင် ဘယ်လို ဖြစ်လာပြန်တာလဲ"

"အစ်ကိုတို့က ဥစ္စာခြောက်နေတာကိုးဗျ၊ ဒါကြောင့် အိမ်ရောက်တာနဲ့ မမြလွင်ကို ဆေးပေးပြီးတော့ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့တာ၊ ချစ်ရူးဆိုတာ ကတိတစ်လုံးကို ဘယ်တော့မှ မဖျက်ဘူးဆိုတာ ယုံပြီမဟုတ်လား၊ ကဲရော.... အစ်ကိုတို့ဓာတ်မီး" ဟု ပြောပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ပြန်ပေးသည်။ ထို့နောက် "ချစ်ရူးကို ပေါ်သေးသေးလို့တော့ မမှတ်ကြနဲ့" ဆိုပြီး မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲ ပြန်လျှောက်ထွက်သွား၏။ ကင်းသမားများမှာ ရယ်ဖို့တောင် သတိမရဘဲ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့ကြလေသည်။

၉။

မြလွင်က မိုက်နာချင်သလိုလိုရှိတယ်ဟု ပြောသောအခါ ချစ်ဦးသည် အိမ်ပေါ်မှ ခုန့်ချပြီး သားဖွားဆရာမဆီ တန်းပြေးလေသည်။ ဆရာမ လိုက်လာပြီး စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ "ချက်ချင်းတော့ မမွေးသေးပါဘူး၊ စိတ်ချရအောင် ဆေးရုံကိုသွားရင် ကောင်းမယ်"

ဟု အကြံပေးသည်။ ချစ်ဦးသည် ဆိုက်ကားဆရာအိမ်ကို ပြေးပြန်သည်။ ဆိုက်ကားက အိုနာအိမ်မှာ ညဘက်ပြန်အပ်ထားရတာဆိုသဖြင့် ထပ်ပြေးရပြန်သည်။ မြလွင်ကို ဆေးရုံပို့သည်။ ဆေးရုံက သူတို့ရပ်ကွက်နှင့် သုံးမိုင်လောက်ဝေးသည်။ ဆိုက်ကားပေါ်မှာ မြလွင်နှင့်ဒေါ်ငွေဇီတို့ ထိုင်ကြသည်။ ချစ်ဦးက နောက်က လမ်းလျှောက်တစ်လှည့် ပြေးတစ်လှည့်လိုက်သည်။

"ပင်ပန်းပါတယ် မောင်လေးရယ်၊ နေခဲ့ပါ"ဟု မြလွင်က ပြောသော်လည်း မရ၊
နောက်ဆုံး ဆိုက်ကားဆရာကပင် ချစ်ဦးကို သနားလာပြီး ကယ်ရိယာပေါ်က
ထိုင်လိုက်ဖို့ပြောသည်။"ဟာ.... ရပါတယ်၊ ဒီလောက်က အသေးအဖွဲ့ပါ"ဟု
ချစ်ဦးက တောတဲသံကြားက ပြန်ပြောသည်။

ဆေးရုံရောက်တော့ မြလွင်က ဗိုက်မနာတော့ဘဲ အကောင်းကြီး ဖြစ်နေ၏။
ဆရာဝန်က.... "ဗိုက်နာလို့ဆို"ဟု မေးတော့ မြလွင်က "စောစောတုန်းက
နာချင်သလိုလို ဖြစ်လာတာပါ၊ အခု မနာတော့ဘူး"

အမှန်မှာ မြလွင်က ဗိုက်နာချင်သလိုလို ရှိတယ် ပြောရုံဖြင့် ချစ်ဦးက စိုးရိမ်ပြီး
ဆေးရုံကို ဆွဲခေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ မြလွင်ကလည်း တစ်ခါမှ ကလေးမွေးဖူးသူ
မဟုတ်သဖြင့် ဘူမသံတမသံ လိုက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါ်ငွေဇံလည်း
ယောင်ကြောင်ပြီး ပါလာခြင်း ဖြစ်၏။ ဆရာဝန်က စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး
ချက်ချင်းတော့ မွေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သို့ရာတွင် ရက်ပိုင်းအတွင်း မွေးနိုင်သည်ဟု
ခန့်မှန်းသည်။ ရောက်လက်စနဲ့ မထူးပါဘူး ဆိုပြီး ဆေးရုံတင်ပေးထားလိုက်သည်။
ဆေးရုံအရှိန်ကြောင့်လားမသိ။ နောက်တစ်နေ့ညမှာပင် မြလွင် ကလေးမွေးသည်။
"မိန်းကလေးတဲ့" ဟု ကြားလိုက်ရသောအခါ မြလွင် ချစ်မှုကို သတိရသွားသည်။

"အစ်ကိုကတော့ ယောက်ျားလေး လိုချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ညီလေးက
မိန်းကလေးမှ မိန်းကလေးဖြစ်နေတာ... အင်းလေ မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်ပါစေလို့
ဆုတောင်းရမှာပဲ" ဆိုသော ချစ်မှုစကားကို ကြားယောင်ပြီး မျက်ရည်စို့ရသည်။
ချစ်ဦးကတော့ မြလွင်မွေးပြီ၊ မိန်းကလေးတဲ့ဟု ကြားလိုက်တာနဲ့ "ဟား...ဟား...
ငါကွ၊ ငါကွ။ ချစ်ဦးကို ပေါ်သေးသေးတော့ မမှတ်ကြနဲ့" ဟုအော်ရင်း
ဆေးရုံစံကြန်တစ်လျှောက် ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် ပြောနေသဖြင့်
သူနာပြုဆရာမကြီးက... "ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ သိပ်မဆူပါနဲ့၊ တခြားလူနာတွေ
လန့်ကုန်လိမ့်မယ်" ဟု လာတားရသည်။

ချစ်ဦးက ကလေးကို သဲသဲချစ်ဟု နာမည်ပေးသည်။ သဲသဲဆိုတာ သူ
အသည်းလေးမို့ဟု ဆိုသည်။ ချစ် ဆိုတာ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏
နာမည်ထဲက ယူထားတာတို။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကလေးက သောကြာသမီးလေး
ဖြစ်နေသောကြောင့် အတော်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ငွေဇံကတော့
ချစ်ဦးပေးတဲ့နာမည်ကို လက်ခံဖို့ သိပ်စိတ်မပါခဲ့။ မြလွင်ကတော့ ဒီနာမည်ကို
ကြိုက်သည်။ ဒေါ်ငွေဇံက လက်မလျှော့ဘဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုသွားပြီး
တွက်ချက်ခိုင်းသည်။ ဆရာတော်က သောကြာနံနက် တနင်္လာအံ့ညွန့် တင်ရမည်ဟု
ဆိုသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ချစ်ဦးပေးထားသော သဲသဲချစ်နာမည်နှင့်
အကိုကဖြစ်နေသည်။

"ဒကာမကြီးရဲ့၊ မောင်ချစ်ဦးက သူတူမလေးကို သဲသဲချစ်လို့

နာမည်ပေးရင်ကောင်းမလား လာမေးလို့ ကောင်းကြောင်း ပြောပြခဲ့သေးတယ်။ ဒီကောင် ရမ်းသမ်းပေးတဲ့နာမည်က ကလေးနဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအတိုင်းပဲ မှည့်လိုက်ပေတော့" ဟု ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်သေးသည်။

ချစ်ဦးက သဲသဲချစ်ကို တကယ်ပင် သည်းသည်းလှုပ်အောင် ချစ်သည်။ ကလေး နည်းနည်း ငိုတာနဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ ဆိုပြီး ပြေးလာတတ်သည်။ ပြီးတော့ အနားက မော့တော့ဘဲ ကလေးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ သူ့ကြောင့်ပင် ချစ်၏။ ကလေးက နို့ဆာလို့ငိုတာ၊ ချစ်ဦးရှိနေတော့ မြလွင်က နို့တိုက်ဖို့ ခက်နေသည်။ ဒေါ်ငွေဇံက ဝင်ပြောရသည်။

"ဟဲ့ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့ကောင်။ နင်ရှိနေတော့ ဘယ်လိုလုပ် နို့တိုက်မလဲ"

"ကျွန်တော်လည်း ကလေးနို့စို့တာ ကြည့်ချင်တာပေါ့ဗျ"

"တယ်လေ၊ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး"

"မဟုတ်ဘူး မောင်လေးရဲ့။ ကလေးက မောင်လေးကြည့်နေရင် ရှက်ပြီး နို့သိပ်စို့မှာ မဟုတ်ဘူး" ဟု မြလွင်က လှည့်ပတ်ပြောတော့မှ ထွက်သွားသည်။ ဒီကြားထဲ မြလွင်ကို သူကိုယ်တိုင် နန္ဒင်းလိမ်းပေးပါမယ် လုပ်နေလို့ တားရသေးသည်။ ကလေးအနီးတော်ကိုလည်း သူကိုယ်တိုင် လျှော်သည်။ မြလွင်ရဲ့ ထဘီထွေပါ ယူယူလျှော်သဖြင့် မြလွင်က မသင့်တော်ပါဘူးဆိုပြီး လူကားခိုင်းရသည်။

ချစ်ဦးနှင့် ဒေါ်ငွေဇံတို့ အငြင်းပွားရတာ ရှိသေးသည်။ အစားအသောက်ကစ၍ဖြစ်၏။ ဒေါ်ငွေဇံက ရှေးရိုး အယူအဆအတိုင်း မြလွင်ကို ငါးခြောက်ဖုတ်၊ ငါးစိကြွာနှင့် ဟင်းခါးသာ ကျွေးသည်။ ဒါကို ချစ်ဦးက မကြိုက်၊ မြလွင် ဆေးရုံသွားပြစဉ်က နံရံမှာ ကပ်ထားသော ပုံစတာမှာ ဖတ်ခဲ့ရသည်။ နို့တိုက်မခင်ကို အာဟာရပြည့်ဝအောင် ကျွေးရမယ်တဲ့။ ထို့ကြောင့် ကြက်သားတို့ ဘာကို ကျွေးစေချင်သည်။ ဒေါ်ငွေဇံက ကြက်သားစွားရင်း ဘာဖြစ်တတ်တယ်၊ ဆိတ်သားက ဘယ်လို၊ အမဲသားက ဘာဖြစ်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်က ကလေးဝမ်းပျက်တယ်ဆိုပြီး ကန့်ကွက်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ချစ်ဦးက သားဖားဆရာမကို စစ်ကုတောင်းရသည်။ ဆရာမက ဒေါ်ငွေဇံကို နားလည်အောင် ရှင်းပြသည်။ ဒီတော့မှပင် မြလွင်မှာ နည်းနည်းပါးပါး ပိုစားခွင့်ရလာသည်။ ဒါတောင် ကြက်ဥက ဝမ်းပုတ်တတ်တယ်ဆိုပြီး မကျွေးဘဲ နေသေးသည်။

နောက်တစ်ခုကတော့ ချစ်ဦးသည် ကလေးချီချင်သောဆန္ဒ ပြင်းပြနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ကလေးက မွေးစပေါက်ဆိုတော့ အရမ်းချီလို့

မဖြစ်သေး။ ထို့ကြောင့် ခွင့်မပြုဘဲ ထားတာကို မခံချိမခံသာ ဖြစ်၏။ လကလေး နည်းနည်းရလာတော့မှ ချခွင့်ရသည့်။ ပထမဆုံးအကြိမ် စချခွင့်ရခွင့်က ချခွင့်မျက်နှာ ပီတိဖြစ်နေပုံက ဘယ်တုန်းကနှင့်မှ မတူ။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ကလေးမှာ ချခွင့်လက်ပေါ်မှာသာ အနေများတော့သည်။ ကလေးကလည်း အလိုအလျောက် သိနေပုံရသည်။ ဘယ်လောက်ပို၍ ချခွင့်ကောက်ချိလိုက်တာနဲ့ အဝတ်တံသားတတ်သည်။ ချခွင့်လည်း ဒါကိုပင် အလွန်ဝုဏ်ယူတတ်သည်။ အဖေရင်းဖြစ်တဲ့ ချစ်မှုနဲ့ရီနေလျက်တောင် ချခွင့်လောက် ကလေးကို ဂရုစိုက်နိုင်ပါ့မလား မသဘူးဟု တစ်ခါတစ်ခါ မြဲလွင် တွေးမိ၏။

ချစ်ဦး ရေထမ်းသက်ရင့်လာတော့ ကျွမ်းကျင်လာ၏။ အရင်လိုလည်း သိပ်မပင်ပန်းတော့။ အလေ့အကျင့် ရလာသောအခါ သက်သာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ လျော့ကုန်နေလျှင် ပိုလေးသည်။ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းရသည်။ ဒါမှ ထမ်းပိုးက ပိုပြီး ညွတ်ညွတ်ပဲ ဖြစ်သည်။ ထို့အခါ ထမ်းပိုးသည် ကွေးညွတ်ကျလာပြီးနောက် မော်တော်ကားလေးကို အပေါ်ကို ပြန်ကန်တက်သွား၏။ ထိုအခိုက်အတန့်မှာ ရေပုံး၏အလေးချိန်ကို လျော့ကျသွားစေသည်။ ချစ်ဦးသည် ရေထမ်းရင်း အားကစားလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်သလို ဖြစ်ပြီး ပိုမိုသန်မာတောင့်တင်းလာသည်။ အိမ်အတွက် သောက်ရေသုံးရေထမ်းပေးရတာ သူ့အတွက် သိပ်မပင်ပန်းသလို ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခြေအနေမှာပင် သူတို့၏ဘေးအိမ်က သူ့ကို အကူအညီတောင်းလာသည်။

"ချစ်ရှုံးရေ၊ ငါတို့ယူနေကျ ရေစည်လွှည်းက မှာရတာ မလွယ်တော့ဘူး၊ မှာတဲ့အိမ်ကများတော့ နည်းနည်း ကြီးကျယ်ချင်လာပြီ၊ မအားတော့ဘူး၊ ညနေမှ ရမယ်၊ နှက်ဖြန်မှ ယူတော့ဆိုတာမျိုး လုပ်လုပ်လာတယ်၊ အဲဒါ ... နင်လည်း သုံးဖို့စွဲဖို့ ရတာပေါ့"

ချစ်ဦး လက်ခံလိုက်သည်။ သူ့အတွက် သုံးဖို့စွဲဖို့ ငွေက တကယ်ပင် လိုအပ်လာခဲ့သည်။ ဟိုအရင်က သူ့ကို မြဲလွင်က မုန့်ဖိုးတွေ ဘာတွေ ပေးသေးသည်။ မြဲလွင် မီးဖွားပြီးသောအခါ ဒေါ်ငွေဖိကပင် ငွေကို လုံးဝ ချုပ်ကိုင်သုံးစွဲလာသည်။ သူက ချစ်ဦးကို မလွဲသာလို့ ထမင်းကျွေးနေရတာကိုတောင် သိပ်ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ မရှိလှ။ မုန့်ဖိုးပေးဆိုတာတော့ စိတ်ကူးထဲတောင် ထည့်တာမဟုတ်။ ချစ်ဦးမှာ လူပျိုဖားဖားကြီး ဖြစ်လာပြီဆိုတော့ သုံးချင်စွဲချင်စိတ်ကလေး ဝင်လာပြီ။ သူ့များတွေလို အဝတ်အစား အသစ်ဝယ်ချင်သည်။ ဘာရာအိုကေဆိုင်မှာ ဝင်ဟချင်သည်။ အထူးသဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ချင်သည်။

သူတို့ရပ်ကွက်ထဲက လူငယ်များသည် ဘီယာစတေရှင်မှာ ထိုင်နိုင်လောက်သောအဆင့် မရှိကြ။ အရက်ပြင်းလည်း မသောက်ရဲ။ တစ်ခါတစ်လေ ထန်းရည်ခိုးသောက်တာလောက်ကို စန့်စားခန်းလို့ ထင်နေသူများ။ တစ်နည်းအားဖြင့် အရက်သောစာ သောက်စားခြင်းကို အပြစ်တစ်ခုလို့ ရှောင်ကြဉ်သော စရိုက်သဘာဝ ရှိကြသည်။ ဒီတော့ သူတို့ကျက်စားရာက

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သာ ဖြစ်လေ၏။ ချစ်ဦးသည် ဘေးအိမ်အတွက် ရေထမ်းပေးရာမှ မုန့်ဖိုးပဖိုးလေး ရလာသည်။ ထိုအခါ သူ့စိတ်ကူးယဉ်ထားတဲ့အတိုင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သွားလေသည်။

"လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ဟေ့၊ ချိုချိုစိမ့်စိမ့်လေး"ဟု ဟန်ပါပါ လှမ်းအော်ရင်း ဝင်ထိုင်သည်။ စားပွဲထိုးက "ဝမ်းတီး" ဟု လှမ်းမှာလိုက်စဉ် ချစ်ဦး ... "ရှယ်နော် ... ဟေ့ကောင် ရှယ်"ဟု အသံကျယ်ကျယ် ပြောဆိုလိုက်သေးသည်။ စားပွဲထိုးက ချစ်ဦးကို နောက်ချင်လာသဖြင့် အဖျော်ဆရာက တစ်စုံတစ်ခု ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။ အဖျော်ဆရာက ပြီးပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ထို့နောက် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ထဲကို ဘူးနဲ့ဆီ မထည့်ဘဲ ချက်နဲ့ဆီ ထည့်ပြီး ဇွန်းတပ်ပေးလိုက်သည်။ ချစ်ဦးက မသိမသာလှမ်းကြည့်လိုက်သဖြင့် ချက်နဲ့ဆီခွက်ထဲက မှုတ်ကလေးနှင့် ခပ်ထည့်လိုက်တာကို မြင်သွားသည်။

လက်ဖက်ရည် လာချပေးတော့ ချစ်ဦးက ... "ငါမှာတာ ရှယ်နော် ဟေ့ကောင်"ဟု ပြောသည်။

စားပွဲထိုးက "ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါ ရှယ်ပဲ"

"ဟုတ်ပါ့မလားကွ"

"ဟာ ... မင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မထိုင်ဖူးဘူး ထင်တယ်၊ ဒီမှာလေ ဇွန်းတပ်ထားတာ မတွေ့ဘူးလား၊ ဇွန်းတပ်ထားရင် ရှယ်လို့ ခေါ်တယ်ကွ၊ မှတ်ထား"

ချစ်ဦးက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ လက်ဖက်ရည်ကို မေ့ပြီး မြည်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဇွန်းကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး "ဇွန်းပါရင် ရှယ်ပဲတု၊ ဒီဇွန်းက တယ်လည်း တန်ဖိုးရှိပါလား"ဟု ခေါင်းတညိတ်တညိတ်လုပ်ရင်း ပြောသည်။

အဖျော်ဆရာနှင့် စားပွဲထိုးတို့လည်း ပြီးစေ့စေ့ ဖြစ်နေကြ၏။ ချစ်ဦးဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်သွားတော့မှ ဒီအကြောင်း ပြန်ပြောပြီး ဟားတုတ်ရယ်ကြသည်။ ချစ်ဦးတစ်ယောက်တော့ ငါတို့နပ်ချတာ ပြီးတာပေါ့။ မသိရှာဘူးဆို။ သို့ရာတွင် ချစ်ဦးဆိုတာ ပေါ့သွေးသွေးမှ မဟုတ်ဘဲ။ နောက်နှစ်ရက်လောက်နေ့တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ချစ်ဦး ထပ်ရောက်လာသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဆိုင်မှာ မသောက်ဘဲ အိမ်ကို ဝယ်သွားပြီး မြလွင်ကို တစ်ဝက်ခွဲတိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးသည်။ ထို့ကြောင့် ...

"လက်ဖက်ရည်ပါဆယ် တစ်ခွက်၊ ရှယ်နော် ရှယ်"မှာလို့က်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ ချစ်ဦးက ကောင်တာနားမှာ ရပ်ကြည့်နေလို့လား မသိ။ အဖျော်ဆရာက တကယ်ပင်

ဘူးနီဆီနှင့် ဖျော်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကလေးထဲ ထည့်ပြီး ချစ်ဦးကို လှမ်းပေးသည်။ ချစ်ဦးက အိတ်ကို လှမ်းယူပြီးနောက် အဖျော်ဆရာရှေ့ ခွက်ထဲမှာ ထည့်ထားသော ဇွန်းကလေး တစ်ချောင်းကို ကောက်ယူပြီး အကျိအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်၏။ အဖျော်ဆရာက ...

"ဟေ့ကောင်၊ ဘာလုပ်တာလဲ"

"ဟိုနေ့က ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့အတိုင်းလေ၊ ရှယ်ဆိုရင် ဇွန်းပါရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် အိတ်ကို ဇွန်းပါ ယူသွားရမှာပေါ့"

"ဟ ... ဒီလိုတော့ ဘယ်ရမလဲ"

"ဇွန်းမပါရင်တော့ ရှယ် မဟုတ်လို့ဘဲ"

သူတို့ ပြောနေကြတာကို ကောင်တာမှာ ထိုင်ရင်း နားစွင့်နေသော ဆိုင်ရှင်က "ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့"ဟု လှမ်းမေးသည်။ ချစ်ဦးက ဟိုနေ့က သူလာသောကံတုန်းက ရိုးရိုးချက်နီဆီနှင့် ဖျော်တာကို ဇွန်းတပ်ပေးပြီး ဇွန်းပါရင် ရှယ်ပဲ ဟု ဆိုခဲ့ပုံကို ပြန်ပြောပြသည်။

"ဟုတ်လား ... ဟေ့ကောင်"ဟု ဆိုင်ရှင်က အဖျော်ဆရာကို လှမ်းမေးတော့ ... "နောက်တာပါ" ဟု ဆိုသည်။

"ဒါ ... နောက်ရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒီလိုလုပ်ကာ ချစ်ရူး၊ ဟိုနေ့က ရိုးရိုးဖျော်ပေးပြီး ရှယ်ဖိုးယူလိုက်တာကို ပြန်လျှော်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ဒီနေ့ မင်း ရှယ်ယူတာကို ရိုးရိုးအတွက်ပေး၊ ဟုတ်ပြီလား"

ချစ်ဦးက ... "ရပါတယ်၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဇွန်းယူစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့"ဟု ပြောပြီး အိတ်ထဲက ဇွန်းကို ပြန်ထုတ်၍ ခွက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်ခါနီးမှာ ဟိုနေ့က သူ့ကို နှိပ်ချလိုက်သော စားပွဲထိုးနား ကပ်ပြီး ပြောသွားသေးသည်။

"ချစ်ရူး ကို ပေါ့သေးသေးလို့တော့ မမှတ်လိုက်နဲ့နော်"

မြလွင် မီးထွက်ပြီးနောက် သူတို့၏ရှေ့ ရေးအတွက် ဘာလုပ်ကြမလဲဆိုတာ တိုင်ပင်ကြသည်။ တိုင်ပင်တယ်ဆိုရာမှာ ချစ်ဦးကတော့ စာရင်းထဲမှာမပါ။ မြလွင်နှင့်ဒေါ်ငွေဇွန်တို့ တိုင်ပင်ကြခြင်းသာဖြစ်၏။ သူတို့လက်ထဲမှာ ငွေအသင့်အတင့် ကျန်သေးသည်။ မြလွင်မှာ လက်ဝတ်လက်စား အချို့လည်း ရှိသေးသည်။ ဒါ ပေါင်းလိုက်လျှင် ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် တည်နိုင်လောက်သော အခြေအနေမှာ ရှိ၏။ မြလွင်အနေဖြင့် ကလေးက ငယ်သေးသဖြင့် တခြားမှာ ထွက်ပြီးအလုပ်လုပ်နိုင်သော အခြေအနေမရှိ။ အိမ်မှာပင် ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်ခြင်းသည် အသင့်တော်ဆုံး ဖြစ်၏။ ဒေါ်ငွေဇွန်က သူတို့ကျွမ်းကျင်ပြီးသား ထမင်းဆိုင်အလုပ်ကို လုပ်ချင်သည်။ မြလွင်က ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်။ သူတို့ရပ်ကွက်က လူအများစုသည် ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ ချက်ပြုတ်စားကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထမင်းဆိုင်ဆိုတာက လမ်းဆုံလမ်းခွဲ၊ ဈေးအနီး၊ စက်ရုံအလုပ်ရုံအနီးစသော လူစည်းကားတဲ့နေရာတွေမှာ ဖွင့်မှ ရောင်းရသည်။ သူတို့အိမ်က ရပ်ကွက်အတွင်း နည်းနည်းချောင်ကျသော နေရာမှာ။

မြလွင်သည် မုန့်ဟင်းခါး ကောင်းကောင်းချက်တတ်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် နှစ်ဆိုင်ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ဟိုဘက်ခြမ်းမှာတစ်ဆိုင်၊ ဒီဘက်ခြမ်းမှာတစ်ဆိုင်၊ သူပဲရိသတ်နှင့်သူ၊ သူ့ဖောက်သည်နှင့်သူ ကွက်တိုရှိပြီးသား။ ပြီးတော့ အစားအသောက်ရောင်းတယ်ဆိုတာက အရှည်အသွေး ကောင်းချင်ကောင်း လက်သာချင်လည်းသာမှ ဖြစ်သည်။ မုန့်ဟင်းခါး နှစ်ဆိုင်ထဲမှာ တစ်ဆိုင်က မုန့်ဖက်များများ၊ ဟင်းရည်ရဲ့ ထည့်ပေးတတ်သည်။ နောက်တစ်ဆိုင်ကတော့ နည်းသော်လည်း ဟင်းရည်ကို ကောင်းကောင်းချက်သည်။ သူ့အကြိုက်နဲ့သူ အဆင်ပြေကြသည်။

မြလွင်သာရောင်းလျှင် ဟင်းရည်ကောင်းကောင်းကို ပိုမိုသာသာ ထည့်ပေးနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ဒေါ်ငွေဇွန်က ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မှာ သေချာသည်။ ပဲမုန့်ကောင်းကောင်း မသုံးချင်တာ၊ ငါပြာရည်အညံ့စား ထည့်တာ၊ ကြက်သွန်ခန့်တာတို့ ဖြစ်လာနိုင်သည်။ မုန့်ပွဲပြင်လျှင်လည်း လက်တိုနေမှာ သေချာသည်။ ဒေါ်ငွေဇွန်လို့ တွန့်တိုတတ်သူ၊ တွက်ကပ်တတ်သူမျိုးက အစားအသောက်ရောင်းလို့ မဖြစ်။ ကံအားလျော်စွာ အဆင်ပြေသွားတာက..... သူတို့လမ်းထိမ်မှာ ကုန်စုံဆိုင်ကလေး တစ်ခုရှိ၏။ သိပ်ကြီးကြီးမားမားတော့မဟုတ်။ စားသောက်ကုန်အချို့နှင့် လူသုံးကုန် အသေးအမွှားလေးတွေ ရောင်းသည်။ ဒီလိုဆိုင်မျိုးက ရပ်ကွက်ထဲမှာ သူ့ဖောက်သည်နှင့်သူ အတော်အသင့် ရောင်းအားရှိသည်။ မိသားစုခပ်သွေးသွေးတစ်ခုအတွက်တော့ စားဝတ်နေရေးကို ထိန်းပေးထားနိုင်သည်။

ထိုဆိုင်မှ လူများက အိမ်ပြောင်းတော့မည်ဖြစ်၏။ မြလွင်တို့ကလည်း ဘာလုပ်ရကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေချိန်နဲ့ အတော်ပဲဖြစ်သွား၏။ စကားစပ်မိရင်းက သူတို့ဆီက ဆိုင်အခင်းအကျင်းတွေ၊ လက်ကျန်ပစ္စည်းတွေ မြလွင်တို့ကို ဈေးသက်သက်သာသာနှင့် ရောင်းခွဲဖို့ သတိတူသည်။ ကုန်စုံဆိုင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး

သိသင့်သိထိုက်တာတွေလည်း သင်ပေးသည်။ ဈေးဝယ်သူတွေကိုလည်း လဆန်းကျလျှင် မြလွင်တို့အိမ်မှာ ဆိုင်ဆက်ဖွင့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းပေးသည်။ ပစ္စည်းယူနေကျ ဈေးထဲက လက်ကား ဆိုင်ကြီးနှင့်လည်း ဆက်သွယ်ပေးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မြလွင်တို့အနေဖြင့် ကုန်စုံဆိုင်ကလေးကို အဆင်ပြေစွာ ဖွင့်နိုင်သည်။ လိုအပ်သော ပစ္စည်းတွေကို စာရင်းလုပ်ပြီး ချစ်ဦးကို သွားယူခိုင်းသည်။ တစ်ချို့ပစ္စည်းတွေဆိုလျှင် ငွေလက်ငင်းချေစရာ မလိုဘဲ ကြိုတင်ရောင်းနိုင်တဲ့အခွင့်အရေးလည်း ရသည်။ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေကလည်း ဝယ်ယူ အားပေးကြသည်။

အားလုံး အဆင်ချောတာတွေမဟုတ်။ ထုံးစံအတိုင်း ဒေါ်ငွေဇံကြောင့် ကသိကအောက် ဖြစ်ရတာလေးတွေတော့ ရှိသည်။ သူက ဆိုင်မှာ 'အကြွေးသည်းခံပါ' ဆိုသော စာကပ်ချင်သည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဆိုင်ဖွင့်တဲ့အခါ အကြွေးနဲ့ကင်းလို့မရ၊ တစ်ဆယ်လိုတယ်၊ နှစ်ဆယ်လိုတယ်ဆိုတာမျိုးတော့ အကြွေးထားပေးနိုင်ရမည်။

"အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာကပ်ထားတော့ အဟန့်လေးတွေ ဖြစ်တာပေါ့"ဟု ဒေါ်ငွေဇံက ဆိုသည်။ မြလွင် ဆိုင်ထိုင်တဲ့အလှည့်ကျလျှင်တော့ ဘော်ရီတန်ရုံ အကြွေးပေးသင့် ပေးလိုက်တာပါပဲ။ ထို့ကြောင့် မြလွင်ဆိုင်ထိုင်လျှင် ဝယ်သူပိုလာတတ်သည်။

ချစ်ဦးသည် ဆိုင်အတွက် ဈေးထဲမှာ ပစ္စည်းသွားယူရင်း အသိအကျွမ်းတွေ တူးလာသည်။ သူက ရှူးပေါ့ပါမို့ ဟိုလူက နောက်လိုက်၊ ဒီလူက နောက်လိုက်၊ သူကလည်း ဟိုဟိုဟိုဟို လုပ်ရင်း ပြန်နောက်တတ်သဖြင့် သူလာလျှင် ပျော်ကြသည်။

တချို့ကလည်း ကြိုတိုင်း ခိုင်းတတ်ကြသည်။

"ချစ်ရှူးရေ.... ဒီတောင်းလေး အုန်းသီးဆိုင်ကို ပို့ပေးစမ်းပါ"

"ဟယ်.... နင်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ကားဂိတ်မှာ ကြက်ညွန့်တစ်အိတ် အပ်ထားတယ်၊ လူမရှိလို့ မသယ်ရသေးဘူး၊ သွားသယ်ပေးစမ်းပါ"

စသည်ဖြင့်....

သူကလည်း မည်သည့်မညူ လှုပ်ပေးသည်။ တချို့က လက်ဖက်ရည်တိုက်သည်။ တချို့က မုန့်ဖိုးပေးသည်။ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေကလည်း ချစ်ဦးကို ဈေးကြိုမှာတတ်သည်။ ချစ်ဦးကလည်း မည်သည့်မညူ သယ်လာပေးသည်။ တစ်ခုတစ်ခု ရရကောင်းစေဟု သဘောမထား။ ပေးလျှင်ယူသည်။ ကျွေးလျှင်စားသည်။ မပေးလည်း အရေးမကြီး။ ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း တချို့က မညာမတာလုပ်ချင်သည်။ သူတို့ဘာသာဆိုလျှင် ဆိုက်ကားနဲ့မ သယ်လို့ ရမည့်ပစ္စည်း အလေးအပင်ကြီးတွေ ချစ်ဦးကို ထမ်းခိုင်းသည်။

ဆိုက်ကားနဲ့ဆိုလျှင် တစ်ရာလောက်ပေးရမှာဆို... "ချစ်ရူးရေ၊ ရှေ့... မနုဉ်ဝယ်စား" ဆိုပြီး နှစ်ဆယ်လောက် ပေးချင်တာ။ ထိုအခါ ချစ်ဦးက .... "နေပါစေဗျာ။ အဒေါ်တို့လို တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတဲ့လူမျိုးဆိုက မယူရက်ပါဘူး" ဟု ပြောသဖြင့် တစ်ဖက်လူမှာ အောင့်သံအောင့်သက် ဖြစ်သွားရ၏။

ဒီကြားထဲ သူ့ရဲ့ကြောင်ကွက်ကလေးတွေ တွေ့ရတတ်သေးသည်။ တစ်ခါတလေ သူတို့ဆိုင်အတွက် သယ်ရမည့်ပစ္စည်းတွေ များနေလျှင် ဆိုက်ကားငှားရသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူက ဆိုက်ကားပေါ်ထိုင်လိုက်လာရင်းက ပစ္စည်းထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ထမ်းလာသည်။ ဆိုက်ကားဆရာက... "ဟကောင်ရ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ" ဟုမေးတော့ ချစ်ဦးက "ကျွန်တော် ထမ်းလာတော့ ဦးလေး ဆိုက်ကားနင်းရတာ နည်းနည်းပေါ့သွားတော့ပေါ့" ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ချစ်ဦးသည် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဟိုလူကခိုင်း ဒီလူကခိုင်းနဲ့ ခိုင်းဖက်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ တန်ရာတန်ကြေးပေးတဲ့လူက ပေး၊ မတန်မရာ ခိုင်းတဲ့လူက ခိုင်း၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူသုံးဖို့စွဲဖို့ ငွေကလေးတွေ ရသည်။ သူက အလုပ်ကို ရွေးတာမဟုတ်၊ ကျွဲရာကျရာခိုင်းသမျှ လုပ်သည်။ မြွက်တောရှင်းခိုင်း၊ သစ်ပင်ခုတ်ခိုင်း၊ မြောင်းကျခိုင်း၊ အလေးအပင်ထမ်းခိုင်း ဘာဖြစ်ဖြစ်လုပ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူစိတ်မလျှင်တော့ ဘယ်လောက်ပေးပေး မလုပ်ဘဲ အိမ်မှာ လှိမ့်ပိမ့်ပြီး အပ်ချင်အပ်နေတတ်တာမျိုးတော့ ရှိ၏။

တစ်ရက်မှာတော့ ချစ်ဦးသည် "သဲသဲရေ... သဲသဲရေ" ဟုအော်ရင်း အိမ်ထဲဝင်လာသည်။ ခိုနေကုန်ပိုင်းမှာ သူ့အပြင်က ပြန်လာလျှင် တူမလေးနာမည်ကို အော်ခေါ်လာလေ့ရှိ၏။ သဲသဲကလည်း ချစ်ဦးအသံကြားလျှင် လှုပ်လှုပ်ခွရွဖြစ်လာတတ်၏။

မြလွင်က ဆိုင်မှာထိုင်နေသည်။ သဲသဲက မြလွင်ပေါင်ပေါ်မှာ၊ ဒေါ်ငွေဇီက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်ပြီး ထမင်းနှင့် လက်ဖက်သုပ်ကို အဆာပြေ စားနေသည်။

ချစ်ဦးက မြလွင်နားသွားပြီး ကလေးကို ချီဖို့ လက်လှမ်းလိုက်ပြီးမှ ကုယ်ရှိနုသတ်ပြီး... "ဟာ..... နေဦးဟ သဲသဲရေ၊ ဦးဦးကိုယ်က ပေနေတယ်၊ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်" ဟု ပြောသည်။ ချစ်ဦးတစ်ကိုယ်လုံး ရှဲ့နှစ်ခြောက်တွေ ကပ်နေသည်။ ထိုမျှမက...

"ဟင်... မောင်လေး၊ ...ဘာတွေလုပ်လာတာလဲ၊ ပြီးတော့ ....."

ဒေါ်ငွေဇီကလည်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး

"ဟီး... ဟီး... အိမ်သာတွင်းဆယ်လာတာ မမရဲ့"

"ဟယ်.... ဖြစ်ရလေ၊ မောင်လေးရယ်"

"အမယ်... သုံးရာတောင်ရခဲ့တာဗျ၊ သိရဲ့လား"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ မောင်လေးရယ်၊ ဘုန်းအလုပ်လုပ်တာ မမ မပြောပါဘူး၊ ဒီလိုအလုပ်မျိုးတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ မုန့်ဖိုးမရှိရင် မမပေးပါ့မယ်"

မြလွင်က ဂရုဏာသက်စွာ ပြောခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါ်ငွေဇံကတော့

"ဉာဏ်နည်းတော် ချေးတွင်းဆယ်ရှာတယ်လို့ ဒါ သက်သက် ငါတို့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်အောင် လုပ်တာပဲ၊ တို့အမျိုးထဲမှာ ဒီလိုအောက်တန်းစား အလုပ်လုပ်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။"

ချစ်ဦးက ဒေါ်ငွေဇံဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး

"အဒေါ်တို့က အဲဒါခက်တာပဲ၊ ချေးဆိုတာ လူတိုင်းထွက်တဲ့ပစ္စည်းပဲ၊ လူတွေဟာ ကိုယ်ပါတဲ့ချေးတောင် ထွက်ကျပြီးရင် ထိရ၊ ကိုင်ရမှာ ရွံ့တတ်ကြတယ်၊ မိုက်ထဲမှာ ရှိနေတုန်းကတော့ မရွံ့ဘူး၊ အခုတောင် အဒေါ်မိုက်ထဲ မှာ ရှိချင်ရှိနေမှာ"

ဒေါ်ငွေဇံမှာ ထမင်းစားလျက်တန်းလန်း ဖြစ်သောကြောင့် ချစ်ဦး၏စကားကို ကြားပြီး ပျို့အန်ချင်လာသည်။

"ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံစုနေတော့ဗျ၊ မမရဲ့သဲသဲ တစ်နှစ်ပြည့်ရင် ဂါဝန်အကောင်းစား လှလှလေး မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးချင်လို့"ဟု ပြောပြီး ရေချိုးဖို့ ထွက်သွားသည်။ သဲသဲမှာ ချစ်ဦးက သူ့ကို မချီဘဲ ထွက်သွားသဖြင့် ဝါးခနဲ အော်လိုက်သည်။

၁၁။

ဒေါ်ငွေဇံနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက ကလေးတွေနဲ့ကတော့ တကျက်ကျက်ပဲ။ ကလေးဆိုတာမျိုးက မုန့်ဝယ်လျှင် တစ်ခါတည်း ဘယ်တော့မှ မပြီးချင်။ ဆိုင်ကို ရောက်လျှင် သူတို့စားချင်တာနဲ့ သူတို့မှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ချိန်ဆပြီး ရွေးချယ်ရသေးသည်။ စဉ်းစားရင်း ဟိုယောင် ဒီယောင် ဟိုဟာကိုင်လိုက် ပြန်ချလိုက် လုပ်တတ်သည်။ အချစ်ထွပ်ကို ဖြုတ်ယူ ထွက်သွားပြီးမှ စတင်ပြောင်းသွားပြီး "အဒေါ် ကြီး .... ပဲကေပဲ ယူတော့မယ်" ဆိုပြီး လာပြန်လဲချင်လဲသည်။

"အခကတည်းက စဉ်းစားမလာဘူး၊ အပေါက်အစပ်ကို များတယ်"ဟု ဒေါ်ငွေဇံက မြည်ထွန်တတ်သည်။ အမှန်တော့ ဒါဟာ ကလေးတွေရဲ့ အကျင့်ပဲ။ အချဉ်ထုပ်ဆိုရာမှာတောင် ဇီးသီးလား၊ မရမ်းပြားလား၊ မက်မန်းလား၊ ရှောက်သီးလား ဆိုတာ ကွဲပြားသေးသည်။ ဇီးထုပ်ချင်းအတူတူ သူတို့စားနေကျ တံဆိပ်ကို ရှာရသေးသည်။ ဒါကြားထဲမှာ နည်းနည်းပုံများတဲ့ အထုပ်များရှိမလားလို့ ရွေးရသေးသည်။

ဒေါ်ငွေဇံက စိတ်မရှည်၊ အားလုံး အတူတူချည်းပဲဟု အော်တတ်၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ငွေဇံ ဆိုင်ထိုင်လျှင် ကလေးတွေက သိပ်မဝယ်ချင်ကြဘူး၊ ဆိုင်ရှေ့မှာ လာရစ်သီရစ်သီ လုပ်ရင်း ဒေါ်ငွေဇံ ထိုင်တာမြင်လျှင် ပြန်လှည့်သွားတတ်သည်။ မြလွင် ဆိုင်ထိုင်မြဲဆိုမှ ကလေးတစ်ယောက်ယောက်က သတင်းပေးလိုက်ပြီးနောက် စုပြုံရောက်ရှိလေ့ရှိ၏။ ဒါကို ဒေါ်ငွေဇံကြီးကလည်း ရိပ်မိသဖြင့် တစ်ခါတစ်ခါ..... ညည်းဟာလေးတွေ တစ်ရစ်ဝဲဝဲနဲ့ လာချောင်းနေကြပြီ ဆိုင်သွားထိုင်လိုက်ဦး" ဟု ပြောတတ်၏။

မြလွင်ကတော့ စိတ်ရှည်သည်။ "သိပ္ပံမရမ်းပြား ဟုတ်လား၊ စောစောကတောင် တွေ့ပါသေးတယ်၊ ဪ ဒီအောက်ဘက်ရောက်နေလို့" ဆိုပြီး ကလေးတွေ လိုချင်တာကို ကူရှာပေးတတ်၏။ ကလေးတွေ မနှုတ်စီမျိုးပြီး တစ်မျိုး လဲကြတာကို မကန့်ကွက်တဲ့အပြင် "ဟောဒီ အသစ်ထွက်တဲ့ မန်ကျည်းတော်ဖီ စားကြည့်ပါလား၊ ချိုချဉ်လေး၊ သိပ်စားလို့ကောင်းတယ်၊ ခုလို နွေရာသီမှာ မန်ကျည်းတော်ဖီစားရင် ဝမ်းအေးတယ်။ မိတ်တွေဘာတွေ မထွက်တော့ဘူး" ဟု ကောင်းရာကောင်းကြောင်း ညွှန်တတ်သေးသည်။

ကလေးတို့ရဲ့ အချစ်တော်ကတော့ ချစ်ဦးပေါ့။ တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါ်ငွေဇံတို့၊ မြလွင်တို့ မအားတဲ့အခါ ချစ်ဦးကို ဆိုင်စောင့်ခိုင်းသည်။ ချစ်ဦး ဆိုင်ထိုင်လျှင် ကလေးတွေ တရွန်းရုန်းပဲ။ သူက ကလေးတွေ ဘာလုပ်လုပ် ဘာယူယူ ကြည့်နေလိုက်တာ။ "ကိုကြီးချစ်ဦး၊ ငါးကျပ်လိုတာ နောက်နေ့မှ ယူနော်" ဆိုလျှင်လည်း ရတယ်၊ ရတယ်။ တစ်ခါတလေ ကလေးကြီးတွေက မနှုတ်စီစားပြီး အတူပါလာသော သုံးလေးနှစ်အရွယ် ကလေးငယ်တွေ မစားရလို့ ငိုမဲ့မဲ့လုပ်လျှင် ချစ်ဦးက.... "သူတို့စားတဲ့ ဇီးထုပ်တွေက ကလေးနဲ့ မတည့်ဘူးကွ၊ ချောင်းဆိုးတတ်တယ်၊ သကြားလုံး စား" ဆိုပြီး သကြားလုံးတွေ အလကားပေးတတ်သည်။

စိတ်ကူးပေါက်တဲ့အခါ အရောင်းမြှင့်တင်ရေး လုပ်တယ်ဆိုပြီး အချဉ်ထုပ် သုံးထပ်ဝယ်လျှင် တစ်ထုပ် လက်ဆောင်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ကုစမ်းမဲဖောက်သည်။ မန့်လာဝယ်လျှင် သူ့ဘာသာလုပ်ထားသော မဲလိပ်ကို နှိုက်ရသည်။ မပေါက်တဲ့မဲ ပေါက်လျှင်တော့ သကြားလုံးတို့ ၊ ပီကေတို့ ဆေးပူဖောင်းတို့ ပေးသည်။

ဒါတွေကို ဒေါ်ငွေဇီက သိတော့....."ကုန်ပါပြီ၊ ကုန်ပါပြီ၊ နင်လုပ်တာနဲ့ ငါ့ဆိုင် အရင်းပြိုင်တော့မယ်ဟဲ့ ဆန်ကုန်မြေလေးရဲ့"ဟု ပူညံလေသည်။

ချစ်ဦးက...."အဒေါ်ကြီး ဘာသိလို့လဲ၊ ခုချိန်မှာ သမားရိုးကျနည်းလမ်းနဲ့ မရတော့ဘူး၊ ကုမ္ပဏီကြီးတွေတောင် ကံစမ်းမနဲ့ စားသုံးသူကို ဆွယ်နေတာ။ ဒါဟာ ခေတ်သစ်ရောင်းဝယ်ရေးဗျူဟာပဲ"ဟု လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဖတ်ခဲ့ရသော ကုမ္ပဏီဂျာနယ်ထဲမှာ စီးပွားရေးဆောင်းပါးတွေထဲက အလွတ်ကျက်ထားသည့် စကားလုံးတွေနှင့် ပြောသည်။

"ဘာပြောတယ်၊ အမလေး၊ စကားကြီးစကားကျယ်တွေနဲ့ လှည့်ပြောနေတယ်။ နောက်ဆိုင်ရင် ငါ့ဆိုင်ကို တီဗွီထဲမှာ ကြော်ငြာခိုင်းဦးမလား မသိဘူး"

"စီးပွားကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းမှာ ကြော်ငြာဟာ အသက်ပဲဗျ၊ ဒီတော့ ကြော်ငြာသင့်ရင် ကြော်ငြာရမှာပဲ၊ အဲဒီအခါကျရင် အဒေါ်ကြီးကို မင်းသမီး လုပ်ခိုင်းရမယ်၊ မိုးဒီနဲ့ တွဲခိုင်းမယ်"

"အောင်မာ... ငါက ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရမှာလဲ၊ နင့်ဘာသာ လုပ်ပါလား"

"လုပ်ဆို လုပ်ရတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ထက်ထက်မိုးဦးနဲ့ တွဲမှာဗျ"ဟု ပြောပြီး ရွာဇာနေဝင်းအိုက်တင်မျိုး ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်လုပ်ရင်း သံချင်းဆိုပြသည်။

"ဆန်တစ်ပြည် ပေးပါ ပေးပါ"

ထိုအခါ ဒေါ်ငွေဇီက"ပေးလိုက်မယ် ခုံဖိနပ်စာ"ဟု ကာရန်လိုက်ပြီး အော်သဖြင့် မြဲလွင် ရယ်ရသေးသည်။

နောက်ပိုင်းကျတော့ ဒေါ်ငွေဇီက ချစ်ဦးကို ဆိုင်မထိုင်ခိုင်းတော့။ ချစ်ဦးကလည်း သိပ်ပြီး ဆိုင်ထိုင်ချင်တာ မဟုတ်။ သူက တစ်နေရာတည်းမှာ ငြိမ်ငြိမ်နေရတာမျိုးကို သိပ်သဘောမကျ။ ရပ်ကွက်ထဲ လျှောက်သွားပြီး ဟိုအိမ်ဝင် ဒီအိမ်ထွက် လုပ်ချင်သည်။ ကြိုတုန်း သူများခိုင်းတာလေးတွေ လုပ်ပေးလျှင် သုံးစွဲစွဲဖို့ ငွေကလည်း ရသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်ပြီး စကားလေး၊ ဘာလေး ပြောချင်သေးသည်။

ချစ်ဦး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲဝင်သွားပြီး ထိုင်လိုက်သောအခါ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က...."ချစ်ရဲ့ မစ်ပလန်းလားကွ"ဟု မေးသည်။ ချစ်ဦးသည်

မနေ့တုန်းက သူများကိုအားကျပြီး ကော်ဖီမစ်ပလိန်းတစ်ခုက မှာသောက်သည်။ သူ
မကြိုက်၊ ချိုလည်းမချို၊ နို့လည်းနည်းသွယ်။ ခါးခါးကြီး၊ ထို့ကြောင့်
လက်ဖက်ရည်ပဲ သောက်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးသည်။

ချက်ချင်း မမှာသေးဘဲ လက်မှန်ရီကို မြှောက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ..."သုံးနာရီတောင်
ထိုးနေပြီပဲ၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ဟေ့ ၊ ချိုဆီမံ" ဟု မှာလိုက်သည်။ မနက်ကမှ
သူဝယ်လိုက်သော လက်ပတ်နာရီကလေးကို ကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ နာရီမှာ
အကောင်းစားမဟုတ်၊ ရန်ကုန်မြို့လယ်က ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ သုံးရာငါးဆယ်နှင့်
ချရောင်းနေသော ဂဏန်းကွက်ပေါ်သည့် ဓာတ်ခဲနာရီကလေးသာ ဖြစ်၏။ ဒါလည်း
တခြားလူတစ်ယောက်ဆီက တစ်ဆင့် ပြန်ဝယ်ခြင်းဖြစ်၏။

မနက်က ဈေးသွားရင်း ကုန်မျိုးစုံဆိုင်မှ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ပတ်ထားသော
နာရီကို မြင်ပြီး သဘောကျသွားသည်။

"ခင်ဗျားနာရီက လှတယ်ဗျ၊
ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ"မေးတော့.."လေးရာငါဆယ်ကွာ၊ မင်းကြိုက်ရင်
ပြန်ယူသွားလေကွာ။ လေးရာပဲပေး"ဟု သူကပဲ ငါးဆယ်လျှော့သလိုလို လုပ်ပြီး
ညာရောင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ချစ်ဦးသည် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ငုံ့လိုက်ပြီး နာရီတစ်ခါကြည့် လုပ်နေ၏။
နှုတ်မှလည်း။"ဟာ သုံးနာရီခွဲတော့မှာပါလား"

စားပွဲထိုးသည် နောက်ချင်ပြောချင်စိတ် တားမရအောင် ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်
အသာစောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ချစ်ဦးသည် လက်ဖက်ရည်ကုန်သွားပြီး ရေခဲခွက်ကြမ်းခွဲသောက်သည်။
လက်ပတ်နာရီကို ပိုပြီးပေါ့လွင့်အောင် ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ခွက်ကို ကိုင်သည်။
အကွက်ကောင်းစောင့်နေသော စားပွဲထိုးက ချစ်ဦး လက်မြှောက်လိုက်စဉ်မှာပင်
အချိန်ကိုက်ချ်...

"ချစ်ရူး ဘယ်နာရီ ထိုးပြီလဲကွ"ဟုမေးလိုက်သည်။ ချစ်ဦးမှာ နာရီကို
ကြားချင်နေသောအချိန်မှာ အမေးခံလိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက် ယောင်ပြီး နာရီကို
ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ပန်းကန်လုံးစောင်းသွားပြီး
ရေခဲခွက်ကြမ်းတွေ သူ့ခြေထောက်ပေါ် ဖိတ်ကျသည်။

"လေးနာရီထိုးဖို့.... ဟာ..... ပူလိုက်တာ"

စားပွဲထိုးက ရယ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ချစ်ဦးကတော့ စိတ်မဆိုးမိ။

သူ့အော်သံကြောင့် လူတွေအားလုံးက ဝိုင်းကြည့်ကြရပြီလေ။ သူ့နာရီကို အားလုံးမြင်သွားကြပြီ မဟုတ်လား၊ သူက.... နာရီ ဘာမှမဖြစ်လို့ တော်သေးတယ်" လို့တောင် ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်သေးသည်။

သူနဲ့ ကပ်လျက်ဝိုင်းမှ လူတွေက ပြီးကြည့်ကြပြီးနောက် သူတို့ပြောလက်စ ဓကားကို ပြန်ဆက်သည်။ ရတီတရက် ကြားလိုက်လျှင် ဘဲဥ၊ ကြက်ဥတွေ ဈေးထိုးကျသွားပြီလားတောင် ထင်စရာရှိ၏။ အမှန်မှာ ဘောလုံးပွဲအကြောင်း ပြောနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ခွဲနောက်ပိုင်းမှာ ရပ်မြင်သံကြားမှာ ဘောလုံးပွဲတွေ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် တိုက်ရိုက်လွှင့်ပေးနေသည်။ ဒါတွင်မက ဂြိုဟ်တုစလောင်းတွေလည်း တပ်ဆင်နိုင်ကြပြီဖြစ်သဖြင့် ရှိုးရုံတွေကလည်း စလောင်းတပ်ပြီး ဘောလုံးပွဲကို ဝင်ကြွေးကောက်ပြီး ပြနေသည်။ အင်္ဂလိပ် ပရိမီးယားလိဂ်၊ ယူအီအက်ဖ်အေ စသည့်ဖြင့် ကြည့်ချင်ပွဲတွေက ဆက်နေသည်။ ဒီနေ့ ကစားမယ့် အသင်းနှစ်သင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပထမအကြော့တုန်းက ဘယ်သူနိုင်ခဲ့လဲ၊ ဘယ်သူ ကွင်းမှာ ကစားရမှာလဲ၊ ပြီးခဲ့သောအပတ်က ကစားခဲ့ရာမှာ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိခဲ့သလဲ၊ ပွဲဆက်များပြီး ပန်းနေတာမျိုးရှိသလား။ ဘောလုံးသမားတွေကကော။

"ဘာဘူက ခြေပျက်နေတာကြာပြီနော်၊ အရှုံးနဲ့ သရေပွဲတွေပဲ များနေတာ"

"အမြောက်ကြီးက နိုင်ခြေရှိတာတော့ မှန်တယ်။ဒါပေမယ့် ပီရက်စ်က နာနေတယ်၊ အွန်နရိုကလည်း ပြီးခဲ့တဲ့ ပွဲတုန်းက ထမ်းစင်နဲ့ ထုတ်သွားရတာ ဒီပွဲ ကစားချင်မှ ကစားနိုင်မှာ"

"ပြောလို့မရဘူး၊ အိုဝင်က ခြေစွမ်းပျောက်နေပေမယ့် ဝိုးသွင်းပြီဆိုရင် နှစ်ဝိုးသွားဝိုး ဆက်တိုက်သွင်းတတ်တယ်"စသည်ဖြင့် ဆန်းစစ်တိုက်ချက်နေကြသည်။ ဘာဘူဆိုတာက လစ်ဗာပူးလ်အသင်းကို အရပ်ခေါ်ခေါ်တာ၊ အမြောက်ကြီးဆိုတာက အာဆင်နယ်အသင်း တံဆိပ်မှာ အမြောက်ပုံပါလို့ မန်ယူဆိုတာကတော့ အားလုံးသိပြီးသား။

အပေါ်ထိုင်မယ်၊ အောက်ထိုင်မယ်၊ ဘော်ဒီကစားမယ်၊ နှစ်ချောင်းပါမယ်၊ သုံးချောင်းပါမယ်၊ ပြောနေကြရင်းက မြန်မာဘောလုံးအသင်းကြောင်း ရောက်သွားပြန်သည်။ ပြီးခဲ့သော တိုက်ဂိုးဖလားပွဲနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဝေဖန်ကြသည်။ တချို့က မြန်မာအသင်းကို အားမရ၊ ဟိုလူ ခေါ်သွားသင့်တယ်၊ ဒီလူပါရင် ဒီလိုမဖြစ်ဘူး၊ ဟိုလူညံ့တယ်၊ ဒီလူကောင်းတယ် ပြောကြသည်။ တချို့ကတော့ မခံမကပ် တက်သလက်ညံ့ ကြွေးစား ကစားကြတာကို ချီးကျူးသည်။ အတွေ့အကြုံနည်းလို့ မအောင်မြင်တာ၊ နိုင်ငံခြားအသင်းတွေနဲ့ ခြေစွမ်းပွဲတွေ များများ ကစားသင့်တယ်၊ လူငယ်တွေချည်း ပါဝင်သော အသင်းအနေဖြင့် အမဲရှင်အသင်းကို သရေကစားနိုင်တာနဲ့တင် ကျေနပ်ဖို့ သင့်တယ်ဟု

အကောင်းဘက်မှ မြင်ကြသည်။

"ဒါနဲ့ ဝစနစ်အောက် အာဆီယံဖလားပွဲကို မြန်မာနိုင်ငံက အိမ်ရှင်လုပ်မယ်ဆိုပါလား"

"ဟာ... ဒါဆိုကောင်းတာပေါ့။ ငါတို့ ပွဲကောင်းတွေ ကြည့်ရတာပေါ့"

"ဒါက အရေးမကြီးဘူးကွ။ နိုင်ငံတကာပြိုင်ပွဲဆိုတော့ လူတွေက အရွမ်းစိတ်ဝင်စားကြမှာ၊ ပရိသတ်တွေ အများကြီးလာကြည့်ကြမှာပဲ။ ကွင်းမဆုံမှာ စိုးရိမ်ရတယ်"

ထိုအခါ ဘေးမှနားထောင်နေသော ချစ်ဦးက.. "အဲဒါများ လွယ်လွယ်လေး သုဝဏ္ဏကွင်းနဲ့ အောင်ဆန်းကွင်း နှစ်ကွင်း ခွဲကန်ခိုင်းလိုက်ပေါ့" ဟု ပြောပြီး ထထွက်သွားသည်။ ပြောနေသမျှ ရုတ်တရက်ကြောင်ပြီး "အေးကွ ဒါဆိုရင်တော့ ..ဟာ ဒီကောင် လုပ်ချသွားပြန်ပြီ။ ဘောလုံးကန်တာ ရုပ်ရှင်ပြသလို တစ်ပြိုင်တည်း နှစ်နေရာ ကန်လို့ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ အတော်နောက်တွဲကောင်"

"တစ်ကွင်းမှာ.... ငါးယောက်စီ၊ နောက်တစ်ကွင်းမှာ ခြောက်ယောက်စီနဲ့ ခွဲကန်ကြပေါ့ဗျ ဟား ဟား"

တစ်ချက် တစ်ချက် ချစ်ဦးဝင်နောက်လိုက်လျှင် ဟုတ်သလိုလိုနှင့် အူလည်လည် ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့တတ်သည်။

၁၂။

ချစ်ဦးက သဲသဲချစ်ကလေးကို သည်းသည်းလှုပ်အောင်ချစ်သလို ကလေးကလည်း ချစ်ဦးကို အလွန်တွယ်တာသည်။ ချစ်ဦး အိမ်မှာ ရှိနေလျှင် သဲသဲချစ်နှင့်သာ အချိန်ကုန်တတ်သည်။ သဲသဲချစ်ကလည်း ချစ်ဦးရှိနေလျှင် တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ အရေးမလုပ်တော့ဘူး၊ သူ့အမေကိုတောင် နှိမ့်ချင်တော့မှ သတိရသည်။ ကျန်အချိန်တွေမှာ ချစ်ဦးကိုသာ တွယ်ကပ်နေတော့သည်။ မကပ်ဘဲလည်း ဘယ်နေမလဲ။ ချစ်ဦးက မကြာခဏ ဆိုသလို အရပ်ကလေးတွေ ဝယ်ပေးပြီး ပြီးရောဆိုတာမျိုးမဟုတ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ကလေးနှင့်အတူ ကစားပြခြင်းဖြစ်၏။ ပူဖောင်းဆိုလျှင် သဲသဲနှင့် အပြန်အလှန် ပစ်ပေါက်ကစားသည်။ ဂျော့ကဲ့ဂျော့ကကလေးကို သူက လှုပ်ပြလိုက်၊ သဲသဲကို လှုပ်ခိုင်းလိုက်၊ ပီပီကို မှုတ်ရင်း ကပြသေးသည်။

ဒီလိုအခါမျိုးမှာ သဲသဲသဘောကျပြီး တခပ်ခပ်ရယ်တတ်၏။ ကလေးငယ်တွေအနေဖြင့် လူကြီးဆိုတာ ကုန်ပစ္စည်းသိက္ခာနှင့် နေ့စွဲတယ်ဆိုတာ နားမလည်ကြသေး။ သူတို့အမြင်မှာ လူကြီးဆိုတာ ကလေးအကြီးစားတွေဟုသာ သဘောပေါက်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် လူကြီးတွေက ကိုးရီးကားရား၊ ဂျားပေါ့ပေါ့လုပ်ပြတာမျိုးကို သိပ်သဘောကျတတ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း သဲသဲက ချစ်ဦးကို အသည်းစွဲ ဖြစ်နေဟန်တူ၏။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ ကလေးတို့သည် မိခင်ကိုတွယ်တာသလို ဖခင်ကိုလည်း ခင်တွယ်ချင်တတ်ကြသော သဘာဝရှိလိမ့်မည်။ သဲသဲမှာ သိတတ်တဲ့အရွယ်မဟုတ်သည့်တိုင် ချစ်ဦးကို ဖခင်သဖွယ် ခံစားမိတာမျိုးဖြစ်နိုင်၏။ ပြီးတော့ သွေးချင်းအလွန်နီးသော ဦးလေးအရင်းတော်တယ် မဟုတ်လား။

ဒါတွင်မက... ကလေးတွေက အနေနီးသူကို ခင်တွယ်တတ်သော သဘောလည်းရှိ၏။ ချစ်ဦးမှာ သဲသဲ မွေးပြီးခါစအချိန်ကတည်းက တပေပိုက်ပိုက်နွေလာခတ်ာ ချစ်ဦး၏အငွေ့အသက်ကို မှတ်သားလက်ခံထားပြီးပြီ။ ချစ်ဦးက သဲသဲကို တစ်ချိန်လုံး ပေ့ချီချောမြူလာခဲ့သည်။ မွေးခါစ ဘာမှမသိခင်ကတည်းက စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောခဲ့တာ။

"သဲသဲလေးက နို့ဆာလိုလား ..... ဘာလဲ ..... ဪ ချီရမယ်လား၊ အေး အေး.... သို့ချင်းဆိုပြမယ်နော် ... ဟင် မဟုတ်ပြန်ဘူး၊ ပုံပြောပြမှာလား.... ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက မင်းသားလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒီမင်းသားလေးက ဦးနှောက်မကောင်းပေမယ့် ရုပ်ကတော့ သိပ်ချောတာတဲ့၊ ဦးနှောက်မကောင်းတာကလည်း စွန်းမကြီးက ပြုစားထားလို့လေ၊ အဲဒီစွန်းမကြီးက မင်းသားလေးကို ဖမ်းထားတာပေါ့။ ထမင်းလည်း ဝအောင် မကျွေးဘူးတဲ့"

စသည်ဖြင့် စိတ်ကူးတည့်ရာ လျှောက်ပြောသဖြင့် ဒေါ်ငွေဇီက မျက်စောင်းထိုးသေးသည်။ ချစ်ဦးက သဲသဲကို စကားသိပ်တတ်စေချင်သည်။

လသားကလေးကိုပင် "သဲသဲရေ... ထူးပါဦး...ရှင်လို့" "ဦးဦးလို့ ခေါ်ခမ်း"စသည်ဖြင့် ပြောနေတတ်၏။ တစ်ခါတလေ ကလေးက သူ့ဘာသာ အဲ... အခု စသည်ဖြင့် အသိပြတာကိုပင် "ဦးလို့ ခေါ်တာလား မသိဘူး" ဟုဆိုသည်။

"ဒီအရွယ်ကလေးက ဘယ်စကားတတ်ဦးမလဲကွယ် မောင်လေးရဲ့"ဟု မြဲလွင်ကပြောတော့ "ဟာ.... ဒီအရွယ် မပြောဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားလို့လား၊ သူလည်း ပါးစပ်ပါတာပဲ၊ ပြောချင်ပြောမှာပေါ့၊ ဆိုပြီး စကားဆက်သင်မြဲ သင်နေသည်။

သဲသဲမှာ စကားမပြောတတ်သေးသည့်တိုင်...."ဦးဦးကို ချစ်လား" ဆိုလျှင်

ခေါင်းညိတ်ပြတာမျိုး။

"ဦးဦးရဲ့ အသည်းလေး ဘယ်မှလဲ"မေးလျှင် ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြတာမျိုးလောက်တော့ လုပ်တတ်နေပြီ။ ဒါကိုပင် ချစ်ဦးက ဂုဏ်ယူမဆိုး ဖြစ်နေ၏။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ရက်မှာတော့...ချစ်ဦးသည် ညက အလှူအိမ်တစ်ခုမှာ သွားကုနေသဖြင့် လင်းအားကြီးကျမှ အိပ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ခါတွင်းလို မနက်စောစော မနိုးဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သံသရာ အိပ်ရာက နိုးတော့ ချစ်ဦးကို မတွေ့သဖြင့် လိုက်ရှာသည်။ သံသသည် မတ်တတ်စမ်းခါစ ရှိသေးသည်။ နှစ်လမ်းသုံးလမ်း လမ်းလိုက်၊ ပြန်ထိုင်ချပြီး လေးဖက် သွားလိုက်လုပ်ရင်း ချစ်ဦး၏အိပ်ရာဆီ ရောက်လာသည်။ ခြင်ထောင်ကို လှန်ရှာဝင်ပြီး ချစ်ဦး၏ရင်ဘတ်ကို ပုတ်သည်။ ချစ်ဦးက အိပ်မောကျနေသဖြင့် ရုတ်တရက် မနိုးနိုင်၊ ထိုအခါ ကိုယ်ပေါ် တက်ခဲ့သည်။ ချစ်ဦးကို မြင်းလုပ်စီးနေကျဖြစ်သည်။ အိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေသဖြင့် "နေ့ဦး သံသရာ၊ ဦးဦး အိပ်ပါရစေဦး"ဟုပြောသည်။ ထိုအခါ သံသက မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် တအင်းအင်းလုပ်ရင်း ချစ်ဦး၏ရင်ဘတ်ကို လက်သီး လေးနှင့် ထုပြီး "ရှုံး..ရှုံး"ဟုအော်လိုက်၏။ ချစ်ဦးမှာ အစတော့ ကလေးက ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာ ရေရွတ်လိုက်တာပဲထင်သည်။ "ရှုံး ရှုံး"ဟု ထပ်ခေါ်တော့မှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ သဲသက ထပ်ခေါ်ပြန်သည်။ ချစ်ဦး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

"ဘာရယ်.... သဲသဲ ဘာပြောလိုက်တယ်"

"ဟာ သဲသဲက ... သဲသဲက"

ချစ်ဦး ဂုန်းခနဲ ထထိုင်သည်။

"မမြဲလွင်ရေ သဲသဲ စကားတတ်ပြီဗျ"ဟု အော်ရင်း ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသော မြဲလွင်ဆီ ပြေးသွားသည်။ မြဲလွင်က "...ဟုတ်ရဲ့ လားဟယ်..... သမီး... ဟုတ်လား"ဟု သဲသဲကိုပါ မေးလိုက်သည်။ သဲသဲက ခေါင်းညိတ်ပြသည်

"မမ မယုံရင်ကြည့် ...သဲသဲပြောလိုက်လေ ဦးဦးကို ခေါ်ပြလိုက်"

"ရှုံး ရှုံး"

"တွေ့လား၊ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တာဗျ"ဟု ချစ်ဦးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး မေးတော့ "ရှုံးရှုံး"ဟု ဖြေပြန်သည်။ ချစ်ဦးမှာ သဘောကျပြီး တဟားဟားရယ်ရင်း.... "ဟား

...ဟား ရူး ရူးတဲ့ ကောင်းတယ်ဟေ့၊ ကလေးကတောင် ငါ့ရူးမွန်းသိတယ်၊ ရူး ရူး၊ ရူး ရူး သိပ်ခေါ်လို့ ကောင်းတာပဲ၊ နားထောင်လို့လည်း ကောင်းတယ်၊ နောက်ကို အဒီအတိုင်း ခေါ်နေ... သဲသဲလေး"

သဲသဲက ခေါင်းညိတ်ပြီး "ရူး ရူး"ဟု ခေါ်ပြန်သည်။

"ကျွန်တော် ပြောတယ်မဟုတ်လား မမရဲ့၊ သဲသဲက ဉာဏ်ကောင်းမှာပါလို့၊ အင်း... ဒီနေ့ကစပြီး အလုပ်ကို ပိုကြိုးစားမယ်ဗျာ၊ ပိုက်ဆံလည်းခွဲရမယ်၊ သဲသဲက ဉာဏ်ကောင်းတော့ စာတော့မှာဗျ၊ သူ့ကို တကူသိလဲတက်ခိုင်းမယ်၊ ဆရာဝန်မကြီးလုပ်ခိုင်းမယ်။ သူ ဆရာဝန်ဖြစ်ရင် ကျွန်တော့်ကို အရင်ဆုံး ကုခိုင်းမယ်"

"မောင်လေးက ဘာဖြစ်နေလို့ ကုရမှာလဲ"

"ဒါလေဗျာ ဒါ"

သူနားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ပြပြီး

"ဦးနှောက် နည်းနည်းချောင်နေတာလေ"

မြလွင်မှာ ရယ်လိုက်ရင်းက ကရုဏာသက်သွားရသေးသည်။ တကယ်တော့ ကလေးအများစုတို့သည် မနှင့်စသော စကားလုံးများကို အရင်ဆုံး စပြီး ပြောတတ်လေ့ရှိ၏။ ဒါကြောင့်လည်း မေမေ မာမာဆိုသော ဝေါဟာရ ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်မည်။

သဲသဲကတော့ တစ်မျိုးဖြစ်၏။ ချစ်ဦး တစ်ချိန်လုံး ဦးဦးကို ချစ်သလား၊ ဦးဦးလို့ ခေါ်ပါဦး၊ ဦးဦးရဲ့ အသံညှင်းလေးလား စသည်ဖြင့် ဦးဦးချင်းထပ်အောင် ပြောလေ့ရှိသဖြင့် ကလေးက နားရည်ဝပြီး သူ့အသံထွက်တတ်သလို 'ရူး ရူး' ဆိုသော စကားလုံးကို ပထမဆုံး ပြောတတ်ခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုနေ့က ချစ်ဦးသည် ဘယ်မှမသွားတော့ဘဲ သဲသဲနှင့်သာ အချိန်ကုန်သည်။ 'ရူး ရူး' 'ဗျ ဗျ'ဆိုသော အသံများမှာ တစ်နေ့ကုန် စိမ့်ညံနေတော့သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က သတင်းစာထဲမှာပါသော ထိပေါက်စဉ်နှင့် သူထိုးထားသော ထိလက်မှတ်နံပါတ်ကို တိုက်ကြည့်သည်။ ရှေ့ဆုံး နှစ်လုံးလောက်တူတာတောင် မပါ၊ ချစ်ဦး မကျေနပ်သေး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ သတင်းစာက ကြေးမုံဖြစ်၏။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်သို့ ပြေးသည်။ မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာထဲက ထိပေါက်စဉ်နှင့် တိုက်ကြည့်ပြန်သည်။ "တောက် ... ဒီသတင်းစာမှာလည်း လွဲပြန်ပြီဏှာ"ဟု တက်တခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေသည်။ နောက်တော့ ဈေးထဲပဲက ထဆိုင်ကို သွားပြီး

မကျေမချမ်း ပြောပြန်သည်။

"ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်ကို ပေါ့သေးသေးမှတ်လို့ မပေါက်တဲ့ ထိလက်မှတ်တွေ ညာရောင်းတာလား"

"ဟာကွာ၊ ထီထိုးတိုင်း ပေါက်တာမှမဟုတ်တာ၊ ဒါက ကိန့်လည်းဆိုတယ်လေ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ တခြားလူတွေလည်း ဒီလိုပဲ ထိုးကြတာပဲ"

"တခြားလူတွေလည်း မပေါက်ကြဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒါကိုက ခင်ဗျားတို့က မရိုးသားဘူးဆိုတာ သိသာနေတာပဲ"

ဆိုင်ကလူတွေလည်း ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းမသိ။ နောက်ဆုံးမတတ်သာသဖြင့် ... "မင်း မကျေနပ်လည်း ပင်ရင်းဆိုင်ကြီးကိုသာ သွားပြောပေတော့၊ ငါတို့လည်း သူတို့ဆီကတစ်ဆင့် ကိုယ်စာလှယ်ယူပြီး ရောင်းရတာ"

ဒီကိစ္စ ဒီမှာတင် ပြီးလို့ တော်တော့သည်။ ပင်ရင်းဆိုင်ကြီးကိုသာ ချစ်ဦး သွားပြုသနာရှာခဲ့လျှင် မလွယ်။ ထိုဆိုင်ကြီးကလည်း မကျေနပ်ရင် အောင်ဘာလေသိန်းဆူဌာန် သွားပြောဆို ဒုက္ခ၊ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ပြည်တွင်းအခွန်များ ဦးစီးဌာန၊ နောက်ဆုံးတဏှာရေးနှင့် အခွန်ဝန်ကြီးဌာနထိ ရောက်ကောင်း ရောက်သွားနိုင်သည်။

ချစ်ဦးက ထီအရမ်းပေါက်ချင်နေသည်။ ဘာဖြစ်လို့ ပေါက်ချင်တာလဲဆိုတော့ .... "ကျွန်တော့်တူမလေး သဲသဲကို ဆေးကျောင်းတက်ခိုင်းမလို့ဗျ"ဟု အစချီပြီး သဲသဲမှာ အလွန်ဉာဏ်ကောင်းကြောင်း၊ အခု စကားတောင် စပြောနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ကို ရှုံး ရှုံးဟုခေါ်ကြောင်း၊ စာလည်း အရမ်းတော်မှာ သေချာကြောင်း၊ ကြီးလာလျှင် ဆေးကျောင်းတက်ခိုင်းမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်လျှင် သူ့ကို ကုခိုင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း။

"အဲဒီအခါကျရင် ကျွန်တော်က ခုလို ရှုံးပေါ့ပေါ့ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အားလုံးက လေးစားကြရမှာ၊ ဆရာဝန်မကြီးရဲ့ ဦးလေးမဟုတ်လားဗျ၊ ဟဲ... ဟဲ.... ပေါ့သေးသေးလို့တော့ မမှတ်လိုက်နဲ့"

တချို့လူတွေက "ထီကြီးက ပေါက်ခဲ့တယ်ကွ၊ နှစ်လုံးတို့၊ သုံးလုံးတို့ ထိုးပါလား"ဟု အကြံပေးသောအခါ "ဟာဗျာ ... ဒါတွေတော့ ဝါသနာမပါဘူး၊ ကျွန်တော်မြင်သလောက်တော့ ပေါက်တဲ့လူက နည်းနည်း မှတဲ့လူက များများပါဗျာ"ဟု ပြန်ပြောတတ်သည်။ သူက ဝါသနာမပါဘူးဆိုသော်လည်း

ဝါသနာပါဖူးသူတွေရဲ့ စက်ကွင်းကတော့ မလွတ်နိုင်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ
ဝါသနာကြီးသူတို့သည် အားကိုးရာရှာတတ်ကြသည်။
ထွက်တက်ချက်တတ်သူတွေကို ဆရာတင်ကြသည်။ နောက်ဆုံး ကြိရာမရလျှင်
စိတ်ဝေဒနာရှင်တွေလည်း မနေရ။ ဟိုနေရာ၊ ဒီနေရာတွေမှာ
ကျပ်မပြည့်ရာသူတို့ချို့ပြောတာ သိပ်မှန်တာပဲဟု ကြားရသောအခါ ချစ်ဦးကို
မျက်စိကျသူတွေ ရှိလာလေသည်။

တစ်ရက်မှာ ဆက်တိုက်အထိနာနေသူ မိန်းမတစ်ယောက်က သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့်
အားကိုးရာရှာနေချိန် ရှေ့မှာလျှောက်လာသော ချစ်ဦးကို မြင်သောအခါ
ရွတ်တရက် အတွေးပေါက်သွားပြီး" ဟဲ့.... ချစ်ရူး၊
ဒီနေ့တာကောင်းလဲ"ဟုမေးလိုက်သည်။

ချစ်ဦးသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထလာခြင်းဖြစ်၏။ ဒီလိုရက်မျိုးမှာ
မနက်အစောကြီးကတည်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လူစည်ကားနေတတ်သည်။
သူက နံပြား မှာစားသည်။ နံပြားဖုတ်ဖို့ ဂျုံလုံးက နှစ်လုံးသာ ကျန်တော့သည်။
နံပြားဖုတ်တဲ့အလုပ်သမားကလည်း မြန်မြန်ကုန်စေချင်နေပြီ။ ဒါမှ သူလည်း
ဟိုက်စွဲ စနည်းနာဖို့ အချိန်ရမည်။ ထို့ကြောင့် လက်ကျန်ဂျုံနှစ်လုံးစလုံး ပေါင်းပြီး
ဖုတ်ပေးလိုက်၏။ ချစ်ဦးလည်း နံပြားဧရာမကြီးကို တစ်ဝကြီး စားလိုက်ရသဖြင့်
အလွန်ကျေနပ်သွားသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က အထွက်မှာ ဟိုမိန်းမ
ဒီနေ့တာကောင်းသလဲ မေးတော့...."နံပြားကောင်းတယ်"ဟု သူ့အဓိပ္ပါယ်နှင့်
သူပြောလိုက်သည်။ ဒါကို ဟိုမိန်းမက အတိတ်ကောက်လိုက်သည်။ နံပြားဆိုတော့
၇၅ ပေါ့။

တကယ်တမ်းကျတော့ ၅၇ ဖြစ်သွား၏။ ဟိုမိန်းမကတော့...."ငါက
ဒါမျိုးဖြစ်တတ်တာသိလို့ လှန်လိုက်တော့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့"ဟု ဆိုသည်။
ချစ်ဦးကလည်း ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ စပ်ကျယ်တစ်ထည် ဝယ်ပေးသည်။
ဒီသတင်းပျံ့နှံ့သွားတော့ တခြားလူတွေလည်း ချစ်ဦးကို ဘာကောင်းလဲ၊
ဘာကောင်းလဲ မေးကြသည်။ ချစ်ဦးကလည်း ..

"ပလာတာကောင်းတယ်"

'စမူဆာ'

'ဘိန်းမုန့်'

"ကောက်ညှင်းပေါင်း' စသည်ဖြင့် သူစားခဲ့တာတွေ ပြောသည်။

တစ္စါတေလ..

"မုန့်ဟင်းခါးက ရေရောတာ များသွားလို့လား မသိဘူးဗျာ၊ ဘာအရသာမှ မရှိဘူး"

ဒီလိုအခါမျိုးကျတော့ အဓိပ္ပါယ်ကောက်ရတာ နည်းနည်းခက်သည်။ တချို့ကလည်း
"ဘာအရသာမှ မရှိဘူးဆိုတော့ သုညပေါ့"ဆိုတာမျိုး လာချင်သေးသည်။

ဟုတ်တာလည်းရှိ၊ လွဲတာလည်းရှိ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ဦးကတော့
လဆန်းရက်တွေမှာ ကျွေးချင်မွေးချင်သူတွေ ရှိနေသဖြင့် စားသာနေ၏။"သူတို့က
ဘာကြောင့် တစ်လမှာ တစ်ပတ်လောက် သဘောကောင်းနေကြတာလဲ"ဟု ချစ်ဦး
နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေ၏။ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေက အဖြစ်မှန်ကို
ပြောပြတွေ့မှ..."ဪ... ဒီလိုကိုး၊ လူတွေဟာ ပိုက်ဆံသာ ရမယ်ဆိုရင် အရူးကို
ဆရာတင်ဖို့လည်း ဝန်မလေးဘူးနော်"ဟု ချစ်ဦးက မှတ်ချက်ပြုသည်။

နောက်ပိုင်းကျတော့ နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးကိစ္စတွေ ထိထိရောက်ရောက်
နှိပ်ကွက်ခံရသဖြင့် လုံးဝနီးပါး ငြိမ်ကုပ်သွားသည်။ ထိုအခါ ရပ်ကွက်ထဲက
လူတို့သည်လည်း ချစ်ဦးအပေါ် သဘောမကောင်းကြတော့...။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ
ကင်းအလှည့်ကျတဲ့ အိမ်တွေက စောင့်ဖို့ အဆင်မပြေလျှင် လူငှားထည့်ရသည်။
လူငှားကတော့ တခြားမဟုတ်။ ချစ်ဦးပင်ဖြစ်၏။ သူကလည်း ကင်းစောင့်ရတာကို
သဘောကျသည်။ တကယ်တော့ ကင်းစောင့်တယ်ဆိုသော်လည်း
သိပ်ပင်ပင့်ပန်းပန်း ဝီရိယစိုက်နေရတာမျိုးမဟုတ်၊ သူတို့ရပ်ကွက်မှာ
လူဆိုးသူခိုးမရှိ။ လူစိမ်းတွေလည်း သိပ်ဝင်ထွက်ရတာမဟုတ်။
မီးရေးထင်းရေးအတွက်သာ အဓိကထားပြီး ကင်းစောင့်ကြရခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဒီတော့ ကင်းစောင့်ရင်း အေးအေးလူလူ စကားထိုင်ပြောကြ၊
ထိုင်ရတာသောင်းလာလျှင် ရပ်ကွက်ထဲ တစ်ပတ်လျှောက်ကြည့်ကြ၊ ပျင်းလျှင်
သံချင်းညည်းကြ၊ ရေနွေးကြမ်းကို ပဲလော်နှင့် မြည်းကြ၊ အပိုင်ကလာလျှင်
တစ်လူညွှတ် အိပ်ကြ။ ဒါမျိုးလောက်ကတော့ ချစ်ဦးအဖို့ ပေပြစ်ရာတောင်
ကောင်းသေးသည်။ ဒီနေ့လည်း ကင်းအလှည့်ကျသော ကိုဘုလေးနှင့်
ကိုသန်းမောင်တို့ ကင်းတံဆိသို့ လာခဲ့သောအခါ အသင့်ရောက်နှင့်နေသော
ချစ်ဦးကို တွေ့ကြရသည်။

"အမယ် ချစ်ရူး၊ ဒီနေ့ မင်းတို့အိမ်က ကင်းအလှည့်မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်သူ့အစား
လာစောင့်ပေးတာလဲ"

"ဘကြီးထွန်းတို့အစား လာစောင့်ပေးတာပါ"

"ဘယ်လောက်ရသလဲကွ"

"ဟာဗျာ၊ ဘကြီးထွန်းတို့က ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ အဘိုးကြီး၊
အဘွားကြီး လင်မယားနှစ်ယောက်ထံ ချုံချုံတုံတုံ နေရတာ၊ ဘကြီးထွန်းကလည်း
ကင်းလာစောင့်ဖို့နေနေသာသာ၊ အဆစ်အမြစ်တွေ ကိုက်လို့ အိပ်ရာထဲကတောင်
မထနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ကူပြီးစောင့်ပေးတာဗျ၊ ပိုက်ဆံမယူပါဘူး"

ချစ်ဦးမှာ ဒီလိုစိတ်ကောင်းရှိတတ်တာကို သိသဖြင့်..."အေး .....အေး
ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ တချို့က မင်းကို ကင်းစောင့်ခ မှန်မှန်မပေးကြဘူးဆို"

"ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ နောက်အပတ်မှာ ပေါင်းပေးမယ် ဘာညာဆိုပြီး
အမေ့ခံချင်ကြတယ်၊ ကျွန်တော်က တောင်းတဲ့အခါကျတော့... ပေးပြီးပြီလိုလို
ဘာလို့လဲ ငြင်းကြရော၊ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ဦးနှောက်မကောင်းတဲ့လူဆိုရင်
သတ်လည်း မေ့တတ်တယ်လို့ ထင်ကြတာကိုး၊ ကျွန်တော်က မှတ်ဉာဏ်တော့
ကောင်းပါတယ်ဗျ၊ ဟုတ်ခါက အသုဘအိမ်မှာ ကိုဘိုးလေး ဖ်ရှုံးတာ
ငါးရာခြောက်ဆယ့်ငါးကျပ်မဟုတ်လား"ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကိုဘိုးလေးက
'အေပေးလေး၊ ဆက်မပြောနဲ့၊ တော်ကြာ လက်ပတ်နာရီ ပေါင်တာပါ
ပေါ့ကုန်တော့မယ်"ဟု ရယ်ရင်း ပြောသည်။

ချစ်ဦးက ဆက်၍...

"ခုနောက်ပိုင်းတော့ ကျွန်တော်လည်း ပိုင်မှ လုပ်တော့မယ်"

"ဘယ်လိုလုပ်တာလဲကွ"

ကိုသန်းမောင်က ဝင်မေးသဖြင့်

"ဒီလိုဗျ၊ ကျွန်တော့်ကို ကင်းစောင့်ခိုင်းချင်ရင် ပါးစပ်နဲ့ ခိုင်းလို့မရတော့ဘူး
စာချုပ်ချုပ်ရတယ်"

"ဟေ့... ကင်းစောင့်တာ စာချုပ်နဲ့"

"တကယ့်စာချုပ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ စာခွက်တစ်ခွက်ပေါ်မှာ ရေးပြီး၊
လက်မှတ်ထိုးခိုင်းတာပေါ့၊ အမယ်... ဒါမျိုးကျတော့ သူတို့က မကြိုက်ဘူး၊
ကျွန်တော့်ကို လူပါးဝတယ်၊ ဘာညာ ပြောချင်ကြသေးတာ၊ ချစ်ရဲ့ဆိုတဲ့
ကောင်ကလည်း ပေါ့သေးသေးမှ မဟုတ်ဘဲကိုး၊ လက်မှတ်မထိုးနိုင်ရင် ကင်းစောင့်
မပေးဘူးပေါ့"

"မင်းကတော့ ဖြစ်ရမယ်၊ အေးလေ တချို့လူတွေကလည်း မင်းလိုကောင်မျိုးနဲ့မှ
တိုက်တာပဲ"

ကိုဘိုးလေးတို့ ကိုသန်းမောင်တို့ကလည်း ချစ်ဦးနှင့်အတူ ကင်းစောင့်ရတာကို
သဘောကျသည့်။ ခုလိုပဲ ပေါက်ကရဲတွေ လျှောက်ပြောနေရသဖြင့်
အပျင်းပြေသည်။ ချစ်ဦးကို စရနောက်ရသဖြင့် တော်ရုံနှင့် မအိပ်ချင်တော့။

ဒီနေ့ည နည်းနည်း အေးသဖြင့် မီးဖိုပြီး မီးလုံကြသည်။ ရေနွေးအိုး တညသောက်ကြသည်။ ချစ်ဦးက ဆိုင်မှ အာလူးကြော်တစ်ထုပ် ဖြုတ်ယူလာခဲ့သည်။ ကိုသန်းမောင်က လက်ဖက်သုပ် ယူလာသဖြင့် စကားပြောရင်း စားကြသောက်ကြသည်။

"ဒါနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ မြလွင်က ကလေးမွေးပြီးမှ ပိုတောင်လှလာပါလားကွ" ကိုဘိုလေးကပြောသည်။

"ဒါကတော့ ကျွန်တော့်အစ်မကိုးဗျ၊ ဟဲ ဟဲ"ဟု ချစ်ဦးက ဂုဏ်ယူသောလေသံဖြင့် ပြန်ပြော၏။

"မင်းအမအရင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး"

"အစ်ကိုကတော့ အရင်းပါဗျ"

"အေးလေ၊ ချစ်မှုေးကတော့ မင်းအစ်ကိုအရင်းပေါ့ကွ၊ ဒါပေမယ့် မြလွင်က မင်းအစ်မအရင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ မင်းအစ်ကိုရဲ့ မိန်းမပဲ"

"ဘာထူးလို့လဲ"

"ထူးတယ်ကွ၊ ဘယ်လိုထူးတယ်ဆိုတာ ငါပြောပြမယ်"

ကိုဘိုလေးက ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးဖိုထဲက မီးကျိုးခဲ့မှာ ထိုးပြီး မီးညှိလိုက်သည်။ ကိုသန်းမောင်က ရေနွေးကြမ်းကို မှုတ်သောက်ရင်း နားစွင့်နေသည်။ ချစ်ဦးက သိချင်စိတ်ဖြင့်...."ဘယ်လိုထူးတာလဲဗျ၊ ပြောစမ်းပါ"ဟု လောသည်။ ကိုဘိုလေးက ဆေးလိပ်ဖွာပြီးမှ..."ဒီလိုကွ၊ အဲ"

ခေါင်းကုတ်စဉ်းစားပြီး..

"အဲ... ဟုတ်ပြီ၊ အခု မင်းတို့နေတဲ့အိမ်ကို ဘယ်သူပိုင်သလဲ"

"ဟာ.... ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ပိုင်တာပေါ့၊ ဒါများအဆန်းလုပ်လို့"

"ဒီလို လက်လွှတ်စပယ် ပြောလို့မရဘူးလေကွာ၊ ဒီမှာ .. အဲဒီအိမ်ကို ဘယ်သူစဆောက်တာလဲ"

"ဦးတင်အောင် ဆိုတာ လက်သမားဆရာကြီးလေ၊ သိပ်တော်တာတဲ့၊ သူပဲ ဦးစီးပြီး ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ဆောက်ပေးတာလို့ ကိုကြီးက ပြောဖူးတယ်"

"ငါပြောတာက ဘယ်လက်သမားနဲ့ ဆောက်တာလဲလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်ရဲ့ မူလပိုင်ရှင်ကိုပြောတာ"

"အဖေပေါ့ဗျ"

"အေး... ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီအိမ်က မင်းအဖေပိုင်တဲ့အိမ်ပေါ့၊ မင်းတို့အဖေသေတော့ ဘယ်သူက ဒီအိမ်ကို ပိုင်သလဲ"

"ကိုကြီး ဖြစ်မှာပေါ့"

"မင်းအစ်ကို ဆုံးသွားတော့ရော ဘယ်သူက ဆက်ပိုင်သလဲ"

ချစ်ဦး တွေးပြီး စဉ်းစားနေသည်။ ခုလောလောဆယ် အိမ်မှာ စိမ့်အုပ်ချုပ်နေတာကတော့ ဒေါ်ငွေဇိပ်၊ သူမ္မား ပိုင်နေလို့လား၊ ဒါလည်း သိပ်တော့ အငြိမ့်ယမရှိသလိုဘဲဟု တွေးနေတုန်း ကိုဘိုလေးက...

"မင်းအစ်ကို မရှိတော့ မင်းပိုင်တာပေါ့ကွ"

"ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ"

"ဟုတ်တာပေါ့ကွ၊ အိမ်တွင် မကဘူးကွ၊ မင်းအစ်ကိုပိုင်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းအားလုံး မင်းကဆက်ပြီးပိုင်တယ်"

ကိုဘိုလေးစကားက ဘယ်ကိုဦးတည်နေတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိသော ကိုသန်းမောင်က ချောင်းသံပေးပြီး ဟန်တားဖို့ ကြိုးစားသေးသည်။ သို့ရာတွင် ကိုဘိုလေးက အရှိန်ရနေပြီ။ ထို့ကြောင့်...

"မင်းပိုင်တဲ့အထဲမှာ မြလွင်လည်းပါတယ်"

ချစ်ဦး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး.....

"မမြေလွင်က လူပဲဗျ၊ ပစ္စည်းမှမဟုတ်တာ"

ချစ်ဦး၏စကားကို ကိုသန်းမောင်က သဘောကျပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။ ကိုဘိုးလေးက ဆက်ပြောသည်။

"မိန်းမဆိုတာ ယောက်ျားတွေပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်မျိုးပဲကွ၊ ယောက်ျားတွေ စကားပြောတဲ့အခါ၊ ငါ့မိန်းမ၊ ငါ့မိန်းမ နဲ့ ပြောကြတာဟာ သူတို့ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမို့လို့ပေါ့၊ ဒါကြောင့် မြလွင်ကို မင်းပိုင်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့"

ချစ်ဦး နည်းနည်းခေါင်းရှုပ်သွားသည်။ လည်ပင်းကို ကုတ်လိုက်ပြီး...

"အဲဒီတော့ ကျွန်တော် က ဘာလုပ်ရမှာလဲ"

"မြလွင်ကို မင်းယူလိုက်ပေါ့ကွာ"

"ဟာဗျာ ငရဲကြီးမှာပေါ့"

ချစ်ဦး မျက်လုံးပြူးသွားရင်း ပြောသည်။ ကိုသန်းမောင်ကလည်း...."ဘိုလေး၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတောလဲကွ"ဟု ဟန်တားသေးသည်။ ကိုဘိုးလေးက အသာနေစမ်းပါဟုဆိုသောသဘော လက်ကုတ်လိုက်ပြီး"မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း ချစ်ရူး၊ မြလွင်ဟာ ကလေးတစ်ယောက်အမေသာဆိုတယ် အပျိုထက်တောင် လှသေးတယ် မဟုတ်လား"

ချစ်ဦး အလျင်အမြန် ခေါင်းညိတ်သည်။

"ဒီတော့ သူ့ကို ကြိုက်နေတဲ့လူတွေရှိမှာပဲ၊ သူကလည်း ငယ်သေးဆိုတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြန်ကြိုက်ပြီး ယူသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ"

"သူဟာသူ ကြိုက်ရင် ယူပစေပေါ့ဗျာ"

"ပြီးစလွယ် မပြောနဲ့ကွ၊ မုဆိုးမဆိုရင် လူတွေက သိပ်တန်ဖိုးမထားချင်ဘူး၊ ယူပြီးမှ နှိပ်စက်ကလု ပြုနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

ချစ်ဦးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။

"တစ်ခုပြောရဦးမယ်ကွ၊ ဆိုက်ကားအိုနာကိုဝင်းမောင်ကြီး မင်းတို့ဆိုင်ကို ခဏခဏ ဈေးလာဝယ်တာ သိတယ် မဟုတ်လား"

"အဲဒါ အကောင်းမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဈေးဝယ်တာ အကြောင်းပြပြီး မြလွင်ဆီကို လာနေတာ"

ချစ်ဦးက ခဏစဉ်းစားနေပြီးမှ ပြုံးပြီးဖြစ်လာပြီး...

"အေးဗျ။ ဖြစ်နိုင်တယ်"

"အသက်က ငါးဆယ်လောက်ရှိနေပြီနော်၊ မြလွင်ထက် အသက်နှစ်ဆလောက် ကြီးတယ်"

"သဘောကတော့ ကောင်းပါတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ညီလေး ညီလေးဆိုပြီး လက်ဖက်ရည်တွေ ဘာတွေ တိုက်သေးတယ်"

"အဲဒါ.... မင်းကို သူ့ဘက်ပါအောင် စည်းရုံးနေတာပေါ့ကွ၊ မင်းက မြလွင်ကို ဒီလိုမုဆိုးဖိုကြီးလက်ထဲ အပါခံမလား။ မင်းသဘောတူနိုင်မလား"

ဒါတော့ ချစ်ဦးလည်း မပြောတတ်။ ဦးဝင်းမောင်ကြီးက ဆိုက်ကားသုံးစင်း ပိုင်သည်။ ဈေးထဲမှာလည်း နေပြန် တိုးပေးသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ငွေရေး ကြေးရေး အဆင်ပြေသည်။ သဘောလည်း ကောင်းပုံရသည်။ သူ့ကို ယူလျှင် မမမြလွင် ကောင်းကောင်းနေ၊ ကောင်းကောင်းစားရမည်။ သူလည်း ဟင်းကောင်းကောင်း စားရမည်။ ဒါပေမယ့် မမမြလွင်ကို ပေးလိုက်ရမှာတော့ နှမြောစရာကြီးဟု လျှောက်တွေးနေတုန်း ကိုဘိုလေးက ...

"အရေးအကြီးဆုံးအချက် ကျွန်သွေးတယ်ကွ၊ တကယ်လို့ မြလွင်က ကိုဝင်းမောင်ကြီးကို လက်ထပ်လိုက်ရင် မင်းတူမလေး သံသချစ်ကိုပါ ပေးလိုက်ရမှာနော်"

ချစ်ဦး တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

"ဟာ ... ဒါတော့ မရဘူး၊ သဲသဲကိုတော့ မပေးနိုင်ဘူး"ဟု အလန့်တကြားလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ သူများလက်ထဲတော့ အပါမခံနဲ့ မြလွင်ကို မင်းပဲ ရအောင်ကြံကွာ၊ ဖိတ်ချင်းဖိတ်"

"ဟေ့ကောင် တော်တော့ကွာ၊ မင်း ပေါက်ကရတွေ မြှောက်ပေးမနေနဲ့"

ကိုသန်းမောင်က တားမြစ်လိုက်ပြီး စကားစဖြတ်လို့ရအောင် ... "ကဲ ... ဘယ်နှစ်ရီ ထိုးပြီးလဲ၊ သံချောင်းခေါက်ရအောင်" ဟု လမ်းလှဲလိုက်သည်။ ကိုဘိုလေးက လက်ပတ်နှစ်ရီကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်ပြီး ... "၁၁နှစ်ရီ ၁၅၊ ဟား ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ၁၁နှစ်ရီ သံချောင်းခေါက်ပြီးတာဖြင့် ကြာလှပြီ၊ ဟင် ... နာရီက ရပ်နေပါလား"

ချစ်ဦးက လက်နှိပ်ဓာတ်မီး လှမ်းယူပြီး သူ့နှစ်ရီကလေးကို ထိုးကြည့်ရင်း ... "၁၂နှစ်ရီထိုးဖို့ ရှိမနေစိပဲ လိုတော့တယ်ဗျ" ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကိုဘိုလေးက သူ့လက်ပတ်နှစ်ရီကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်လိုက်ပြီး ... "ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်ထရီ လိုထားတာ ဘယ်လောက်မှ မကြာသေးဘူး။ ရပ်သွားပြီ" ဟု ညည်းညူလိုက်သည်။

ထိုအခါ ချစ်ဦးက ... "ကိုဘိုလေးက နာရီကို အမြဲပတ် ထွက်နေတော့ ... မြန်မြန်အားကုန်တာပေါ့" ဟု ပြောလိုက်၏။

"အေးကွ၊ ငါကလည်း အမြဲအပြင်ထွက်နေရတော့ ... ဟာ ... ဟေ့ကောင် လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ၊ ဓာတ်ခန့်ရ ဆိုတာ ပတ်ပတ်မပတ်ပတ် အမြဲသွားနေတာဟ၊ ရုတ်တရက် ငါတောင်ကြောင်သွားတယ်"

"ဟား ဟား ... သူများကို ချွန်တွန်းလုပ်ချင်တဲ့ကောင်၊ ခံရပြီ မဟုတ်လား" ကိုသန်းမောင်က ကိုဘိုလေးကို ဟားသည်။

ချစ်ဦးက ထထွက်သွားပြီး ၁၂နှစ်ရီသံချောင်း ခေါက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် တွေးနေပုံမျိုးဖြင့် အမှောင်ထဲကို ငေးကြည့်နေလေသည်။

◆ အပိုင်း(၄) ◆

၁၃။

သဲသဲချစ်က "ရှုံးရှုံးသိပ်မှ အိပ်မယ်" ဟု ဆိုသဖြင့် ချစ်ဦးက ထမ်းပြီး ချောသိပ်ရသည်။ သဲသဲချစ်က ဒီလိုပဲ၊ ရှုံးရှုံးသိပ်မှ အိပ်မယ်၊ ရှုံးရှုံးကျွေးမှ စားမယ်၊ ရှုံးရှုံး ရေချိုးပေး ဆိုတာမျိုး လုပ်တတ်သည်။ ချစ်ဦးကလည်း အမြဲတမ်း အလိုကျအောင် လုပ်ပေးတတ်သည်။ အချိန်အားရတု အခါတိုင်း သဲသဲနှင့် ကစားသည်။ ကစားနည်းတွေကတော့ မျိုးစုံပင် ဖြစ်၏။ သဲသဲသည် သုံးနှစ်ပြည့်တော့မည် ဖြစ်သဖြင့် စကားတွေလည်း တွတ်တီးတွတ်တာ ပြောတတ်နေပြီ။ ကစားနည်းတချို့ကိုလည်း တတ်နေပြီ။ ပုခွန်ဆီဆိတ်ဆိတ်ကို ဘာတို့လောက်ကိုတောင် သိပ်မဆော့ချင်တော့။ တခြားအိမ်နီးချင်း ကလေးကြီးတွေ ကစားသလို လက်သုပ်ရောင်းတမ်း ဘာတွေ ကစားချင်သည်။

ထိုအခါ ချစ်ဦးက သစ်ရွက်တွေခူး၊ စားနှင့် ပါးပါးလှီးပေးပြီး အသုပ်ရောင်းတမ်း ကစားကြသည်။ ချစ်ဦးက ဝယ်စားတယ်ဆိုပြီး စားဟန်ပြုသည်။ သဲသဲက တစ်ခါတလေ ... "တကယ်လည်း စားဘူး" ဟု အလိုမကျဟန် ပြောလျှင် အရွက်တွေကို ပါးစပ်ထဲ တကယ်ထည့်၍ ပါးပြသည်။ တချို့အရွက်တွေက ခါးသဖြင့် ရှိ့ရှို့မဲ့မဲ့။ အစေးတွေ ပါသဖြင့် ပါးစပ်လောင်တာလည်း အခါခါ။ တစ်ခါတလေတော့ အိမ်နီးနားချင်းမိန်းမတွေလို ရန်ဖြစ်တမ်း ကစားကြသည်။ ချစ်ဦးက "ညည်းကလည်း အေ၊ ကျုပ်ကိုအေ၊ ဒီလိုမပြောပါနဲ့အေ" ဟု ဟန်နှင့်ပန်နှင့် လုပ်ပြရသည်။ ထိုအခါ သဲသဲက ခါးလေး ထောက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို ထော့၍ ... ဘာလဲအေ ... ဘာလဲအေ" ဟု ရန်တွေသလို လုပ်ပြတာ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းသည်ဟု ချစ်ဦးက ဆို၏။ သဲသဲ သဘောအကျဆုံးကတော့ ချစ်ဦးကို ဆင်ကြီးလုပ်စီးရခြင်း ဖြစ်၏။ ချစ်ဦးကလည်း မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင် အစီးခံသည်။ ဒီနေ့ ညဦးပိုင်းမှာလည်း တစ်ချိန်လုံး ကစားကြပြီးနောက် သဲသဲက ... အိပ်ချင်ပြီ၊ ရှုံးရှုံး သိပ်ပါဆိုသဖြင့် ချစ်ဦးက ထမ်းပြီး ချောသိပ်ရခြင်းဖြစ်၏။ အိပ်ပျော်သွားပြီဆိုမှ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာခင်းထားသော ဖျာကလေးပေါ် ခဏချ သိပ်ထားရ၏။

မြလွင်က သဲသဲ၏အဝတ်အစားတွေကို မီးပူတိုက်နေသည်။ ချစ်ဦးသည် မြလွင်၏ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဟိုအရင် မြလွင် ကိုယ်ဝန်ရှိခါစတုန်းကလုပ်ငင် ငေးကြည့်နေမိ၏။ မြလွင်လည်း သူ့အလုပ်နဲ့သူမို့ အမှတ်တမဲ့ပဲ။ အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်ပြီးတော့မှ ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ဘေးမှာလာထိုင်နေသော ချစ်ဦးကို သတိပြုမိပြီး လှည့်ကြည့်သည်။

"ဟဲ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လူကို စိုက်ကြည့်နေတာလဲ"

ချစ်ဦးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း ...

"အင်း ... ဟိုလူတွေ ပြောတာလည်း မှန်တာပဲ"

"ဘာမှန်တာလဲ၊ ဘယ်သူတွေက ပြောတာလဲ"

"မမက ကလေးတစ်ယောက်မွေးပြီးမှ ပိုလှလာတယ်တဲ့"

"ဟယ် ... တောက်တီးတောက်တဲ့၊ ဟိုအရင်ကတည်းက ဒီရုပ်ပဲဟာ၊ ခုဆိုရင် အသက်ကြီးလာလို့ ပိုတောင် ရုပ်ဆိုးသွားရမှာပေါ့"

"မဟုတ်ဘူး မမရဲ့၊ သဲသဲ မွေးခါစတုန်းကတော့ ပိန်သွားတယ် မှန်တယ်။ ခုကျတော့ ဟိုအရင်ကထက်တောင် လှလာသေးတယ်"

မြလွင် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။ ချစ်ဦး ခုလိုပြောလာတာ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိရမယ်ဟု တွေးမိ၏။ ထို့ကြောင့် ...

"မောင်လေး၊ မမကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ သူများတွေက မင်းကို ဘာတွေပြောလိုက်ပြန်ပြီလဲ"

ချစ်ဦးက ကိုဘိုလေးပြောခဲ့တာတွေ ပြန်ပြောပြပြီး ...

"အဲဒါ ... ကိုကြီး မရှိတော့ မမကို ကျွန်တော်က ပိုင်တယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ...."

"ဘာဖြစ်သတဲ့လဲ"

"ဒါကြောင့် မမကို ကျွန်တော်က ယူရမယ်တဲ့"

"ဟယ် ... "

မြလွင် ရင်ဘက်ကို ဖိလိုက်ပြီး

"မင်း မမကို အဲဒီလို ပြစ်မှားရင် ငရဲကြီးလိမ့်မယ် သိလား"

"ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်တာပါပဲ"

ချစ်ဦးသည် သူ့အပေါ် မရိုးမသားစိတ်မျိုးထားလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း မြလွင် ယုံကြည်သည်။ သို့ရာတွင် သူများတွေက ဘယ်လိုတွေ မြှောက်ပေးထားသလဲဆိုတာ အကုန်အစင် မသိရ။ ပြီးတော့ ချစ်ဦး၏ စဉ်းစားတွေးခေါ်ပုံက တစ်ခါတစ်ခါ ပုံမှန်မဟုတ်။

လုံးဝ စိတ်ချလက်ချရှိဖို့ ခက်နေပြန်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေသလဲဆိုတာ အကဲခတ်ကြည့်ဖို့တော့ လို့သည့်ဟု မြလွင်တွေးမိ၏။ မြလွင်က ချစ်ဦးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ ချစ်ဦးက မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ် လုပ်ရင်း ပါးစပ်ကလေး ဟပြီး ပြန်ကြည့်နေသည်။ မြလွင်က မေးလိုက်သည်။

"မောင်လေးကို မမ တစ်ခုမေးမယ်၊ မှန်မှန်ဖြေမလား"

ချစ်ဦးက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ...

"မမကို တစ်ခါတလေ ကျွန်တော် ညာခွဲဖူးပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ မှန်မှန်ဖြေပါ့မယ်"

ချစ်ဦးက ကတိပေးသည်။

"ကောင်းပြီ၊ မောင်လေးရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း ဖြေရမယ်နော်၊
မောင်လေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ မမကို ဘယ်လို သဘောထားနေသလဲ"

ချစ်ဦးက လက်ညှိုးကို ကိုက်ရင်း တစ်အောင့်လောက်ကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။
ပြီးမှ ...

"ကျွန်တော် အမှန်တိုင်းပြောရင် မမ စိတ်မဆိုးရဘူးနော်"

"မဆိုးဘူး၊ ညာရင်သာ စိတ်ဆိုးမှာ"

ချစ်ဦး က ခေါင်းငုံ့လိုက်ပြီး လေသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ...

"ကျွန်တော် မမကို အမေလို သဘောထားတယ်"

မြလွင် ရင်ထဲက လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ချစ်ဦး၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

"မောင်လေးရယ်၊ မင်းက မမထင်တာထက်တောင် ပိုပြီး
ရိုးသားသန့်စင်နေပါလားကွယ်"

ချစ်ဦးက မြလွင်ကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် အရည်လဲပြီး ခုံစွတ်နေကြ၏။ ချစ်ဦးက ...

"မမကိုလည်း ကျွန်တော် တစ်ခု မေးချင်တယ်"

"မေးလေ၊ မောင်လေး"

"ကျွန်တော်က သဲသဲကို ကျွန်တော့်သမီးအရင်းလို သဘောထားရင်ကော ငရဲကြီးမှာလားဟင်"

မြလွင် မနေနိုင်ဘူး။ ချစ်ဦး၏ခေါင်းကို သိမ်းဖက်ထားလိုက်ရင်း....

"ငရဲမကြီးပါဘူး မောင်လေးရယ်၊ မင်းက ဘယ်တော့မှ ငရဲကြီးမယ့်ကလေးမဟုတ်ပါဘူး"

ချစ်ဦးသည် မြလွင်၏ပခုံးပေါ်မှာ ခေါင်းမှိရင်း ငြိမ်နေသည်။ မြလွင်၏ကိုယ်သည် နွေးထွေးနေသည်။ ချစ်ဦး စိတ်ထဲက ကလေးဘဝကို ပြန်ရောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

၁၄။

ဒေါ်ဝေဇံကတော့ ဒီလိုမယူဆပါ။ ထိုနေ့က သူသည် ထမင်းအစားများပြီး ဗိုက်လေးလာသဖြင့် အစောကြီး အပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ တစ်ရေးနိုးလို့ ရေထသောက်ဖို့ ထွက်အလာ အိမ်ရှေ့ခန်းက စကားပြောသံကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် အသာချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ...သူ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား၏။ မြလွင်က ချစ်ဦးကို ဖတ်ထားသည်။ ချစ်ဦးကလည်း မြလွင်ပခုံးပေါ်မှာ မှေးလို့ပါလား။

"ညည်းတိုက် ဒီလိုဖြစ်နေကြပြီပေါ့လေ"ဟု နောက်နေ့မနက်မှာ မြလွင်ကို ကျိတ်ပြုံးမေးသည်။

"မဟုတ်တာ အမေရယ်"

"ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ငါ့မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်တာ၊ အဲဒီတုန်းကတည်းက ပါးနားပိတ်ရိုက်လိုက်ချင်တာ၊ လက်ကို ယားနေတာပဲ၊ ကလေးလန့်နိုးသွားမှာစိုးလို့

အောင်ထားလိုက်ရတာ၊ ညည်းနယ်အေး၊ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရည်ကလေးနဲ့
ကြိုက်စရာလူရှားလို့ ဒီအရူးကိုမှ"

"အို ... အမေ၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မတို့က အမေထင်သလို
မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာမှလည်း မဖြစ်ဘူး၊ မောင်နှမအရင်းလို သဘောထားကြတာ"

"ဒါလား၊ မောင်နှမအရင်းလို"

"ခက်ပါလား၊ အမေရယ်..... အမှန်က ...."

ဆိုပြီး မနေ့ညက ချစ်ဦးပြောပြသည့် အကြောင်းတွေကို ပြန်ရှင်းပြလိုက်သည်။
မြလွင် ညာမပြောတတ်မုန်း သသဖြင့် မယုံလို့မဖြစ်၊ သူ့ရာတွင် ချစ်ဦးကိုတော့
စိတ်ချလက်ချထားလို့မဖြစ်ဘူး၊ သူက သိပ်ဦးနှောက်မနာတာမဟုတ်။
စိတ်ရှုံးပေါက်ရာ ထလှုပ်တတ်သည်။ သူများတွေ မြှောက်ပေးတဲ့အတိုင်း
တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန် ပြဿနာရှာနိုင်သည်။ ဒီကိစ္စကို စောစောစီးစီး
ကြိုတင်ကာကွယ်တားဆီးရမည်။ အကေအချက်က တစ်အိမ်တည်း
အတူတူရှိသောကိစ္စ၊ ဒါကို အရင်ရှင်းရမည်။ ချစ်ဦးကို မြလွင်နှင့် တတ်နိုင်သမျှ
အနေဝေးအောင် လုပ်ရမည်။

ထို့ကြောင့်....."ညည်းတို့ အနေအထိုင် မဆင်ခြင်လို့ လူတွေက ပြောကုန်ကြပြီ"ဟု
မြလွင်ကို အပြစ်တင်သည်။

"ဘာတွေပြောကြလို့လဲ အမေရဲ့"

"ဘာရှိရမလဲ၊ နင်နဲ့ ဟိန်အရူးနဲ့ ဖြစ်နေကြပြီလို့ ပြောနေကြတာပေါ့"

ထိုစကားမှာ လူတွေက တကယ်ပြောတာ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မည်။ ဒေါ်ငွေဇွန်က
လုပ်ကြံပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ တကယ်ပြောနေကြတယ်ဆိုလျှင်တောင်
ဒါမျိုးကို ကြံဖန်ပြီး အတင်းအဖျင်း ပြောတတ်သူ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စသာ
ဖြစ်မည်။ အများစုကတော့ မြလွင်၏သိက္ခာရှိမှုကို ထိပါးကြမှာမဟုတ်။

"ဘယ်သူ တွေ ဘာပြောပြောပေါ့ အမေရယ်၊ ကိုယ်မဟုတ်ရင် ပြီးတာပဲ၊
လူတွေကလည်း ယုံကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"နင် မရှက်ပေမယ့် ငါတော့ရှက်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အေ ဒီကောင်ကို အိမ်မှာ

ဆက်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး"

"ဟင်... အိမ်မှာမထားလို့ နှင်ထုတ်ရမှာလား၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အစ်ကိုချစ်မှုးက
မောင်လေးကို ကျွန်မလက်ထဲ အပ်သွားတာ၊ ပြီးတော့ ဒီအိမ်ကလည်း
သူတို့ညီအစ်ကိုပိုင်တဲ့အိမ်ပဲ"

"နှင်ထုတ်ဖို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးဟဲ့၊ သူ့ကို အိမ်ဘေးက ကွက်လပ်မှာ
တံကလေးတစ်လုံး ထိုးပြီး သပ်သပ်နေခိုင်းဖို့ ပြောတာ"

"အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း လူတွေက ကျွန်မတို့ မတရားလုပ်တယ်လို့ ပြောကြမှာပဲ၊
အဲဒီလို အပြောခံရတာ ဟိုကိစ္စ ခွပ်ခွဲခံရတာထက်ကောင် ပိုပြီး
ရှက်ဖို့ကောင်းသေးတယ်"

ချစ်ဦးကို အိမ်က ပထုတ်ချင်သောကိစ္စမှာ မြဲလွှင်နှင့် ဖြစ်သွားမှာစိုးသော
အကြောင်းတစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်၊ နောက်တစ်ခုရှိသေးသည်။
သူတို့ရပ်ကွက်အနေအထားက ဂရုစိုက်မဟုတ်သည့်တိုင်
ကျူးကျော်စစ်စစ်ကြီးလည်းမဟုတ်၊ ဟိုတစ်ချိန်က မြို့နယ်၏အစီအစဉ်ဖြင့်
နေရာချပေးထားသော နေရာဖြစ်၏။ ကျူးကျော်တွေ့တောင် အထိုက်အလျောက်
ခံစားခွင့်ရှိသေးတာ သူတို့က ပိုလို့တောင် ရသင့်သေးသည်။

ဟိုအရင်က ဒီအိမ်မှာ ချစ်မှုးတို့မိဘများအိမ်ဖြစ်သောကြောင့် ချစ်ဦးနှင့်လည်း
သွက်ဆိုင်နေသေးသည်။ ဒေါ်ငွေဇီ၏စိတ်ကူးက ချစ်ဦးကို အိမ်ခွဲနေခိုင်းပြီးလျှင်
အိမ်ထောင်စွဲစာရင်း (သန်းခေါင်စာရင်း)ကိုပါ ခွဲထုတ်ပစ်လိုက်မည်။ တကယ်လို့
အိမ်ရာမိမိကိန်းတွေ ဘာတွေလုပ်လို့ ခံစားခွင့်ပြန်ရလျှင် ချစ်ဦးနှင့် မဆိုင်တော့။
ကံကောင်းလို့များ တံကလေးအတွက်ပါရမယ်ဆိုလျှင် ပိုတောင်
အဆင်ပြေသွားဦးမည်။ သို့ရာတွင် ချစ်ဦးကို ပထုတ်ဖို့ကိစ္စကို မြဲလွှင်
သဘောမတူသဖြင့် လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ချစ်ဦးကလည်း
မြဲလွှင်က မဖယ်ခိုင်းဘဲနဲ့တော့ သွားမှာမဟုတ်။ ထိုအခါ ဒေါ်ငွေဇီတက်က တစ်မျိုး
ဖိအားပေးလာပြန်သည်။

"ငါတော့ အိပ်ရေးပျက်ပြီး သေတော့မှာပဲ၊ ညညဆိုရင် စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့
နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အပ်ရတယ်လို့ မရှိဘူး။ ဟိုအရူးကို စိတ်မချလို့
အမြဲသတ်ထားနေရတယ်၊ ဘယ်နှယ်တော်.... သူခိုးမကြောက်ရဘူး၊ အိမ်ကလူကို
ပြန်ကြောက်နေရတယ်၊ ကောင်းကြသေးရဲ့လား၊ ဟု မကြာခဏပြောနေသည်။
တစ်ခါတလေ ချစ်ဦးရှေ့မှာပင် ပြောတတ်သဖြင့်..... အဒေါ်ကြီးက အိမ်ကလူ
ဘယ်သူ ကြောက်နေရလို့လဲ" ဟုချစ်ဦးကမေးသည်။

" ဘယ်သူရှိရမှာလဲ၊ နင့်ကိုပေါ့ "

"ဟာဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ၊ စိတ်ချပါဗျ၊ ကျွန်တော်က အဒေါ်ကြီးကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတုံ့ပါဘူး"

ချစ်ဦးက ဘာရယ်မဟုတ်။ စိတ်ကူးပေါက်ရာ ပြောချလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါ်ငွေဇံမှာ ဆတ်ဆတ်ခါ သွားပြီး.....

" တယ်လေ..ငါပြောလိုက်ရ အဆီတစ်ထပ်၊ အသားတစ်ထပ် ဖြစ်သွားတော့မယ်"

တကယ်ဆိုလျှင် ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ မိန်းကလေးကိုယ်တိုင်က အလိုတူဖို့လည်း လိုသေးသည်။ သူပြောပုံအရ မြဲလွှင်ကွဲပါ စိတ်မချသည့်သဘော ဆောင်နေ၏။ မြဲလွှင်ကတော့ သူ့အမေအကြောင်း သိသဖြင့် ဘာမှပြန်မပြောတော့။ ဘာမှအရေးမကြီးသလို လျစ်လျူရှုထားလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဒေါ်ငွေဇံက "မယ်လိုဒီ"တစ်မျိုးပြောင်းလာပြန်၏။ မြဲလွှင်ကတစ်ဆင့် မပြောတော့ဘဲ ချစ်ဦးကို သူ့ကိုယ်တိုင် တိုက်ရိုက်ဖွင့်ပြောခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ပြောပုံက ပညာသားပါသည်။ ချစ်ဦးကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလား ဖြစ်ရအောင်....."ချစ်ရူးရယ်၊ ညညကျရင် မင်းရဲ့ ဟောက်သံက တော်တော်ပြင်းတာပဲကိုး"ဟု စကားစသည်။

ချစ်ဦးက...."ဟုတ်ရဲ့လား အဒေါ်ကြီးရာ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာတောင် ဘာမှမကြားဘဲနဲ့"

"ဟဲ....ဟောက်တယ်ဆို ကာယကံရှင်က ကြားရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဘေးလူကသာ နားမခံနိုင်တာ"

"ဪ...ဟုတ်မယ်၊ ဟုတ်မယ်၊ ကင်းတဲမှာ ကိုဘိုလေး အိပ်ရင်လည်း ဒီအတိုင်းဘဲ"

"အေးပေါ့၊ ဒါတွင်မကဘူး၊ မင်းက ထထပြီး ယောင်တတ်သေးတယ်"

"ယောင်တယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုယောင်တာလဲ"

ဒေါ်ငွေဇံ ရုတ်တရက် ဖြေရခက်သွား၏။ ပြီးမှ ...

"ဘာတွေမှန်း မသိပါဘူး၊ ဗလုံးဗထွေးနဲ့ အော်တာပဲ၊ အသံကလည်း တော်တော်ကျယ်တယ်၊ အဲဒါ ... မင်းတူမက လန့်နိုးပြီး ငိုပါလေရော"

"ဟင် ... သဲသဲက"

ဟုတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ကြောက်တယ်၊ ကြောက်တယ်နဲ့၊ ဘယ်လိုမှ ချောလို့ မရဘူး၊ တက်သွား ချက်သွားမလားတောင် အောက်မေ့ရတယ်"

"ဟင် ဒါဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရ ကောင်းမလဲ"

ချစ်ဦးကို အညှာကိုင်မိပြီဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်ငွေဇီ သိသည်။ ထို့ကြောင့် ...

"ကိုယ့်ဘာသာ မဖြစ်အောင် ထိန်းပေါ့"

"ဟာဗျာ၊ ဒါတော့ အာမမခံနိုင်ဘူး၊ အိပ်နေရင်းနဲ့ သူ့ဟာသူဖြစ်တာ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ... အင်း"

ချစ်ဦးက စဉ်းစားနေသည့်။ သူ့ဆီက ပေါက်ကရ အကြံအစည်တစ်ခုခု ထွက်လာလျှင် ခက်မည်။ ဒါတော့ ...

"ငါ့ စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အိမ်ဘေးကွက်လုပ်မှာ တဲကလေးတစ်လုံး ထိုးပြီး မင်းတစ်ယောက်တည်း ခွဲနေရင် ကောင်းမလားလို့"

"ဟာ ... ကောင်းတယ်ဗျ၊ ကောင်းတယ်"

"မင်းလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သလို နေလို့ရတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ အခု ကျွန်တော်က အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ အိပ်တာဆိုတော့ အစောကြီး မထလို့ မရဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က အိပ်ရင် ဖင်တွေဘာတွေ ပေါ်တတ်လို့ အမြဲသတိထားနေရတာ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း နေရရင် ကြိုက်သလို အိပ်လို့ရပြီ၊ ကောင်းတယ်ဗျာ"

သဲသဲကို အကြောင်းပြလိုက်လျှင် ချစ်ဦး ပျာပျာသလဲ့ ဖြစ်သွားမှာပဲဟု ဒေါ်ငွေဇီ တွက်ခဲ့တာ မှန်သွားသည်။ အိပ်ခွဲနေဖို့ကိစ္စကို ချစ်ဦးက ထင်ထားတာထက်တောင် ပိုပြီး လွယ်လွယ်ကူကူ လက်ခံခဲ့သည်။ မြလွင်ကတော့ သူ့အမေ

လူလည်ကျပုံကြောင့် ကျိတ်ပြီး သက်ပြင်းသာချမိ၏။

၁၅။

ကာရာအိုကေဆိုင်တွေရှိတာ ကောင်းလည်းကောင်းသည်။ မကောင်းလည်း
မကောင်းဘူး။ ကောင်းချက်ကတော့ ...လူငယ်တွေအတွက် ထက်ပေါက်တစ်ခု
ရသွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဟိုအရင်က သီချင်းဆိုချင်လျှင် ရေချိုးရင်း ဆိုချင်ဆို၊
ညကျမှ လမ်းလျှောက်ရင် ဟစ်ချင်ဟစ်၊ လမ်းထပ်အုတ်ခုံမှာ ထိုင်ပြီး
ဂစ်တာတီးရင်း ဟဲချင် ဟဲရသည်။ ကိုယ့်အသံက သိပ်မကောင်းလျှင်
သူများမကြားအောင် တိုးတိုးညည်းရသည်။ အိမ်နေရင်း သီချင်းအော်ဆိုလျှင်
လူကြီးတွေက နားပူလို့ဆိုပြီး ဆိုတာ ခွဲရသေးသည်။ မိုက်ကရိုဖုန်းနှင့်
ဆောင်းဖောက်နှင့် ဆိုခွင့်ရဖို့ဆိုတာ သိပ်လွယ်တာ မဟုတ်။ အလှူမှာ အသံချဲ့စက်
ပါလာလို့ စက်ဆရာကို စီးကရက်တိုက်ပြီး "ဟဲလို တက် စတင်း"
ဝင်အော်ခွင့်ရတာလောက်ကို ဟုတ်လှပြီ ထင်ခဲ့ရတာလေ။

အရပ်တီးဝိုင်းအဖွဲ့မှာ ဒုံမင်း၊ မယ်ဒလင်း၊ မြန်မာဂီတာတွေနဲ့ ဆွဲကြတီးကြတဲ့
လူတွေဆို စတားပီပေါ့။ တန်ဆောင်တိုင်တို့ လွတ်လပ်ရေးပွဲတို့မှာ ကျင်းပတတ်တဲ့
အဆိုပြိုင်ပွဲတွေမှာ တော်ရုံလူ ဝင်မပြိုင်ရဲကြ။ တချို့လည်း သူများတွေ
မြှောက်ပေးလို့ စင်ပေါ်တက်လာမိသည်။ တကယ်လည်းဆိုလျှင်ကတော့ ဒူးတွေ တုန်၊
အသံတွေတုန်လာပြီး အရင်က တစ်ရေးနီးထဆိုလို့တောင်ရတဲ့ သီချင်းကို
တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ မွေပြီး စင်ပေါ်ကနေ ရှက်ကုန်းရှက်ကုန်း ပြေးဆင်းခဲ့ရတာမျိုး
ကြုံခဲ့ရသည်။

ခုကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်တော့။ မိုက်ကရိုဖုန်းဆိုတာ ရှေ့တည့်တည့်ကနေ မျက်နှာကို
လောင်ချာနဲ့ တွေ့ချိန်ထားသလို ကြောက်စရာကြီး မဟုတ်တော့။
ကလေးတွေတောင် မိုက်ကရိုဖုန်းနဲ့ ငုံသံစမ်းလို့ ရနေပြီ။
ကာရာအိုကေခေတ်ရောက်လာပြီကိုး။

ရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ ကောင်စီရုံးခန်းတစ်ခု ရှိရသလို အနည်းဆုံး
လူကွဲဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၊ ဆေးခန်းတစ်ခန်း၊ ဘီအီးဆိုင်တစ်ဆိုင်၊
ဘီလိယက်ခုံတစ်ခု၊ ဗီဒီယိုရုံနှင့်အတူ ကာရာအိုကေခန်းတစ်ခန်းတော့ ရှိမှ
ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတတ်သော ရပ်ကွက်ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သည်။ လူငယ်များအနေဖြင့်
ကိုယ့်အသံကို စမ်းသပ်လိုလျှင် တစ်ပုဒ်ငါးဆယ်ပေးပြီး ဆိုလို့ရပြီ။ ရည်းစားနဲ့
ကွဲလာတဲ့ကောင်ကလည်း နာစရာကွဲ အရက်နဲ့ဖြေစရာမလို။
ကာရာအိုကေခန်းဝင်ပြီး "ငါ မင်းကို သတ်ချင်တယ်" ဟု ဟစ်လိုက်ရုံပဲ။

လူငယ်တွေအတွက်သာ မဟုတ်။ အဆိုဝါသနာရှင် လူလတ်တွေ
လူကြီးတွေအတွက်လည်း အဆင်ပြေသည်။ အသက်ကလေး
နည်းနည်းရလာတော့ နေရာတကာတိုင်းမှာ ဆိုလို့ မသင့်လျော်တော့။ အိမ်မှာ
အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်နေပြီ။ သားတွေ သမီးတွေလည်း ရှိနေပြီ။ သူတို့ရှေ့မှာ
"ချစ်သူရှိရာ ... ဒီဌာနဆီသို့" ဆိုတာမျိုး လုပ်လျှင် ကလေးတွေ ပြုံးစေ့စေ့

ဖြစ်ကုန်ကြမည်။ ကာရာအိုကေဆိုင်မှာဆိုလျှင် ဘယ်သူကမှ ကဲ့ရဲ့မှာမဟုတ်။ ပြီးတော့ ... ကိုယ်က ဌာနဆိုင်ရာလူကြီး၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း သာရေးနာရေးအဖွဲ့ဝင်၊ အားလုံးက ရှိသေလေးစားကြရတာ။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက အိမ်ရှေ့က သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်ပြီး "အချစ်ကို ဘယ်လိုပြောရမယ်" ဆိုတာမျိုး လုပ်လို့မရ။

ဒီတော့ ဘာလုပ်မလဲ။ ကာရာအိုကေဘားဆီ သွားပေါ့။ ယမကာလေးနဲ့ ရဲဆေးတင်ပြီးရင် ဆိုပေတော့။ ဟိုမှာကျတော့ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ ရှက်နေစရာမလို။ "အက်တိကက်" တွေ ဘာတွေလည်း မလို။ အားလုံး သူလို ကိုယ်လိုချည်းပဲ၊ ကြည့်လေ။

"ဆုံးရှုံးခြင်းသာ ရင်မှာ ပိုက်လို့ ငိုရှိက်ကာ အဝေး ပြေးရပါတော့မည်" လို့ ခံစားချက်ကို ဖွင့်ဟသိဆိုနေတာ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့ နေပေါ့။ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ကတော့ "ပေးကားပေး၏၊ မရွံ့သည်ပမာ" တဲ့။ ပြီးတော့ "လက်ယာညာသန်းခေါင်ယံအလယ်မှာ မဟာရာဇကျောက်ရိုင်းတစ်လုံးကို လူတကာ ကောက်ခိုင်းဦးတော့၊ ရှာလို့ တွေ့ချင်တွေ့ပါလိမ့်မယ်" ဆိုတဲ့ သူကတော့ မျက်စိအထူးကုဆရာဝန်လေ။ အဲဒါ ဘာဟုတ်သေးလို့လဲ။ နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာကြီး တစ်ယောက်ကလည်း ဆိုင်က အဆိုတော် ကောင်မလေးနဲ့ တွဲပြီး ... "အချစ်ဦးရေ၊ သောကဟူသမျှ အတူတကွ၊ မျှခံစားဝေ အသည်းနှလုံးက ဒီလောက်ချစ်ကြ" ဆိုတာမျိုး လုပ်သေးတာကော။

တချို့ကတော့ ဒါကို လူကြီးပေါနည်းတစ်မျိုးဟု အမနာပြောချင်ကြသည်။ စိတ်ပညာရှင်ကြီး "ဖရိုက်" က လူတို့တွင် "လိဘိုဒို" ဟုခေါ်သော စိတ်ရိုင်းကြီးသည် အမြဲကိန်းအောင်နေတတ်သည်။ လူ့ကျင့်ဝတ်တွေ၊ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေ၊ ဥပဒေတွေနဲ့ ထိန်းချုပ်ထားလို့သာ ငိုလို့မရနိုင် ဖြစ်၏။ အခွင့်သာတဲ့ အခါတိုင်း ထိုစိတ်ရိုင်းကြီးက လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာတတ်သည်ဟု ဆို၏။ လိဘိုဒိုခေါ် စိတ်ရိုင်းတော့မယ်။ "ပေါစိတ်" ကတော့ လူတိုင်းမှာ ရှိနေတာ သေချာသည်။ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ထိန်းသိမ်းနေရလို့သာ အောင်ထားရတာ။ တစ်ကိုယ်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိတဲ့အခါမျိုးမှာ တစ်ကြိမ်မဟုတ်တစ်ကြိမ် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းတော့ ပေါဖူးတဲ့လူတွေချည်း ဖြစ်မှာပဲ။ (အနည်းဆုံး ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် မှန်ထဲကြည့်ပြီး ပြုံးပြမိတာမျိုးတော့ ရှိလိမ့်မည်။)

ဟိုအရင်ကဆိုလျှင် တစ်နှစ်လုံး အောင့်အီးနေခဲ့ကြရပြီး သင်္ကြန်တွင်းကျမသာ တရားဝင်ပေါ်ခွင့် ရကြသည်။ ခုတော့ ကာရာအိုကေဘားတွေ ပေါ်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ပိုက်ဆံများ ရှိလို့ကတော့ ညစဉ်ညတိုင်းတောင် ပေါ်ခွင့်ရကြပေပြီ။ တကယ်တော့ ပေါတယ်ဆိုတာ အပြစ်ကျူးလွန်းခြင်းထက်စာလျှင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပေါတာက ပိုပြီး ဂုဏ်ရှိပါသေးသည်။ စိတ်ဆိုတာက သိပ်ပြီး ချုပ်တည်းရလွန်းလျှင် ဖိစီးမှုများလာတတ်၏။ တစ်ခါတစ်လေ ထွက်ပေါက်ကလေး ပေးပါမှ သက်သာရာရလိမ့်မည်။

ဒါတွေကတော့ ကာရာအိုကေရဲ့ ကောင်းချက်၊ အားသာချက်တွေပေါ့။

မကောင်းတာကတော့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွေ နားမခံသဖြင့်ပင် ဖြစ်၏။
စည်းကမ်းအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ကာရာအိုဂေခန်းများသည့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို
ထိခိုက်အောင် အသံကျယ်လောင်စွာ မဖွင့်ရ။ အခန်းကိုလည်း အသံလုံအောင်
ပြုလုပ်ထားရမည်။ သို့ရာတွင် အများစုကတော့ ဝိနည်းလွတ်အောင်
အခန်း၏ဝင်ပေါက်ဘက်မှာ မှန်ကွာထားတာလောက်သာ ရှိ၏။
ကျန်သုံးဖက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပါ။ ဆိုတဲ့လူတွေကလည်း
ကိုယ့်ဘာသာကြားနိုင်ရုံလောက်နှင့် အားမရ။ တစ်ပုဒ်ငါးဆယ်တောင် ပေးဆိုရတာ
ဆိုတော့ ကိုယ့်အသံကို ဘေးလူတွေပါ ကြားမှ တန်ဖာပေါ့ဟု တွက်ပြီး
အသားကုန်အော်ကြသည်။ ကာရာအိုဂေဘားတွေမှာ မွေးနေ့ပွဲတို၊
နှစ်သစ်ကူးပဲလုပ်လျှင် ပိုဆိုးသည်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
တက်ဟဲနေကြတာ သန်းခေါင်ကျော်လို့ လင်းအားကြီးထိ မပြီးနိုင်။ မွေးနေ့ရှင်က
အဆိုဝါသနာအိုးဆိုလျှင်တော့ သူ့ကိုချည်း ပွဲတောင်းပေးရသည်။ သူကလည်း
မိုက်ကရီဖုန်းကို လက်က မချတော့။ ဒီလိုဆိုချင်လို့ပဲ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး
မွေးနေ့ပွဲလုပ်တာ မဟုတ်လား။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ဆိုလိုက်တာ အသံတွေ အက်ကွဲကုန်တာတောင်
ဂရုမစိုက်တော့။ တစ်ပုဒ်ဆိုလိုက် တစ်ခွက်မော့လိုက်နဲ့
နောက်ဆုံးစာသားတွေလည်း မပီသတော့။ သံစဉ်တွေလည်း မမှန်တော့။
မူးကလည်း မူးနေတော့ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် ညှစ်ညှစ်ပြီး အော်လိုက်တာ
ဝက်သတရိန်နားမှာ သွားနေတာကမှ သာယာနာပျော်ဖွယ် ရှိလိမ့်ဦးမည်။

ဒီကြားထဲ သူခံစားချက်တွေကို စင်ပေါ်ကနေ ပြောနေသေးသည်။ ဒီတော့
အနီးအနားမှာ နေတဲ့လူတွေအဖို့ နေဘက်ကျတော့လည်း အလှူခံမဏ္ဍပ်က အော်၊
ညဘက်ကျတော့လည်း ကာရာအိုဂေက ဆော်တာနဲ့ပဲ နားတွေအူ၊
ခေါင်းတွေကိုက်၊ သွေးတွေတက်၊ လူမမာတွေလည်း ရောဂါတွေတိုးပေါ့။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကာရာအိုဂေယဉ်ကျေးမှုကတော့ တောထဲတောင်ထဲထိတောင်
ပျံ့နှံ့နေပြီ။

ချစ်ဦးတို့ရပ်ကွက်ထဲက ကာရာအိုဂေခန်းကတော့ ရှေ့ပိုင်းမျက်နှာစာတစ်ဝက်ကို
မှန်ကန်ပေးထားပြီး ဘေးပတ်လည်က ဝါးထရံသာ ဖြစ်၏။ တိဗ္ဗိက ဝမ်းတင်းခေါ်
ဒိုခေါ် ၁၀၀ မို့သုံးစက် ဖြစ်၏။ မိမိဒီကတော့ တရုတ်ပြည်ဖြစ်ကို သုံးထားသည်။
ဆောင်းဘောက် အလတ်စားနှစ်လုံး တပ်ပေးထားသည်။ လူငယ်တွေ
လာဆိုကြတာ များသည်။ လူလတ်ပိုင်းတွေလည်း လာကြသည်။ လူငယ်တွေက
ဇော်ဝင်းထွဋ်၊ စည်သူလွင်၊ ဇော်ပိုင်၊ မျိုးကြီး၊ ထူးအယ်လင်းတို့ကို ကြိုက်ကြသည်။
လူလတ်ပိုင်းတွေ ကတော့ စိုင်းထီးဆိုတို၊ ခွင်မောင်တိုးတို့ပေါ့။ ညဘက်
လူရှင်းချိန်ကျမှ ရောက်လာတတ်သော လူကြီးတွေအတွက်လည်း ကိုတင်လှိုင်၊
ကုသန်းလှိုင်၊ စန္ဒရား ချစ်ဆွေ၊ စန္ဒရား လှထွတ်တို့ သီချင်းတွေ
ထားပေးရသေးသည်။

ဒီကိုလာတဲ့ လူတွေရဲ့ ဆိုလိုလက်တွေကတော့ မျိုးစုံပဲ။

မူရင်းအဆိုတော်လောက်နီးပါး ထူးထူးခြားခြားကောင်းအောင် ဆိုတတ်သူတွေ အနည်းအပါး ရှိ၏။ အများစုကတော့ တော်ရုံသင်ရုံ ဆိုနိုင်ကြသည်။ တချို့ကတော့ ကီးကိုက်အောင် မဆိုနိုင်ဘဲ သံကြောင်တွေ ဖြစ်ဖြစ်သွားတတ်သည်။ စကားလုံးတွေကို အလျင်မီအောင် မဆိုနိုင်သဖြင့် နောက်က အလျင်အမြန်လိုက်ရသောကြောင့် သံစဉ် လွဲချော်ကုန်တာလည်း ရှိ၏။ သို့သော်လည်း အဆိုပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိသူများ မဟုတ်ကြသဖြင့် ပြဿနာမရှိ။

အားလုံးထဲမှ ချစ်ဦးကိုတော့ ဘယ်သူမှ မမှီ။ သူများတွေက ကိုယ့်ပိုင်တဲ့သီချင်းကိုပဲ ရွေးပြီးဆိုနိုင်တာ။ ချစ်ဦးကတော့ ဘယ်သီချင်းပဲဖြစ်ဖြစ် မဆိုနိုင်ဘူးရယ်လို့ မရှိ။ သီချင်းတွေ ဘာတွေ ရွေးနေတာလည်း မဟုတ်။ သူ့ရောက်လာလျင် "သီချင်းတစ်ပုဒ်ပွင့်ဖျာ" ဟုပြောပြီး ကြုံရာကျရာကို ဆုပ်စလိုက်တာပဲ။ သူက ဘယ်သီချင်းဖြစ်ဖြစ် ဆိုလို့ရတာပေါ့။ မူရင်းသံစဉ်နဲ့ဆိုတာမှ မဟုတ်တာ။ သူ့ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်နဲ့ သူဆိုတာကိုး။ စာသားတွေကလည်း တိဗ္ဗိယနသားပြင်ပေါ်မှာ ပေါ်လာနေတာဆိုတော့ မရဘဲ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ တီးလုံးသံစဉ်က တီးချင်တာတီး၊ သူကလည်း ဆိုချင်သလိုဆို။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်ကကောင် ပိုကောင်းသလိုလုပ်။

ဒီနေ့တော့ သီချင်းစီဒီအသစ် ထွက်မည်ဟု ဆိုသဖြင့် အသံစမ်းချင်တဲ့လူတွေ အတော်များများ ရောက်လာကြသည်။ ဇော်ပိုင်ရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်တဲ့ စီးရီးဆိုတော့ အရမ်းခိုက်ဝင်းစားနေကြသည်။ ပြဿနာကတော့ တိဗ္ဗိက ဖွင့်လှစ်မချင်းပင် ဖြစ်၏။ တိဗ္ဗိက ၁၁၀၀ နီးပါးဖြစ်၏။ အိမ်သုံး ၂၂၀၀ လျော့ချဖို့ ကြားမှာ မိန်းထုပ်ဟုခေါ်ကြသော ထူရန်စဖော်မာခံ ပေးရသည်။ အခု ထိုမိန်းထုပ် ပျက်သွားဟန် တူသည်။ တိဗ္ဗိထဲက လျှပ်စစ်အား ဝင်မလာတော့။ တတ်ကျွမ်းနားလည်သော ဆိုင်ရှင်ကလည်း မရှိ။ လက်ထောက်ကောင်လေးကလည်း မလုပ်တတ်။ ဆိုမယ့်လူတွေကလည်း တစ်အုပ်စုကြီး ရောက်နေပြီ။

"မြန်မြန်လုပ်ပါကွ"

"မင်း မပြင်တတ်ဘူးလား"

"ဆိုင်ရှင် သွားခေါ်ကွာ"

စသည်ဖြင့် အရေးဆိုကြသဖြင့် ဆိုင်ကကောင်လေးမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဒုက္ခရောက်နေရှာသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ချစ်ဦး ရောက်ရှိလာလေသည်။

"ဒီနေ့တော့ ငါ အရင်ဆိုမယ်ကွာ၊ ကြိုက်တဲ့သီချင်းဖွင့်ဟေ့"ဟု သူက ပြောသည်။

ဆိုင်မှ ကောင်လေးက ...

"အရေးထဲကွာ၊ ဒီမှာ စက်ပျက်လို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ကြားထဲ"

"စက်ပျက်တယ် ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ"

"မိန်းထုပ်က ပျက်နေလို့ကွ၊ တီဗွီထဲကို ပါဝါမဝင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်"

"ဒါများကွာ၊ ဘာခက်လို့လဲ"

"ဟင် ... မင်းလုပ်တတ်လို့လား"

ကောင်လေးမှာ ထူပူနေသဖြင့် ချစ်ဦးကို အားကိုးချင်သလိုလို ဖြစ်သွား၏။
ချစ်ဦးက ...

"ဦးနှောက်ကလေး နည်းနည်းသုံးလိုက်ရင် ရပါတယ်ကွာ၊ မိန်းထုပ်မပါဘဲ
ဒါရိုက်ဆက်ပြီး ဖွင့်မှာပေါ့"

"ဟာ ... ဒါကတော့ မရဘူး၊ ဒါရိုက်ဆို လောင်သွားမှာပေါ့၊ အဲဒီလို မလုပ်ရဘူးလို့
အစ်ကိုက မှာထားတယ်"

"ဉာဏ်ကို လွှာသုံးစမ်းပါကွာ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ အိမ်မီးက ၂၅၀ မို့ ရှိတယ်။
တီဗွီက ၁၁၀ မို့ သုံးတယ်။ ဒီတော့ အိမ်မီးက ဝါယာနှစ်ခုမှာ တစ်ခုကို ဖြုတ်လိုက်ရင်
ပါဝါတစ်ဝက် လျော့သွားတော့ ၁၁၀ မို့ ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွ"

"ဟင် ... ဟုတ်လို့လား"

ဘေးက နားထောင်နေသူတွေလည်း ဆိုချင်ဇောနှင့် ...

"အေးကွ ...၊ ဖြစ်နိုင်တယ်"

"ဟေ့ကောင်၊ စမ်းကြည့်ကွာ"

စသည်ဖြင့် ပြောကြတော့ ကောင်လေးမှာ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်လာသည်။

ချစ်ဦးမြောသလို လုပ်ကြည့်ရကောင်းနိုးနိုးဖြစ်ပြီး ဝါယာကြိုးကို ကောက်ကိုင် ပလပ်ခေါင်းကို ဖွင့်ပြီး ဝါယာတစ်ဖြုတ်နေတုန်း ဆိုင်ရှင်က ကံကောင်းထောက်မစွာ ရောက်ရှိလာ၏။

"ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဟေ့"

ကောင်လေးက တူးတွမ်တိကို ဝါယာကြိုးတစ်ဖြုတ်လိုက်လျှင် ဝမ်းတမ်း ဖြစ်သည်ဆိုသော ချစ်ဦး၏သံအိုရ်ကို ပြောပြလိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင်က မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ...

"ဟာ ချစ်ရူးရာ၊ မင်း တော်တော်ရှုပ်တဲ့ကောင်ပါလား၊ အဲဒီလို လုပ်လို့ရမှာတော့ ဘယ်သူက ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး မိန်းထုပ်ဝယ်ဆင်တော့မှာလဲ ကံကောင်းလို့ပါလားကွာ"

ချစ်ဦးကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ။ ဟိုတစ်ခါလည်း ဗီဒီယိုရုံမှာ ဒါမျိုး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဇာတ်သမီးပိုင်း ပါမလာခဲ့။ ပရိသတ်က ပူညီပူညီလုပ်တော့ ရုံကလူ ပျာယာခတ်သွားသည်။ ထိုအခါ ချစ်ဦးက ... "ဘီဆိုက်ထဲမှာ ရှိမယ်ထင်တယ်" ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကက်ဆက်သီချင်းတပ်ခွေတွေဆိုလျှင် အေဆိုက်၊ ဘီဆိုက် နှစ်ဖက်လှည့်ဖွင့်လို့ ရတာကိုး။ ရုံကလူလည်း ထူပူနေသဖြင့် သေသေချာချာ ပြောင်းပြန်လှည့်ပြီး အတင်းထိုးထည့်မိ၏။ ကံကောင်းလို့ စက်အစိတ်အပိုင်းတွေ ပျက်စီးမသွားခြင်း ဖြစ်လေ၏။

၁၆။

အိမ်ဝင်းထောင့်မှာ ချစ်ဦးအတွက် တဲကလေးတစ်လုံး ဆောက်ဖို့ကိစ္စကို ဒေါ်ငွေဇံက အလျင်အမြန် စီစဉ်သည်။ တဲတစ်လုံးဆိုပေမယ့် ကုန်ကျစရိတ်က သိပ်မနည်းလှ။ ချစ်ဦးမှာ သစ်ချေး၊ ဝါးချေးတွေ မသေး။ မဒမတိုင် ထူပြီး ဝါးထရုံက နေမိုးမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း သူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူ အတော်ထိသည်။ တကယ်တော့ ဒေါ်ငွေဇံသည် ချစ်ဦးအတွက်ဆိုရင် နည်းနည်း သဒ္ဓါသူမဟုတ်။ ချစ်ဦးရှိတဲ့စောင်ကလေး အစုတစ်ခုအဖာဖာ ဖြစ်နေလို့ တစ်ထည်လောက် ဝယ်ပေးဖို့ မြလွင်က ပြောတုန်းကတောင် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့တာ။ ခုကစမှတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်က အားတက်သရော ဖြစ်နေ၏။ ဒါတွင်မက ချစ်ဦး အိမ်ပြောင်းမယ့်နေ့မှာ တစ်ပတ်ရစ်စောင်တစ်ထည်တောင် လက်ဆောင်ပေးလိုက်သေးသည်။ အစကတော့ စောင်အသစ်ကို ပေးမလို့ပါပဲ။ ဝယ်ပြီးမှ အရောင်ကလေးလှတော့ နှမြောသွားသည်။ ထို့ကြောင့် စောင်အသစ်ကို သူယူလိုက်ပြီး သူ့ရိုလက်စစောင်ကို ချစ်ဦးအား ရက်ရက်ရောရော ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ် ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ဦးကတော့ သူ့အိမ်ကလေးကို အလွန်သဘောကျသည်။
တဲကလေးမှာ မြေစိုက်ဖြစ်၏။ ဥပေ၊ ဥရပေသာ ကျယ်သည်။
ချစ်ဦးတစ်ယောက်စာတော့ အနေတော်ပဲ ဖြစ်၏။ တဲကလေးသို့
ပြောင်းသောနေ့မှာ သူက မြလွင်ကို ပြောသည်။

"ခွမူပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်ရှိလက်ရှိ အိပ်ရတော့မယ်၊ ဟိုရက်တွေတုန်းက
အိပ်ရတာ အသက်ရှူတောင် မဝဘူးဗျာ"

"ဘာဖြစ်လို့ အသက်ရှူမဝတာလဲ မောင်လေးရဲ့" ဟု မြလွင်မေးတော့ ... "ဒီလိုလေ
မမရဲ့၊ ကျွန်တော်က ညညအိပ်ရင် ထယောင်တတ်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီအခါ
သဲသဲလေးက လန့်ပြီး ငိုတယ်လို့ ပြောတာကိုး၊ ဒါကြောင့် ညကျရင် ထပြီး
မယောင်ရအောင်လို့ ပါးစပ်ကို အဝတ်နဲ့ စည်း စည်းပြီး အိပ်ရတာ၊ အိပ်ရင်းနဲ့
အဲဒီ အဝတ်စကြီးက နှာခေါင်းကိုသွား သွားအုပ်မိတော့ မွန်းတာပေါ့ဗျ၊ ခုတော့
ပူစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ကြိုက်သလို အိပ်လို့ ရပြီ"

မြလွင်မှာ ချစ်ဦးကို သနားပြီး မျက်ရည်တောင် လည်ချင်လာသည်။

ချစ်ဦးသည် သူတဲကလေးကို စိတ်ကြိုက်ပြင်ဆင်သည်။ သူအိပ်သော
ကွပ်ပျစ်ကလေးကို ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ နေရာချသည်။ သူ့အဝတ်အစားတွေ
ထည့်ထားသော ထိန်းရှူးသေတ္တာကို အောက်က အုတ်ခဲတွေခံပြီး တင်သည်။
ပတ်လက်ကလေးထိုင် အဟောင်းကလေးတစ်လုံးလည်း ချထားသည်။
ကလေးထိုင်က သူနှင့်ဒေါ်ငွေဇီတို့ လူပြီး ထိုင်နေကျ။ အခုတော့ တစ်ဦးတည်းပိုင်
ဖြစ်ပြီ။ ဘုရားစင်ကလေးကလည်း ခေါင်းရင်းဘတ် ခပ်မြင့်မြင့်မှာ
ရိုက်ထားသည်။ ရပ်ပွားတော်တော့ မရှိသေး။ နောက်တော့မှ ငွေချပြီး ဝယ်ရမည်။
ခုတော့ ပုံတော်ကားချပ်ကလေးသာ ထားနိုင်သည်။ သောက်တော်ရေခွက်
တစ်ခွက်နှင့် ညောင်ရေအိုးတစ်လုံးလည်း ရှိ၏။

ဝါးထရံမှာတော့ သူသဘောကျသော ရာဇဝုနေဝင်းပုံနှင့် ကျန်ကျောင်းပုံတို့ကို
ကပ်ထားသည်။ ဝေနေယျသူခ ရေချမ်းစင်အသင်းမှထုတ်သော
ပြက္ခဒိန်ကလေးကိုလည်း ချိတ်ဆွဲထား၏။ ဒါတွင်မကသေး သူ့စိတ်ကူးရသမျှ
ဓာတ်မီးကလေးတွေလည်း ရေးပြီး ကပ်ထားသေးသည်။

"လူသာ လာပါ၊ ပြဿနာ ခေါ်မလာပါနှင့်"

"ခြင်မကိုက်ရ"

"ကြွက်မဝင်ရ"

"သူခိုး သည်းခံပါ"

ကြားဖူးနားဝ ရှိတာတွေကို သူ့ဘာသာ စပ်ဟပ်ပြီး ရေးထားတာလည်း ရှိသေးသည်။

"ကြွေးယူတော့ပြီး
တောင်းတော့မုန်း
ပွေးပုန်းပေါင်မှ
မနေသာ"

ချစ်ဦးသည် သူတဲကလေးကို အလွန်သဘောကျ ကျေနပ်နေသည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သလို နေလိုပြီ။ အိပ်ချင်သလို အိပ်လိုပြီ။ သူ့ဆီမှာ သူ့ခိုးမျက်စိကျလောက်တဲ့ ပစ္စည်းဆိုလို့ ဘာမှမရှိ။ သူ့ရှာတွင် အိမ်ဆိုသည်မှာ အိမ်နှင့်တူအောင် လုံခြုံမှုတော့ ရှိရမည်။ အိမ်တစ်လုံးဖြစ်လာလျှင် တံခါးရှိရမည်။ တံခါးရှိလျှင် လွှဲအောင်ပိတ်ရမည်။ ချစ်ဦးအဖို့ တဲကလေးပင်ဖြစ်စေ အိမ်တစ်လုံးလုပ် သဘောထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အိမ်တံခါးကို ခတ်ဖို့ သော့တစ်စုံ ဝယ်လေသည်။ တစ်ခုပဲ ရှိ၏။ သူ့အိမ်တံခါးသော့ခတ်ပုံက နည်းနည်းဆန်းလေသည်။

အိမ်ပြောင်းပြီး နောက်နေ့မနက် မြဲလွင်က ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်နေစဉ် ချစ်ဦး ရောက်လာပြီး အချဉ်ထုပ်ကို ကူချိတ်ပေးသည်။

"ညက အိပ်လို့ အဆင်ပြေရဲ့လား မောင်လေး"ဟု မြဲလွင်က မေးသည်။

"ဟာ ... ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ တစ်ချိုးတည်းပဲ၊ ယောင်ဖို့တောင် သတိမရသေးဘူး"

"အိပ်ရာစိမ်းနေလို့ အိပ်မရမှာကို မမက ပူနေတာ"

"ဘာထူးလဲဗျ၊ ကျောခင်းလို့ရရင် အိပ်ရာပဲပေါ့"

"အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပါပဲ"

"အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ချေးစော်တော့ နည်းနည်းနံတယ်"

"ဟင် ... အိမ်သာနဲ့ နီးလို့ထင်တယ်"

"မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဝါးလုံးတွေက နီတာ"

"ဪ ... အဲဒါဝါးစိမ်းနို့ပါ၊ ဝါးလုံးတွေက မကြောက်ခင်မှာ အဲဒီလိုပဲ ပုပ်အက်အက်အနံ့ နံတတ်တယ်၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆို အနံ့ပျောက်သွားလိမ့်မယ်"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ အဲ ... မမကို တွစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ ကျွန်တော်က အိမ်အသစ်ကို ပြောင်းတာဆိုတော့ အိမ်တက်မင်္ဂလာလေး၊ ဘာလေး လုပ်မှကောင်းမယ် ထင်တယ်"

မြလွင် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

"အိမ်တက် မင်္ဂလာလုပ်တယ်ဆိုတာ လွယ်လွယ်လေး မဟုတ်ဘူး မောင်လေးရဲ့၊ အနည်းဆုံး မုန့်ဟင်းခါးလောက်တော့ ကျွေးမှကောင်းမှာ။ မမတို့မှာလည်း သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး"

"လူအများကြီးဖိတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့၊ ကျွန်တော်နဲ့ခင်တဲ့ ဆယ်လေးငါးယောက်ထဲပါ၊ ပြီးတော့ မမတို့လည်း ပိုက်ဆံအကုန်မခံရပါဘူး၊ ကျွန်တော် စုထားတဲ့ထဲက ပေးမှာပါ။ မမလည်း မုန့်ဟင်းခါး ကောင်းကောင်းချက်တတ်တာပဲ"

"အေးလေ၊ နည်းနည်းပါးပါး ဆိုရင်တော့ မမ လုပ်ပေးပါ့မယ်"

"အိုကေ ... အိုကေ ... မမ အားကိုးရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်ဗျ"

ချစ်ဦးပျော်သွားတာ မြင်ပြီး မြလွင်က ကရုဏာပြုံးပြုံးလိုက်စဉ် ချစ်ဦးက ... "ဒါဆို ဈေးရှေ့က ကွန်ပျူတာဆိုင်မှာ ဖိတ်စာသွားရိုက်လိုက်ဦးမယ်"

"ဟယ် ... လူဆယ်ငါးယောက်လောက်အတွက်များ ပါးစပ်နဲ့ ဖိတ်လိုက် ပြီးတာပဲ၊ ဖိတ်စာတွေ ဘာတွေ ရိုက်မနေပါနဲ့တော့၊ ပိုက်ဆံကုန်ပါတယ်"

"မရိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ လုပ်ရင် အပီအပြင်လုပ်မှ၊ ကျွန်တော့်အတွက် အရေးမကြီးပါဘူး၊ မမတို့ သိက္ခာရှိအောင်လို့ပဲ။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံလည်း သိပ်မကုန်ပါဘူး၊ ကွန်ပျူတာဆိုင်က ကျွန်တော်နဲ့ခင်ပါတယ်၊ အလကားတောင် လုပ်ချင်လုပ်ပေးမှာ"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ၊ မောင်လေးသဘောပဲ"

"ကဲ ... ကျွန်တော် သွားဦးမယ်၊ ရော့ ... ကျွန်တော့်အိမ်သော့၊ ခဏ သိမ်းထားပေးစမ်းပါ"ဆိုပြီး သော့ခလောက်တစ်လုံးကို လှမ်းပေးသည်။ မြလွင်က..."သော့ခလောက်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ခတ်မသွားဘူးလား"

"ခတ်ခဲ့ပြီ"

"ဟင်... ဘယ်လို"

ချစ်ဦးက ခပ်မိန့်မိန့်ပြီးလိုက်ပြီး...

"ကျွန်တော်က သူခိုးကို ပညာပေးခဲ့တာလေ"

"ဘာ... ပညာပေးတာ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဟိုတစ်ခါ ကင်းစောင့်တုန်းက ကိုသန်းမောင်က ပြောဖူးတယ်၊ သူခိုးတွေဟာ ဘယ်လိုသော့ခလောက်မျိုးမဆို သော့တုန့် ဖွင့်တတ်တယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်က သော့ချောင်းကို တံခါးမှောက်လက်မှာ ကြိုးနဲ့ချည်ထားခဲ့ပြီး သော့ခလောက်ကို ယူလာခဲ့တာပေါ့၊ သူခိုးတွေဟာ သော့တုပဲလုပ်လို့ရမယ်၊ သော့ခလောက်အတု လုပ်လို့ မရဘူးလေ၊ ပိုင်တယ်နော်၊ ကျွန်တော်က ပေါ်သေးသေးမဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့ ဟု ပြောပြီး ရင်ကော့၍ ထွက်သွားသည့်။ မြလွင်မှာ လက်ထဲက သော့ခလောက်ကို ကြောင်တောင်တောင် ကြည့်နေပြီးမှ ပြီးလိုက်မိ၏။

ချစ်ဦး ၏ အိမ်တက်မိန့်လာပွဲသည် ခန့်မှန်းထားတာထက် လူပိုများနေသည်။ ချစ်ဦးက လူတွေကို ဖိတ်ရာမှာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် မဟုတ်ဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ခပ်ပြောင်ပြောင်ကြီး ဖိတ်စာကမ်းချင် ကမ်းသည်။ ဒီတော့

ဘေးလူတွေက....

ဟုပြောလျှင်"လာချင်လည်း လာခဲ့လေ"ဆိုပြီး ဖိတ်လာခဲ့တော့ အားလုံး လူငါးဆယ်လောက်ဖြစ်သွား၏။ မြလွင်လည်း ချစ်ဦးအကြောကိုသိသဖြင့် ပို ပို သာသာ ချက်ထားသောကြောင့် အဆင်ပြေသွားခြင်းဖြစ်၏။ ဒါတောင် နောက်ပိုင်းဆယ်ယောက်စာ လောက်ကို ပမုန့်နှင့်ပြာရည်ထပ်စွက်ပြီး ရေနည်းနည်း ထိုးလိုက်ရသေးသည်။ မြလွင်က ငါးများများနှင့် ကောင်းကောင်း ချက်ထားသဖြင့် ရေထိုးသည့်တိုင် စားလို့ကောင်းနေသေးသဖြင့် မသိသာလိုက်။

ဒီပဲမှာ ချစ်ဦးက မဖိတ်သော်လည်း ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာသူ တစ်ယောက်တော့ရှိသည်။ ဦးဝင်းမောင်ကြီးပင် ဖြစ်၏။ ချစ်ဦးက မြလွင်ကိုစွန့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို သိပ်ကြည်လင်လှတာမဟုတ်၊ သိရာတွင် သူက ပါးသည်။ အိမ်တက်ပွဲကိုလာရင်း ချစ်ဦးအတွက်လက်ဆောင်ဆိုပြီး စစ်ခြင်ထောင်တစ်လုံး ယူလာပေးသည်။ ချစ်ဦးမှာ သူ့ခြင်ထောင်အဟောင်းက အစုတ်စုတ် အဖာဖာဖြစ်နေသောကြောင့် ငွေလေး ဘာလေး အဆင်ပြေရင် အဟောင်းဆိုင်မှာ ခြင်ထောင်တစ်လုံးလောက် ဝယ်ရဦးမယ်ဟု စိတ်ကူးထားခဲ့တာ။ ခုတော့ အတော်ပဲ ဖြစ်သွား၏။ ဦးဝင်းမောင်ကြီးကိုလည်း ဒီနေ့အဖို့ ကြည်ကြည်သာသာပင် ဆက်ဆံ ပြောဆိုလေသည်။

ကိုဘိုလေးနှင့် ကိုသန်းမောင်တို့ကတော့..."ချစ်ဦးတစ်ယောက်တော့ မြလွင်ကို ခြင်ထောင်နဲ့လဲတော့မယ်နဲ့ တူတယ်"ဟု ကွယ်ရာမှာ နောက်ပြောင်မိကြ၏။

ချစ်ဦးက အိမ်တက်မင်္ဂလာမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဆရာတော်ကိုတောင် ပင့်ချင်သေးတာ။ မုန့်ဟင်းခါး ကျွေးမှာဆိုတော့ အရုဏ်ဆွမ်းကပ်မှ ဖြစ်မည်။ ဆရာတော်က အရုဏ်မှာ တခြားအလှူတစ်ခု ကြာစရာ ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် မြလွင်က နေ့ဆွမ်းအတွက် ဆွမ်းချိုင့်ပုံနှင့်ဖို့ စီစဉ်ပေးသည်။ ဆရာတော်သည် ချစ်ဦးတို့မိဘတွေ လက်ထက်ကတည်းက ကိုးကွယ်လာခဲ့သဖြင့် ဒကာရင်းဆရာရင်း ဖြစ်၏။ ချစ်ဦးမရှိတဲ့နောက်ပိုင်းမှာလည်း မြလွင်က သူတတ်နိုင်သလောက် လှူဒါန်းလေ့ရှိ၏။ အိမ်ဆိုင်လေး ဖွင့်လာတဲ့အခါကျတော့လည်း ကြိုတင်အခါတိုင်း လက်ဖက်၊ လက်ဖက်ခြောက်၊ ထန်းလျက်စသည်တို့ ပို့ခိုင်းတတ်၏။

ဆရာတော်က မြလွင်ကို မကြာခဏ ချီးကျူးတတ်၏။ ဒီနေ့ ချစ်ဦး ဆွမ်းချိုင့်သွားပွဲတဲ့အခါကျတော့လည်း..."ကောင်းတယ်ဟေ့၊ မြလွင်လက်ရာ မစားရတာကြာပြီ"ဟု ချစ်ဦး ဝမ်းသာအောင် ပြောသည်။ တကယ်လည်း မြလွင်လက်ရာကို ဆရာတော်က နှစ်သက်သည်။ ဆရာတော်က အညာဆက်ဖြစ်၏။ သားကြီးငါးကြီးတွေ၊ ဆီပြန်ဟင်းတွေ သိပ်မစုမက်တတ်။ ချဉ်ရည်ဟင်း၊ ငါးပဲချက်၊ ပဲဟင်းတို့ကိုသာ နှစ်သက်သည်။ မြလွင်လည်း သိသည်။ ထို့ကြောင့် ငါးခုကို ငရုတ်သီးစိမ်းများများ အုပ်ပြီး ငါးပဲချက်ဆန်ဆန် ချက်သည်။ ငါးရဲ့ခြောက်ဖုတ်ဆီဆမ်းနှင့် သရက်သီးသုပ်ကလေးပါ ထည့်ပေးလိုက်၏။

"မြလွင်ဟာ အင်မတန်စိတ်ထားကောင်းတဲ့ ကလေးမပဲကွယ့် မောင်ချစ်ဦးရဲ့၊
မင်းကိုလည်း အတော် ဂရုစိုက်ရှာတယ်ဆို"

"ဂရုစိုက်တာပေါ့ဘုရား၊ အစ်မအရင်းဆိုရင်တောင် ဒီလောက်
ကောင်းချင်မှကောင်းမယ်"

"ဒါမျိုးဆိုတာကလည်း ဘဝဘဝက ရေစက်ရှိခဲ့လို့ လာဆုံကြရတာကလား၊
တန်တော့ ဟိုဘဝက မောင်ချစ်ဦးနဲ့ မြလွင်တို့ဟာ မောင်နှမတော်စပ်ခဲ့ဖူးပုံရတယ်"

"ဟင်... ဘုန်းဘုန်း ပြောသလိုဆိုရင် ကိုကြီးချစ်ဖူးကကျတော့ ဟိုဘဝတုန်းက
ယောက်ဖဖြစ်နေမှာပေါ့"

ချစ်ဦးအတွေးကို သဘောကျပြီး ဆရာတော်က ပြီးတော်မူ၏။ ချစ်ဦးက
ဆက်၍....

"တပည့်တော်ကတော့ မမမြလွင်ဟာ တပည့်တော်တို့အမေ ဝင်စားတာလို့
ထင်တာပဲဘုရား"

'ဆရာတော်က 'အိမ်း' ဟု ရေရွတ်ရင်း ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်မိသေးသည်။
ပြီးမှ...

"ဟယ်... ပေါက်ကရ ပြောရော့မယ် မောင်ချစ်ဦးရယ်၊ မြလွင်က မင်းထက်တောင်
အသက်ကြီးသေးတာ၊ မင်းအမေဆုံးတော့ သူတောင် အတော်ကြီးရောပေါ့တဲ့"

ချစ်ဦးကလည်း 'ဟုတ်သွားပဲ'ဆိုပြီး ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေလိုက်သည်။ ခဏ
စဉ်းစားပြီးနောက် မေးလိုက်ပြန်၏။

"လူဝင်စားတယ်ဆိုတာရော တကယ်ရှိလို့လားဘုရား"

"ရှိနိုင်တာပေါ့ သတ္တဝါတွေဟာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်မပြုနိုင်မချင်း
ဘဝတစ်ခုပြီးတစ်ခု ကူးပြောင်းနေရတယ်လို့ အဆိုရှိတာကိုးကွယ့်"

"ဒါဆို တပည့်တော်ကတော့ ဘယ်သူဝင်စားတာလဲ"

"လူတစ်ယောက်ရဲ့ အတိတ်ဘဝကို ဘုရားမှတစ်ပါး ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူးကွယ့်"

"တပည့်တော် စဉ်းစားနေတာ တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ အခုချိန်မှာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူဦးရေတွေ အရမ်းတိုးလာတယ် လို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ပြောတာကြားဖူးတယ်"

"အေး.. ဟုတ်သလေ ဘာဖြစ်တုန်း"

"အဲဒီ တိုးလာတဲ့ လူတွေကကော ဘယ်က ရောက်လာတာလဲဘုရား"

ဆရာတော် တွေသွား၏။ ထို့နောက် ခေါင်းညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး...

"အင်း... ဒါဟာ မေးသင့်မေးထုတ်တဲ့ မေးခွန်းပဲ၊ ခုန့်ပြောသလို ဘဝတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းလဲနေရာက လူ့ဘဝကို ရောက်ရှိလာကြတာပဲလို့ အကြမ်းဖျင်း ပြောရလိမ့်မယ်"

"ဒါဆိုရင် လူဦးရေ တိုးလာတာဟာ နှုတ်ပြည်က ပြုတ်ကျလာတဲ့လူတွေ များလာလို့လား၊ ငရဲပြည်က လွတ်ပြီး တက်လာတဲ့လူတွေ များလာလို့လား"

ဆရာတော် နဖူးကြောရှုံ့ရပြီ။

"အင်း...ဒါမျိုးဆိုတာကတော့ စာတတ်ပေတတ် ပညာရှိဆရာတော်ကြီးတွေမှ လိပ်ပတ်လည်အောင် ဖြေနိုင်မှာပဲ၊ ကြိုကြိုက်တဲ့အခါ မေးထားပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ အရေးကြီးတာက မင်း ဘယ်ဘဝက ကူးပြောင်းလာတာလဲဆိုတာထက် ဘယ်ဘဝကို သွားမလဲဆိုတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ဘုရား တရားကို မမေ့နဲ့ ကြားလား"

ချစ်ဦးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

"တပည့်တော်ကတော့ နောင်ဘဝမှာ ခုလို ရူးပေါပေါ မဖြစ်ရင် တော်ပါပြီဘုရား"

"ဟယ်... ဒီလိုမပြောနဲ့ မောင်ချစ်ဦး ရဲ့။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဖုံးလွှမ်းပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရူးလို့ ရူးမှန်းမသိတဲ့ လူတွေထက်စာရင် မင်းက အပိုကြီးသားသေးတယ်ကွယ်"

ချစ်ဦးက ပြုံးပြီးပြီးလုပ်ပြီး "ဒီလိုကျတော့လည်း ဘုန်းဘုန်းက တော်သွားပြန်ရော"ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဆရာတော်မှာ ရယ်ပဲရယ်လို့လှိုက်ရမလား၊ ငေါက်ပဲ ငေါက်လိုက်ရမလား မသိ ဖြစ်နေပြီးမှ..."ဘုန်းကြီးကို ဒီလို

ပြောရသလားတဲ့"ဟု မိန့်လိုက်သည်။

ချစ်ဦးသည် ခုလိုပဲ မကြာခဏဆိုသလို ဆရာတော်ကို ကပ်သီးကပ်သပ်တွေ မေးတတ်သည်။ ခြင်ဆေးခွေ ထွန်းတာ အပြစ်ရှိသလား၊ ဘုန်းကြီးတွေ ဘာဖြစ်လို့ ကားမမောင်းရတာလဲ၊ ဆေးလိပ်ကိုလည်း ငါးပါးသီလထဲ ထည့်သင့်တယ် စသည်ဖြင့်။

ဆရာတော်ကလည်း အရူးအပေါပဲဟု ပြီးပြီးရော ဖြေလေ့မရှိ။ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဂရုစိုက် အလေးထားပြီး ဖြေကြားလေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ချစ်ဦးက ဆရာတော်ဆီ လာလေ့ရှိခြင်းဖြစ်၏။

"အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး၊ ဘုန်းဘုန်းနဲ့ စကားပြောလိုက်ရတာနဲ့ပဲ မိုက်တောင်ဆာလာပြီ၊ ဘာကျွေးစရာရှိလဲ ဘုရား"

"အလို မင်းက မေးလို ငါကလည်း ဖြေရသေးတယ်၊ မိုက်ဆာလာပြန်ပတဲ့လား၊ ကဲကဲ.... ဟောဟိုက စားပွဲပေါ်မှာ ငှက်ပျောသီးရှိတယ်"

"ဟာ... ငှက်ပျောသီးက ခဏခဏ စားနေရတာ ကိတ်မုန့်မရှိဘူးလား"

"ဟယ်.. ငါ့ကျောင်းကိုများ ဟိုတယ်မှတ်နေလို့လား၊ ဪ.. နေဦး၊ မရွေးတော့ ရှိတယ်၊ စားချင်ယူစား"

"ရှိတာပဲ စားရတော့မှာပေါ့လေ၊ ဘုန်းဘုန်းကျောင်းကလည်း ဆင်းရဲလိုက်တာ တော့စိန်ကျတဲ့ ဒကာလေး၊ ဘာလေး ရှာပါဦး"ဟု ပြောပြီး မရွေးတွေကို အားပါးတရ စားနေသည်။ ဆရာတော်က ပြုံးကြည့်နေလိုက်၏။

*M*m*B*f*K*R*

◆ အပိုင်း (၅) ◆

၁၈။

ချစ်ဦး အိမ်ဝင်းထဲ ဝင်လာစဉ် အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်ကလေးမှာ ကစားနေသော သံသျှစ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သူ့ခြေလှမ်း တိုခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သဲသဲကြွက်တတ်သော ခေါက်မုန့်ဝယ်လာဖို့ မေ့သွားကြောင်း သတိရလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သဲသဲချစ်မသိအောင် အသာကလေး ပြန်လှည့်အထွက်မှာ..

"ဟဲ့... ဆင်"

သဲသဲချစ်က သူ့ကို မြင်သွားပြီး လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒါမျိုး သူတို့နှစ်ယောက် လုပ်နေကျဖြစ်၏။ သဲသဲချစ်က 'ဟဲ့...ဆင်' ဟု အော်ခေါ်လိုက်တာနဲ့ ချစ်ဦးက ချက်ချင်း လေးဖက်ထောက်ချလိုက်ပြီး 'ဗူး'ဟု အော်လိုက်၏။ ထိုအခါ သဲသဲချစ်က ပြေးလာပြီး ကျောပေါ်ခွစီးလိုက်သည်။ ချစ်ဦးက တဝှမ်း အော်ရင်း မွေ့ပြင်မှာ လှည့်ပတ်သွားနေသည်။ သဲသဲချစ်က သဘောတော်ကျပြီး တခစ်ခစ်ရယ်နေ၏။ သဲသဲချစ်၏ရယ်သံကို ကြားသဖြင့် မြလွင် ထွက်ကြည့်သည်။ သူတို့ကိုမြင်တော့..

"ဟယ်... သမီးရယ်၊ ရူးရူး သနားပါတယ်၊ မြေကြီးပေါ်မှာဆိုတော့ ဒူးတွေလက်တွေ ပွန်းပဲ့ကုန်မှာပေါ့"

"ရပါတယ် မမရဲ့"ဟု ချစ်ဦးက ပြောသည်။

သဲသဲချစ်က ကျောပေါ်မှ လျှောဆင်းလိုက်ပြီး "ရူးရူး ဒူးတွေ ပွန်းသွားသလားဟင်"ဟု စိုးရိမ်သဖြင့် မေးရင်း ချစ်ဦး၏ဒူးကို လှန်ကြည့်သည်။ ခံတော့ သဲတွေနှင့် ဖိမိသဖြင့် အချိုင့်ရာ အစင်းရာတွေ ထင်နေ၏။ သဲသဲချစ်က ပွတ်သပ်ကြည့်ပြီး.... "နာလားဟင်"ဟု မေးသည်။

ချစ်ဦးက "ဟား ဟား.... ဘယ်နှာမလဲ၊ ရူးရူးက ရှောင်လင်ဆရာကြီးလေ၊ အတွင်းအား သိပ်ကောင်းတာ၊ ဒီလောက်တော့ အပျော့ပေါ့" ဆိုပြီး အတွင်းအား ကျင့်တဲ့ပုံမျိုး လုပ်ပြနေသေးသည်။ သဲသဲချစ်က သဘောကျပြီး လက်ခုပ်တီးသည်။ ချစ်ဦးလည်း အားတက်လာပြီး ရှောင်လင်သိုင်းကစားသလိုမျိုး လုပ်ပြနေသည်။ ပါးစပ်ကလည်း စိတ်ကူးတည့်ရာတွေ ရေရွတ်နေ၏။

"ဟောဒါက မြေနှစ်ကောင်သိုင်းကွက်၊ ဒါက ဂဠုန်ရာဇာ၊ ဒီမှာကြည့် မြဟသာတဲ့၊
ဟောဒီမှာ ဆင်မြောက်ကောင်"

ချစ်ဦးက ကိုးရိုးကားရားတွေလုပ်ပြ၊ သဲသဲချစ်က တစ်ခပ်ခပ်ရယ်၊ မြလွင်ပင်လျှင်
မရယ်ဘဲ မနေနိုင်။ ထိုစဉ်မှာပင်.... "ဟာ... ဘာလုပ်နေကြတာလဲ" ဟု
ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို စကားစရင်း ဦးဝင်းမောင်ကြီး ရောက်လာသည်။

"မြလွင်၊ နေကောင်းတယ်နော်" ဟု နှုတ်ဆက်သည်။

မြလွင်က 'ဟုတ်ကဲ့' ဟု ကြွနွေးရရ ပြောသည်။

ဦးဝင်းမောင်ကြီးသည် ချစ်ဦးတစ်ယောက်လုံးကို ကျော်ပြီး မြလွင်ကိုကွက်၍
နှုတ်ဆက်လိုက်မိတာကို သတိပြုမိပြီး...

"ဟဲ ဟဲ၊ ချစ်ရူး မင်းကော နေကောင်းရဲ့လား"

"နေလို့တော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝမ်းနည်းနည်းချုပ်နေတယ်ဗျ"

ချစ်ဦးဖြေပုံကြောင့် ဦးဝင်းမောင်ကြီး ကြောင်အအ ဖြစ်သွားသေးသည်။ ပြီးမှ....

"ဝမ်းမှန်အောင်တော့ ဂရုစိုက်ကွ၊ ဝမ်းတစ်လုံးကောင်း ခေါင်းမခဲဘူးဆိုတဲ့
စကားရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါနို့ သားအမိတစ်တွေ၊ တူဝရီးတွေ ဘာများ
သဘောကျနေကြတာလဲ"

ချစ်ဦးသည် ရုတ်တရက် စိတ်ကူးတစ်ခုရသွားပြီး....

"တခြား မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သဲသဲက ဆင်ကြီးစီးချင်တယ်ပြောနေလို့ အဲဒါမျှာ
ကျွန်တော်ကလည်း ဘကြီးထွန်းတို့အိမ်က အုန်းပင်ကို အသီးတွေချပေးဖို့
သွားရမှာမို့ မအားဘူး၊ ဒီတော့ ဦးဝင်းမောင်ကြီးပဲ ဆင်ကြီးလုပ်ပြီး
အစီးခံလိုက်ပါလား"

ဦးဝင်းမောင်ကြီး အကြံအစိုက်သွား၏။

"အဲ... ဒါကတော့... ဟိုဒင်း"

မြလွင် ဝင်၍ပြောသည်။

"အို.... မောင်လေးကလည်း ဘယ်လိုနဲ့၊ အားနာစရာကြီး"

ချစ်ဦးက...

"ဟာ... ဘာအားနာစရာရှိလဲ၊ ဦးဝင်းမောင်ကြီးပဲ ကလေးချစ်တတ်တယ်လို့ ခဏခဏ ပြောတာမဟုတ်လား"

ဦးဝင်းမောင်ကြီးမှာ မတတ်သာလှသဖြင့် "အဲ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ လာ သမီး လာ" ဆိုပြီး ကုန်းပေးလိုက်ရ၏။ မြလွင် တစ်စုံတစ်ခွဲ မပြောနိုင်ခင်မှာပင် ချစ်ဦးက သံသချစ်ကို စွေခနဲ ကောက်ချ်ပြီး ဦးဝင်းမောင်ကြီး၏ကျောပေါ် တင်ပေးလိုက်၏။ ဦးဝင်းမောင်ကြီးက ရှက်ပြီး လေးဖက်မထောက်ဘဲ ကုန်းကုန်းကွက်ကြီးလှုပ်နေသဖြင့် ကုန်းပိုးထားသလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ သံသချစ်က... "ဆင်ကြီးလို လှုပ်လေ" ပြောသဖြင့် လေးဖက်ထောက်လိုက်ရသည်။ ချစ်ဦးလည်း မြလွင်ကို မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်ပြီး လှစ်ထွက်သွားသည်။ ဦးဝင်းမောင်ကြီးခမျာ သံသချစ်က "ဂူးလို့ အော်ဦးလေ" ဆိုသဖြင့် အော်ရသေးသည်။ ဒါ့ကြားထဲမှာ ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်မလေးနှစ်ယောက် အချဉ်ထုပ်လာဝယ်ရင်း သူတို့ဖြစ်နေပုံကို မြင်သွားပြီး ပြုံးစိစိ လုပ်သွားကြသေးသည်။

ဒေါ်ငွေဇံသည် အစတုန်းကတော့ ဦးဝင်းမောင်ကြီးကို ချစ်ဦးအိမ်ပြောင်းဖို့ကိစ္စအတွက် အသုံးချဖို့ ရည်ရွယ်စိတ်ကူးခဲ့ဖူးသည်။ ချစ်ဦးကို အိမ်ပြောင်းခိုင်းဖို့ မြလွင်က သဘောမတူခဲ့၊ ထိုအခါ ချစ်ဦးနှင့် ဖြစ်သွားမှာ စိုးရမလို့ ဦးဝင်းမောင်ကြီးနဲ့ပဲ သဘောတူသယောင်ယောင်လုပ်ပြီး ဖိအားပေးဖို့ ကြံစည်ခဲ့သည်။ ဦးဝင်းမောင်ကြီးကို မယူချင်လျှင် ချစ်ဦးနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းဖြစ်အောင် အိမ်ပြောင်းခိုင်းဆိုသောသဘော။ ခုကျတော့ ချစ်ဦးက ကြည်ကြည်သာသာပင် အိမ်ပြောင်းပေးလိုက်သည်။ ဦးဝင်းမောင်ကြီးကို အသုံးချစရာ မလိုတော့သဖြင့် ပထုတ်လိုက်ဖို့သာ ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်ငွေဇံတွင် စိတ်ကူးတစ်မျိုး ပေါ်လာခဲ့ပြန်၏။ မြလွင်ကို ဦးဝင်းမောင်ကြီးနှင့် အမှန်တကယ်ပဲ နေရာချပေးလိုက်ရလျှင် ဘယ်လိုနေမလဲ။

ဦးဝင်းမောင်ကြီးသည် မဆိုးဖို့ဆိုသော်လည်း သားသမီးမရှိသဖြင့် လူပျိုကြီးလိုပင် ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအား ဖြင့် နောက်ကြောင်းရှင်းသည့်ဟူ ဆိုရမည်။ တခြားထောက်ပံ့စရာတွေ အမွေကိစ္စတွေ ပြဿနာမရှိနိုင်။ သူက ချွမ်းသာကြွယ်ဝသူမဟုတ်သည့်တိုင် သူတို့အတိုင်းအတာအရဆိုလျှင် စီးပွားရေးကောင်းသူ ဖြစ်၏။ သဘောထားကလည်း မဆိုးလှ၊ ဒေါ်ငွေဇံ၏ဩဇာကို နာခံမည့်ပုံရသည်။ ကိုယ့်လက်ကိုယ်ခြေ ကြိုက်သလို စီမံခန့်ခွဲနိုင်မည်။ ရှေ့ရေးအတွက်လည်း ဘာမှ ပူပင်စရာမလိုတော့။ ဒီလောကကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်လိုက်လျှင် မှိုက်မရွာကျလိမ့်မည်။ တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိ၏။ ဦးဝင်းမောင်ကြီး၏ အသက်က သူနှင့် မတိမ်းမယိမ်း ဖြစ်နေခြင်း၊ သမက်နဲ့ယောက္ခမရွယ်တူလို ဖြစ်နေတာကတော့ လူပြောစရာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ ရာတွင် လူတွေပြောတာလောက်နဲ့ပဲ

ကိုယ့်အကျိုးရှိရာရှိကြောင်းကို ခွန့်လွှတ်ရမယ်ဆိုလျှင် နှမြောစရာကြီး။

တကယ်တော့ ဒီလောက်စိုးရိမ်စရာမလို။ အသက်ချင်း
မတိမ်းမယိမ်းဆိုသော်လည်း ဘယ်သူကမှ အသက်အတိအကျ သိကြတာမဟုတ်၊
ပြီးတော့ ဦးဝင်းမောင်ကြီးက သူ့ကိုယ်သူ နအောင် နေတတ်သည်။ ခုနောက်ပိုင်းမှ
ပိုပြီး သိသာလာ၏။

ဆံပင်ဖြူစပြုလာတာကို ဆေးဆိုးသည်။ ဆံပင်ပုံစံကို လျှင်လျင်စတင် ညှပ်သည်။
လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်သော ခေါင်းလိမ်းဆီကို သုံးသည်။ ရှုပ်အကျိပ်လက်တို့ သို့မဟုတ်
စပွဲရှုပ်အရောင်နုနုကလေးတွေ ဝတ်သည်။ ပုဆိုးကွက်စိပ်ကလေးတွေ။
ငါးနှစ်လောက် ငယ်သွားပုံရသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ မှတ်ချက်ချထား၏။
ဒေါ်ငွေဇံကလည်း အသက်ချင်းကာသယောင်ထင်ရအောင် "မောင်ဝင်းမောင်"ဟု
ခေါ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူတော့ အန်တီ ဟု သုံးနှုန်းသည်။ ဦးဝင်းမောင်ကြီးကတော့
အန်တီဟု မခေါ်ရဲသဖြင့် အစ်မကြီး ဟုသာ ခေါ်လေ၏။

၁၉။

ဒေါ်ငွေဇံက ဦးဝင်းမောင်ကို အလွန်အရေးပေးသည်။ အရင်က ဈေးလာဝယ်ရင်း
အကြောင်းမရှိ အကြောင်း ရှာ စကားပြောရုံသာဖြစ်၏။ ဒါကို ဒေါ်ငွေဇံက
"မောင်ဝင်းမောင်ပါလား၊ လာလေကွယ်၊ လက်ဖက်စားပါဦး၊
ရေနွေးကြမ်းသောက်ပါဦးလေ"ဆိုပြီး အိမ်ပေါ်ကို ဖိတ်ခေါ်တတ်သည်။

ဦးဝင်းမောင်ကြီးကလည်း "ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် အားမနာတော့ဘူးနော်"ဟု
နောက်သလို ပြောင်သလို ပြောရင်း ဧည့်ခန်းမှာ တက်ထိုင်တတ်လေသည်။
ပြီးတော့ နာရီဝက် တစ်နာရီ ကြာအောင် စကားတွေ ပြောနေတတ်၏။
ထိုအခါမျိုးမှာ ဒေါ်ငွေဇံကလည်း ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ ဧည့်ခံလေ့ရှိပြီး "မြလွင်ရေ
နှင့်အစ်ကိုကြီးကို လက်ဖက်ကလေး သုပ်ပေးပါဦး၊ ရေနွေးကြမ်းလေး
ယူခဲ့ပါဦး"ဆိုတာမျိုး လုပ်တတ်သည်။ တစ်ခါတလေ.. "ဆိုက်ကို ငါကြည့်ထားမယ်၊
မောင်ဝင်းမောင်နဲ့ စကားပြောလိုက်ဦး"

ဟု ပေါ်တင်ကြီး ခွင်ဆင်တတ်သည်။

ဒါကို မြလွင်က မကြိုက်။ သူ့အမေရဲ့ အကြံအစည်ကိုလည်း ရိပ်မိသည်။ ခုလို
ဦးဝင်းမောင်ကြီးက အိမ်ဦးခန်းမှာ အခန့်သွားရောက်နေတာကိုလည်း ရှက်သည်။
အရပ်ထဲက လူတွေက ဘယ်လိုပြောမလဲ။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ မုဆိုးဖိုကြီးကို
ချူစားမြူစားနေတယ်လို့ ထင်ကြမှာပေါ့။

"အဲဒီလူကြီးကို သိပ်အရောမဝင်စမ်းပါနဲ့ အမေရယ်"

"အို.... သူက ကိုယ့်ကိုခင်မင်ရှာလို့ တကူးတက လာတာပဲဟာ"

"သူများတွေ တစ်မျိုးထင်နေဦးမယ်"

"ဘယ်သူက ဘာထင်ထင် ဂရုစိုက်စရာလား၊ မောင်ဝင်းမောင်လို ဧည့်သည်မျိုး တို့အိမ်လာတာ ဝုဏ်ယူဖို့တောင် ကောင်းသေးတယ်"ဟု ဆိုသည်။
မကြာခဏဆိုသလိုလည်း စကားမစပ်လုပ်ချီ "ညည်းလည်း အရွယ်ရှိတုန်း အားကူးရာလေး ဘာလေး ရှာထားဦးနော်။ ငါက အသက်ထောက်လာပြီး ညည်းကို ရေရှည်စောင့်ရှောက်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ အေး တစ်ခုရှိတယ်၊ အိမ်ထောင်ပြဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်ကမှီရတဲ့ လူကို စဉ်းစား၊ ကြားလား" ဟု ဆွယ် ပြောပြောတတ်၏။

ဦးဝင်းမောင်ကြီးကတော့ ဒေါ်ငွေဇိအားကိုးနှင့် အိမ်ကို မကြာခဏ ဝင်ထွက်နေတော့သည်။ ကြိုတဲ့အခါတိုင်းလည်း လက်ဆောင်တွေ ယူလာတတ်သည်။ ဒေါ်ငွေဇိနှင့်မြလွင်တို့အတွက် ထဘီများ၊ အင်္ကျီများ၊ သံသေချစ်အတွက် ဂါဝန်ကလေးများ၊ ကစားစရာများ၊ မုန့်များ။ ထိုလက်ဆောင်များကို မြလွင်က မလိုချင်၊ ဒေါ်ငွေဇိက လက်ခံထားတာဆိုတော့လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်။ သို့ရာတွင် မြလွင်က လုံးဝ ဝတ်ဆင်ခြင်းမရှိ။ သံသေချစ်ကတော့ ဘာမှမသိ။ ကစားစရာလေးတွေ၊ မုန့်တွေရသောကြောင့် သဘောကျနေသည်။ ဦးဝင်းမောင်ကြီးကိုလည်း 'ဘဘ'ဟု ခေါ်ပြီး တရင်းတန်း ဆက်ဆံသည်။ ဦးဝင်းမောင်ကြီးက သံသေချစ်ကို မွေးစားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်ဆိုသော စကားကိုတောင် ပြောလာပြီ။

သူက ပေါင်းတတ်သင်းတတ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ချစ်ဦးကိုလည်း စည်းရုံးထား၏။ ပုဆိုးလေး၊ စပွဲရှပ်လေး ဝယ်ပေးလိုက်၊ လက်ဖက်ရည်ဝယ်တိုက်လိုက်၊ မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်ကျွေးလိုက်နဲ့ပေါ့။ တစ်ရက်မှာတော့ ဦးဝင်းမောင်ကြီးနှင့် ဒေါ်ငွေဇိတို့ စကားပြောနေတုန်း ချစ်ဦးရောက်လာသည်။

"ဟေ့ကောင် ချစ်ရူး၊ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲကွ"ဟု ဦးဝင်းမောင်ကြီးက နှုတ်ဆက်သည်။

"ဘိယိယက်ခုံက ပြန်လာတာဗျ"

"အမယ်၊ မင်းက ဘိလိယက်လည်း ထိုးသလား၊ ပတေးလှမြင့်နဲ့ မင်းနဲ့ ဘယ်သူက လက်ရည်သာသလဲကွ၊ သူကတော့ အရှေ့တောင်အာရှချန်ပီယံ ကျော်ဦးဟာ အရင်က သူသင်ပေးလိုက်တာလို့ ကြွားနေပါလား"

"ဟာဗျာ၊ ကျွန်တော်က သွားကြည့်ရုံကြည့်တာပါ။ ဘိလိယက်ထိုးတာတော့ ဝါသနာမပါဘူး၊ ဘယ်နှယ့်ဗျာ တော်လုံးကို လက်နဲ့ကိုင်ပြီး လှိမ့်သွင်းလိုက်ရင်ပြီးတဲ့ဟာကို အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီး တုတ်နဲ့ ထိုးနေကြတာပဲဗျ"

"ဟား... ဟား... ဟား မင်းကတော့ ပြောရောမယ်"

ချစ်ဦးသည် သူတဲကလေးဘက် လျှောက်သွားတော့မည်ပြုပြီးမှ လှေကားရင်းမှာ ချွတ်ထားသော ဦးဝင်းမောင်ကြီး၏ဖိနပ်ကို မြင်သွား၏။

"ဟာ.. ဦးဝင်းမောင်ကြီးဖိနပ်က အောက်ကတ္တီပါပဲ၊ တယ်ကောင်းပါလား"

"မင်းကြိုက်လို့လား၊ နောက်တစ်ခါလာရင် ဝယ်လာခဲ့ပေးမယ်၊ ဖိနပ်အတိုင်းသာ ပေးလိုက်"

ကျွန်တော်က ရွံ့ထဲသဲထဲ သွားနေတာ ဖိနပ်အသစ်ဆိုရင် နှမြောစရာကြီး"

"ဟဲ့.. အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ၊ ဧည့်သည်ဖိနပ်ကို တောင်းရသလား"

ဒေါ်ငွေဇီက ဝင်ဟန်သည်။

"ကျွန်တော်က ဖိနပ်အဟောင်းလေးပဲ တောင်းတာပါဗျ"

ချစ်ဦး၏တုန့်ပြန်စကားက အဓိပ္ပာယ်ကျယ်ဝန်းသည်။
ဒေါ်ငွေဇီက..."ဘာပြောတယ်"ဟု ဟောက်လိုက်စဉ်မှာ ဦးဝင်းမောင်ကြီးက ဝင်၍ "ရပါတယ်၊ ရပါတယ် မင်းလိုချင် ယူလိုက်လေ"ဟု ပြောသဖြင့် ချစ်ဦးလည်း သူ့ဘာသာဖိနပ်မြီးတို့ကို ချွတ်ထားခဲ့ပြီး ကတ္တီပါဖိနပ်ကို ခွပ်ပြီး ထွက်သွားလေ၏။ ချစ်ဦးအနေဖြင့် ဦးဝင်းမောင်ကြီးအပေါ်မှာ မတင်မကျ သဘောထားရှိနေ၏။ ဦးဝင်းမောင်ကြီးသည် စေတနာကောင်းသည်။ သူ့အပေါ် လိုက်လံလျော့လျော့ရှိသည်။ စိတ်ရင်းကောင်းပိုလည်း ရသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်မင်မိ၏။

တဖက်က ကြည့်တော့လည်း ဦးဝင်းမောင်ကြီးတစ်ယောက် သူတို့အိမ်ကို လာလာနေတာ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်။ မြလွင်ကို လာရှိတ်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု

လူတွေက ပြောကြသည်။ တချို့ကဆီလျှင် "ကိုယ့်အဖေအရွယ်ကြီးကို
ယောက်ဖတော်ရမှာ မင်းမရှက်ဘူးလား" ဟု ခနော့ကြသည်။
ကိုဘိုလေးကလည်း "မင်းက ငါပြောတာမှ လက်မခံပဲကွ" ဟု ပြောသေးသည်။
ချစ်ဦးသဘောကတော့ ဦးဝင်းမောင်ကြီးသည်
နည်းနည်းပေါတောတောနိုင်သော်လည်း ပိုက်ဆံလည်းရှိ၊ သဘောလည်း
ကောင်းသူဖြစ်သဖြင့် မြလွင်ကသာ လက်ခံမယ်ဆိုလျှင် သူ့အနေဖြင့်
မကျေနပ်ဖြစ်စရာမရှိ။

သို့ရာတွင် မြလွင်နှင့် ဦးဝင်းမောင်ကြီးတို့ ယူကြမည်ဆိုလျှင် သဲသဲချစ်ကိုပါ
ပေးလိုက်ရမည်ဆိုသော အချက်ကတော့ သူ လုံးဝ လက်မခံနိုင်။ ဒီကြားထဲမှာ
ဦးဝင်းမောင်ကြီးက သဲသဲချစ်ကို မွေးစားရကောင်းမလား
စဉ်းစားနေသယောင်ယောင် သတင်း ကြားရသောအခါ သူ မခံမရပ်နိုင်
ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် "ဦးဝင်းမောင်ကြီးက အိမ်ကို ဘာကြောင့် ခဏခဏ
လာရတာလဲ" ဟု မြလွင်ကို မကျေမနပ် မေးသည်။ မြလွင်ကတော့
ဖြေပြောပြော၏။

"ဪ... ခင်လို့ မင်လို့ပေါ့ မောင်လေးရယ်"

"ခင်စရာအိမ် ဒီလောက်ရှားသလားဗျ။ ကျွန်တော့်တို့အိမ်မှ ရွေးပြီး ခင်ရသလား၊
ပြီးတော့ အဒေါ်ကြီးမလည်း သူလာရင် သွားကိုဖြုန်းတာပဲ၊
ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေလာတာကျတော့ အိမ်ရှုပ်သလေး ဘာလေးနဲ့။ သူက
မမကို လာရှိတ်နေတာဗျ။ သိရဲ့လား"

"ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးဟယ်"

"ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ လူတိုင်းပြောနေတာ၊ ဒီမှာ .. ကျွန်တော်ကတော့
သဘောမတူဘူးနော်၊ မမက ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ၊ အခုမှ
အစိတ်ပဲရှိသေးတယ်၊ သူက ငါးဆယ်လောက်ရှိပြီ"

မြလွင်အနေဖြင့် သူလည်း သဘောမကျကြောင်း ပြောလိုမဖြစ်၊ ချစ်ဦးက
ယုံရတာမဟုတ်၊ တော်ကြာ ဦးဝင်းမောင်ကြီးကို တစ်ခုခုသွားလုပ်လိုက်လျှင်
မျက်နှာပူစရာဖြစ်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဖေးဖေးမမ လုပ်နေရ၏။ ချစ်ဦးက
ဆက်ပြောသည်။

"အသက်ချင်းက နှစ်ဆတောင် ကွာတယ်ဆိုတော့ မမ စဉ်းစားကြည့်။ အခု
မမအသက်က အစိတ်မှာ သူက ငါးဆယ်၊ မမအသက် သုံးဆယ်ဆိုရင် သူက
ခြောက်ဆယ်၊ မမ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်မှာ ခုနှစ်ဆယ်၊ မမလည်း
အသက်လေးဆယ်ရှိရော သူက အသက်ရှစ်ဆယ်အရွယ်
အဘိုးအိုကြီးဖြစ်နေမှာပေါ့"

ချစ်ဦးက အသက်ချင်း နှစ်ဆယ်ငါးနှစ် ကွာတယ်ဆိုသောအချက်ကို အခြေမခံဘဲ နှစ်ဆကွာတယ်ဆိုတာကို မူတည်ပြီး တွက်ပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အဖြေက မှားသော်လည်း သိအံ့ရသတောအရဆိုလျှင်တော့ တွက်နည်း မှန်သည်ဟု ဆိုကောင်းဆိုနိုင်သည်။

ဒါမျိုးကို သာမန်လူတို့ မတွေးခေါ်နိုင်။ ချစ်ဦးတို့လိုလူမျိုးနှင့် ဦးနှောက်အလွန်းကောင်းသော ဉာဏ်ကြီးရှင်တို့သာ စဉ်းစားနိုင်သော ပုံစာမျိုးဖြစ်၏။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ရှေးခြင်းနှင့်ထူခြင်းသည် သိပ်မကွာခြားလှပါ။ မြလွင်ကတော့ ပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်ပြီး

"မမကို စိတ်ချစမ်းပါ မောင်လေးရယ်၊ မမ တစ်သက်မှာ အစ်ကိုချစ်မှုကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မကူးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။ မမစိတ်ထဲမှာတော့ အစ်ကိုချစ်မှုဟာ မမတို့နဲ့အတူ ခုထိ ရှိနေတယ်လို့ ထင်နေတုန်းပဲ။ ကျေနပ်ပြီလား"

"ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ ထင်နေတာပါပဲဗျ"ဟု ချစ်ဦးက ကျေနပ်သွားသောလေသံဖြင့် ပြန်ပြော၏။

ဒေါ်ငွေဇံ မျှော်လင့်နေသောရက်သည့် တဖြည်းဖြည်းနီးလာပြီဟု ဆိုကောင်းဆိုနိုင်၏။ ဦးဝင်းမောင်ကြီး သူတို့အိမ်ကို လာလည်သောရက်တွေ စိပ်လာသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဒေါ်ငွေဇံကလည်း အမြဲတမ်း 'ဝလံကမ်း' လုပ်ရုံတွင်သာမက ထမင်းတွေ ဘာတွေတောင် ဖိတ်ကျွေးလိုက်သေးသည်။ မြလွင်ဟင်းချက်ကောင်းကြောင်း သိစေချင်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဒီလိုအခွယ်ကြီးတွေက ဟင်းကောင်းကောင်းကြိုက်တတ်သည်။

မြလွင်ကလည်း ဒီအကွက်ဆင်နေတာ သိသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးဝင်းမောင်ကြီးစိတ်ကုန်သွားအောင်ဆိုပြီး ဟင်းတွေကို အဆီအငေါ့မတည့် စိပ်ဟပ်လိုက်တာမျိုး၊ ငန့်ကျက်နေအောင်၊ ခါးတူးနေအောင် စပ်လန်နေအောင် ချက်လိုက်တာမျိုးတော့ မလုပ်ပါ။ သူပင်ကိုယ်စိတ်ဓာတ်ကိုက ဒီလိုပညာပြတာမျိုး ဝါသနာမပါ။ ဘယ်သူ့အပေါ် ပဲဖြစ်ဖြစ် စေတနာထားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဟင်းတွေကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ ချက်ကျွေးသည်။ ဦးဝင်းမောင်ကြီးကလည်း မြလွင်လိုက်ရာကို အလွန်သဘောကျသည်။ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် လောကွတ်ပြုခြင်းမဟုတ်။ တကယ်ကို ခံတွင်းတွေ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ မြန်ရေရှက်ရေ စားတတ်သည်။ "

"အေးဗျာ၊ ကျွန်တော်က တစ်ကိုယ်တည်းသမားဆိုတော့ အိမ်မှာ ဖြစ်သလိုစားနေရတာ၊ အိမ်က တပည့်ကျော်က ချက်တော့ ကျွေးပါရဲ့။ ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မလုပ်တတ်ဘူး။ ဆိုင်က ဝယ်စားရတာပဲများပါတယ်။ ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ ခုလောက်ကောင်းတဲ့လက်ရာမျိုး တစ်ခါမှ မစားဖူးသေးဘူး။ ဒါမျိုးသာ နေ့တိုင်း

စားလိုက်ရ တယ်လောက်ကောင်းမလဲဗျာ" ဟု တိုင်လိုက်သည်။

ဒေါ်ငွေဇီကလည်း..."ဒါတော့ တစ်နေ့နေ့ ဖြစ်လာမှာပေါ့ကွယ်"ဟု ဖောက်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ပြန်လာပြီး ပြောကြား၏။ မြလွင်က နားရှက်ပြီး အနားမှာ မနေတော့ဘဲ ဆိုင်ထဲ သွားနေလိုက်၏။

ချစ်ဦးကတော့ ဦးဝင်းမောင်ကြီး ထမင်းလာစားတာကို သဘောကျသည်။ ဒီလိုနေ့မျိုးဆိုလျှင် သူလည်း ဟင်းကောင်းကောင်း စားရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဦးဝင်းမောင်ကြီးကို ခဏ ခဏ ထမင်းစား ဖိတ်ဖို့ တိုက်တွန်းလေသည်။

"အိမ်မှာ ထမင်းလာစားဦးလေဗျာ" ဟု ဦးဝင်းမောင်ကြီးကိုလည်း ပြောတတ်သည်။ ဒါတွင်မက... "မမမြလွင်က ဝက်သားသုံးထပ်သားကို မရမ်းပြားနဲ့ချက်တာ သိပ်ကောင်းတယ်ဗျာ။ ဒီတစ်ခါ ထမင်းလာစားမယ်ဆိုရင် အဲဒီဟင်း ချက်ခိုင်း သိလား" ဟု ဒလန်လုပ်တတ်သေးသည်။ သူက မြလွင်နှင့် သဘောမတူရသည့်အကြောင်းမှာ သဲသဲချစ်ကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင်တော့ ဦးဝင်းမောင်ကြီးကို ခင်မင်မိ၏။ မြလွင်နှင့် သဘောမတူတာကတခြား၊ အိမ်မှာ ထမင်းလာစားတာက တခြားဟု ယူဆထားသည်။ ဦးဝင်းမောင်ကြီးခမျာမှာလည်း သိပ်စားသာလှတာတော့မဟုတ်။ သဲသဲချစ် ဆင်လုပ်စီးရတာကိုလည်း ခံရသည်။ ချစ်ဦးအပေါ်လည်း အန္တိတာခံရသေးသည်။

တစ်ရက်မှာ အိမ်ကိုလာလည်ရင်း တဲကလေးရှေ့မှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုထောင်းနေသော ချစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် အနားကို လျှောက်သွားရင်း.. "ဘာလုပ်နေတာလဲကွ၊ ချစ်ဦးရဲ့"ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ချစ်ဦးသည် မြက်တွေကို ဆိုထဲ ထည့်ထောင်းနေခြင်းဖြစ်၏။

သူက ... "မြက် နို့ညှစ်နေတာဗျာ"

"ဘာ... မြက်နို့ ဟုတ်လား"

ချစ်ဦးက ခေါင်းညှိတ်ပြပြီး..."ဟုတ်တယ်၊ ဦးဝင်းမောင်ကြီး ခဉ်းစားကြည့်လေ၊ မြက်စားတဲ့နွားရဲ့နို့ကို လူတွေက အားရှိတယ်ဆိုပြီး သောက်ကြတယ်၊ ဒါဆိုရင် မြက်ထဲမှာ နွားနို့ဓာတ်တွေ ပါတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီတော့ မြက်ကိုအရည်ညစ်ပြီး သောက်ရင် နွားနို့လုပ် အားရှိမှာပဲမဟုတ်ဘူးလား"

ဦးဝင်းမောင်ကြီးလည်း ချစ်ဦးကျေနပ်အောင် အလိုက်အထိုက်သဘောဖြင့် "အေး

.. ဖြစ်နိုင်တယ်ကွာ၊ ကြည့်စမ်း ငါတောင် ဒါကို မစဉ်းစားမိဘူး။ မင်း တော်တော် အတွေးအခေါ်ကောင်းတဲ့ကောင်ပဲ" ဟု ချီကျူးလှိုက်၏။ ဒါဟာ ဦးဝင်းမောင်ကြီးရဲ့ အမှားပဲ။ ချစ်ဦးက ထောင်းပြီးခါစ မြက်ဖက်များကို ယူ၍ ပန်းကန်လုံးထဲ ညှစ်ထည့်သည်။

"ခုဆိုရင် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မတုန်ဘဲ အားရှိတဲ့နည်းကို တီထွင်နိုင်ပြီဗျ။ ကဲ အားပေးလိုက်ပါဦး" ဆိုပြီး ပန်းကန်လုံးကို ကမ်းပေးလိုက်၏။ ဦးဝင်းမောင်ကြီး မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...

"အဲ... ဟိုဒင်း.... ဒါကတော့"

"ကျွန်တော့်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ တစ်ခွက်သောက်ပါဗျာ"

ဦးဝင်းမောင်ကြီး အင်တင်တင်လေသံဖြင့်...

"ဟာ... ငါမသောက်တော့ပါဘူး၊ မိုက်ပြည့်နေလို့"

"ဘာလဲ ကျွန်တော့်အောင်မြင်မှုကို အသိအမှတ်မပြုတဲ့ သဘောလား"

"ဟာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါက... ဟိုဥစ္စာ"

"ဪ... ဦးဝင်းမောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးတာပေါ့လေ၊ ဒါဆိုလည်း ရတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်က လူကြီးမို့ ဦးဦးဖျားဖျားတိုက်တာပါ။ စေတနာကို တန်ဖိုးထားဘူးဆိုလည်း ပြီးတာပဲ"

ဦးဝင်းမောင်ကြီး နည်းနည်းဖြိုသွားသည်။ ခုချိန်မှာ ချစ်ဦးစိတ်ဆိုးအောင် လုပ်လို့မဖြစ်၊ သူနှင့် အတိုက်အခံဖြစ်မှာကို မလိုလား၊ ထို့ကြောင့်....

"ကဲ.. ကဲ... တစ်ဝိုလောက်တော့ ဖြည်းကြည့်မယ်ကွာ"

မတုတ်သာသဖြင့် ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ အသက်အောင်ပြီး မော့ချလိုက်၏။ စိမ်းရွှေရွှေ၊ ချွတ်တုတ်၊ အော်ဂုလီဆန်စရာ အရသာမျိုး။ အီလည်လည်ကြီး ဖြစ်နေသော ဦးဝင်းမောင်ကြီး ကြည့်၍ ချစ်ဦးက ...

"ဘယ်နှယ်လဲ၊ ချက်ချင်း အားရှိသွားပြီ မဟုတ်လား"

"အင်း .. အဲ ... အော့ ... ဝေါ့"

သံခဉ်မျိုးစုံ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ဦးဝင်းမောင်ကြီး ဝေါခနဲ ထိုးအန်ချလိုက်၏။

၂၀။

ဇာတ်လမ်းကတော့ အရှိန်ရလာပြီ။ တစ်ရက်မှာ ဦးဝင်းမောင်ကြီး ရောက်လာပြီး ... "သဲသဲလေးကော မမြင်ပါလား" ဟု မေးသည်။

ဒေါ်ငွေဇံက

"ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့လေ၊ တီဗွီက နေ့လယ်ပိုင်း မြန်မာ့ကား ပြတာကိုး၊ အဲဒါ ကြည့်ချင်လို့ချည်ရဲ့ ဆိုလို့ လမ်းထိပ်က အိမ်ကို သွားပို့ထားရတယ်၊ သဲသဲက တီဗွီသိပ်ကြိုက်တာ"

"သူများအိမ် သွား သွားကြည့်နေရတာ ဘယ်အဆင်ပြေမလဲ၊ တီဗွီလေးတစ်လုံးလောက် ဝယ်ထားပါလား၊ ဝမ်းတင်းဆယ်လေးလက်မလေးတွေ သင့်သင့်တင့်တင့်ဆို လေးငါးသောင်းလောက်နဲ့ ရနိုင်ပါတယ်"

"အမလေး၊ အဲဒီလောက် ပိုက်ဆံ ဘယ်ကရမလဲ"

"ဒါကတော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့ အစ်မကြီးရာ"

တီဗွီဝယ်ချင်တယ်ဆိုလျှင် ငွေချေးမည်သဘောမျိုး ဦးဝင်းမောင်ကြီး အရပ်အမြွက်ဆိုကြောင်း မြလွင်ကို ပြောပြတော့ ... "တီဗွီက တကယ်လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာ အမေရယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီလောက်ငွေကို ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ဆပ်မလဲ" ဟု မြလွင်က ကန့်ကွက်သည်။

"ဟဲ့ ... ချေးတယ်ဆိုတာကလည်း စကားအဖြစ်သာ ပြောတာပါ။ ငါတို့က ပြန်ဆပ်ရင်လည်း သူက ယူမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

ဒေါ်ငွေဇံ ခြေလှမ်းတွေက နည်းနည်းလွန်လာပြီဟု မြလွင် တွေးမိ၏။ စိတ်ထဲကလည်း မကြည်မသာ ဖြစ်သွားသဖြင့် ... "ဘာလဲ၊ အမေက ကျွန်မကို တီဗွီတစ်လုံးနဲ့ လဲစားမလို့လား" ဟု ပြောလိုက်မိ၏။

ဒေါ်ငွေဇံက ...

"အလို၊ အထွေအပေါ့ စကားတွေတောင် ပြောတတ်နေပါပကော၊ ဘာလဲ

ညည်းလည်း ကျပ်မပြည့်တော့ဘူး ထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် အမေရေ၊ ကျွန်မ ရူးသွားရင် ကောင်းမယ်၊ ဒါဆို ကျွန်မကို ဘယ်သူမှ ရန်ရှာမှာမဟုတ်တော့ဘူး"

မြလွင်သည် အေးဆေးသည်၊ သဘောကောင်းသည်ဆိုသော်လည်း စိတ်ဓာတ်ကတော့ တည်ကြည်ခိုင်မာကြောင်း၊ ဒေါ်ငွေဇီ သိပြီးသား။ မြလွင်ကို အကျပ်ကိုင်လိုတော့မရ။ ထို့ကြောင့် ... "အေးပါဟယ်၊ ငါကလည်း သဲသဲက တိမ့်ကြိုက်တယ်လို့ စိတ်ကူးမိတာပါ။ ဝယ်မယ်လို့လည်း မစဉ်းစားပါဘူး" ဟု စကားကို လျှော့ချလိုက်၏။

တကယ်တော့ မြလွင်ပြောတာ မှန်သည်။ တိမ့်တစ်လွှဲလောက်နဲ့ ဘယ်လဲနိုင်ပါ့မလဲ။ သူ့မှာ ဒီထက်ကောင်းတဲ့အကြံ ရှိတယ်လေ။

ဦးဝင်းမောင်ကြီးကို ကြည့်ရတာ ထူးခြားနေ၏။ ခါတိုင်းလို စပွဲရှုပ်တို၊ ပါတိတ်ရှုပ်တို မဟုတ်ဘဲ လည်ကတုံးအကျိ အဖြူလက်ရှည်ကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်လာသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဒေါ်ငွေဇီကတောင် အလှူကလာတာလား ဟု မေးမိသေးသည်။ သူက ဒီကိပ် တမင်လာတာပါဟု ဆိုသည်။ သူ့မျက်နှာကလည်း ပေါင်းတင်ထားသလား၊ စနိုးတွေ လိမ်းလာသလား မသိ။ မှီရောင် ဖွေးနေ၏။ ပြီးတော့ သူဟန်ပန်ကလည်း တစ်မျိုး ဖြစ်နေ၏။ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။ ရှေ့နွေးကြမ်း တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါထုတ်ပြီး မကြာခဏ ချွေးသုတ်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောဖို့ အားမေးနေသည် ထင်ရ၏။ ဒေါ်ငွေဇီကတော့ အခြေအနေကို ရှိမိသည်။ ဦးဝင်းမောင်ကြီး စကားစဖို့ ခက်နေတာလည်း သိသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းကြောင်းပေးလိုက်၏။

"မောင်ဝင်းမောင် ပြောစရာကိစ္စများ ရှိလို့လား"

"ဟုတ် ... အဲ"

"ပြောစရာရှိရင် ပြောလေ၊ ဒီလူနဲ့ ဒီလူ အားနာစရာမှ မဟုတ်တာ"

"ဟို ... ဟိုဒင်းပါ၊ အဲ ... ဟုတ်ပြီ။ ဟိုတစ်နေ့က ပြောတဲ့ တိမ့်ဝယ်ဖို့ကိစ္စ"

"ဪ ... ဒါလား၊ မြလွင်က ဘာလုပ်မှာလဲတဲ့၊ တိမ့်ဝယ်မဲ့ငွေနဲ့ ဆိုင်ကို တိုးချဲ့တာကမှ ဟုတ်ဦးမယ်လို့ ပြောနေတယ်"

သူ့စိတ်ကူးကို မြလွင်ကပဲ ပြောသယောင်ယောင် လွဲချသည်။

"အင်း ... သူပြောတာလည်း ဟုတ်သားပဲ"

ဦးဝင်းမောင်ကြီးက ထောက်ခံသည်။

"အန်တီကတော့ တစ်မျိုး စိတ်ကူးကြည့်တယ်။ ဈေးထဲမှာ အထည်ဆိုင်လေး ဖွင့်ရကောင်းမလားလို့ မြလွင်က စက်လည်းချုပ်တတ်တော့ အုပ်ချုပ်စက်ကလေးပါ ဆိုင်မှာ ထားလိုက်ရင် အလုပ်နှစ်မျိုး ဖြစ်တာပေါ့၊ အိမ်က ဆိုင်ကိုတော့ အန်တီပဲ တာဝန်ယူလို့ရတယ်လေ"

"ကျွန်တော့်မှာလည်း အဲဒီစိတ်ကူးမျိုး ရှိပါတယ်"

"ဟုတ်လား ပြောမမ်းပါဦး"

"ကျွန်တော့်သဘောကတော့ အိမ်ကြီးတို့နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်စီးပွားတည်း ပေါင်းလုပ်ကြရင် ကောင်းမလား လို့ ... အဲဒါ"

ဦးဝင်းမောင်ကြီး လိုရင်းအချက်ကို ပြောဖို့ စကားစလိုက်ပြီ၊ ပြီးမှ ဆက်ပြောရမှာ ခက်နေဟန်ဖြင့် ရေနွေကြမ်းတစ်ခွက် ထပ်သောက်သည်။

"အဲဒီတော့"

ဒေါ်ငွေဇိန် စကားထောက်ပေးလိုက်သဖြင့် ...

"ကျွန်တော်လည်း ပြောမယ် ပြောမယ်နဲ့ ချိန်ဆနေတာ ကြာပါပြီ၊ အိမ်ကြီးတို့ စိတ်ဆိုးသွားမလားဆိုပြီး"

"အို ... ဘာဆိုးစရာရှိလဲ"

ပြောတောင် မပြောရသေး။ ဒေါ်ငွေဇိန်က ခွင့်လွှတ်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။

"ဒါဆိုလည်း ပြောတော့မယ်နော်"

"ပြောပါ၊ ပြောပါ"

ဒေါ်ငွေဇံက အားတတ်သရော ခွင့်ပြု၏။ ဦးဝင်းမောင်ကြီးက မပြောရင်တောင် ပါးစပ်ထဲက စကားလုံးတွေကို အတင်းနှိုက်ထုတ်တော့မလား ထင်ရ၏။
ဦးဝင်းမောင်ကြီးက ဒေါ်ငွေဇံကို မရဲတရဲ တစ်ချက် ကြည့်သည်။
မျက်လွှာပြန်ချလိုက်ပြီး အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ...

"အစ်မကြီးကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ပါရစေ"

"ဘာ"

ဒေါ်ငွေဇံ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

"ပြောလက်စနဲ့ ဆက်ပြောပါရစေတော့၊ အစ်မကြီးကို ကျွန်တော် မေတ္တာရှိနေခဲ့တာ ကြာပါပြီ"

ဒေါ်ငွေဇံမှာ အံ့သြလွန်းသဖြင့် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ်ကြီးဟပြီး
ငေးကြောင်ကြည့်နေသည်။ ဦးဝင်းမောင်ကြီးသည်
အရှိန်ရသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ...

"အစ်မကြီးတို့ တစ်မိသားစုလုံးကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူချင်တယ်၊ မြလွင်ကိုလည်း
သမီးအရင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး စောင့်ရှောက်ပါမယ်၊ သဲသဲချစ်
ကလေးကိုလည်း မြေးကလေးကို ချစ်ပါမယ်၊ ချစ်ရူးကိုလည်း ..."

"တော်တော့၊ ဘာမှ ထပ်မပြောနဲ့"

ဒေါ်ငွေဇံ မှင်တက်မိနေရာမှ သတိဝင်လာသည်။

"ကျွန်တော့်ကို မယုံလို့လား၊ အစ်မကြီးကို ကျွန်တော် တင့်တင့်တယ်တယ်
မဂ်လာဆောင်ပြီး ..."

ဒေါ်ငွေ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

"ထွက်သွား၊ အခုထွက်သွား၊ ငါ့အိမ်ထဲက အခုထွက်သွား"

ဒေါ်ငွေဇီ၏အော်သံကြောင့် ဆိုင်ထဲက မြလွင် ထွက်လာပြီး အိမ်ဦးခန်းဘက် လှမ်းကြည့်သည်။ အိမ်အပြင်ဘက်ကို လက်ညှိုးကြီးထိုးပြီး ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်နေသော ဒေါ်ငွေဇီ။ မျက်စိမျက်နှာပြုတ်ရင်း မော့ကြည့်နေသော ဦးဝင်းမောင်ကြီး။ တန်တော့ ငွေချေးတွဲကိစ္စ ပြင်းလိုက်လို့ဖြစ်မယ်ဟု မြလွင်က ထင်လိုက်၏။

*M*m*B*f*K*R*

◆ အပိုင်း(၆) ◆

၂၁။

ဒေါ်ငွေဇံသည် ငွေမက်တတ်တာတော့ မှန်သည်။

ဦးဝင်းမောင်ကြီး၏ဥစ္စာနေတွေကို မျက်စိကျမိတာလည်း မှန်သည်။ သို့ရာတွင် ဒါတွေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ရင်းနှီးဖို့တော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

သူထင်ထားတာ သူစိတ်ကူးထားတာက တခြား၊ တကယ်ဖြစ်လာတာက တခြား။ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားခဲ့သော ကိစ္စ။ သူတောင့်တခဲ့သော အခွင့်အရေးကြီးတစ်ခုကို မတတ်သာလို့ လက်မတင်ကလေး ခွန်လွတ်လိုက်ရတာ ရင်နာလှသည်။ ထိုအချက်ကို တနှိမ့်တွေးရင်း မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်၊ စိတ်ထိခိုက်ပြီး တစ်ပတ်လောက် လိသွားသေးသည်။

မြလွင်က အကြောင်းရင်းမှန်ကို မသိ။ ဈေးထဲကမှာ ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ ပိုက်ဆံချေးတာ မရသဖြင့် သူ့အမေက ဦးဝင်းမောင်ကြီးကို စိတ်ဆိုးသွားတာလို့သာ ထင်သည်။ ငွေမမြန်းစုံစမ်းခြင်းလည်း မပြု။ ဦးဝင်းမောင်ကြီး အိမ်ကို မလာတော့တဲ့အတွက် စိတ်သက်သာချောင်ချိမှုတောင် ရသွားသေးသည်။

ဦးဝင်းမောင်ကြီးသည် ပြဿနာတက်ပြီး တစ်ပတ်လောက် ပျောက်နေသည်။ ပြီးမှ မြလွင် ဆိုင်ထိုင်နေတုန်း ပစ္စည်းလာဝယ်သလို လုပ်ရင်း စနည်းနာသည်။ မြလွင်က ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံသည်။ ဦးဝင်းမောင်ကြီး ဈေးဝယ်ဖို့ လာချင်ယောင်ဆောင်နေမှန်း သိသာ၏။ ဘာပစ္စည်းယူမယ်ဆိုတာမျိုး တိတိကျကျ မရှိ။ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်ကို ယူမလိုလို၊ ရွှေဝါဆိပ်ပြာပဲ ဝယ်မလိုလို၊ ဟိုဟာကိုင်ကြည့် ဒီဟာကိုင်ကြည့်၊ ယောင်ချာချာ လုပ်နေ၏။ အိမ်အတွင်းဘက်ကိုလည်း မသိမသာ ကဲကဲကြည့်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အိမ်ထဲက ဇေလုံ သို့မဟုတ် ဒန်အိုးတစ်ခုကို ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး ပစ်ချလိုက်သောအသံ "ဂလူမ" ခနဲ ကြားလိုက်ရ၏။ ဦးဝင်းမောင်ကြီး မျက်နှာပျက်သွားပြီး ဘာမှ မဝယ်တော့ဘဲ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဈေးထဲမှာ ဦးဝင်းမောင်ကြီးနှင့် ဒေါ်ငွေဇံတို့ တစ်ခါ ဆုံကြသေးသည်။ ဦးဝင်းမောင်ကြီးက နှုတ်ဆက်ဖို့ ကြံသည်။ ဒေါ်ငွေဇံက မျက်နှာလှဲပြီး ထွက်သွား၏။ ဦးဝင်းမောင်ကြီးသည် ဒေါ်ငွေဇံဆိုင်မှာ ထိုင်နေတုန်း အရဲစွန့်ပြီး ဝင်လာသေးသည်။

"အမကြီး၊ နေကောင်းတယ်နော်"ဟု မရဲတရဲ နှုတ်ဆက်သည်။

ဒေါ်ငွေဇံက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

"မြလင်း၊ ဒီမှာ ဈေးလာရောင်းဦး"ဟု လေသံမာမာနှင့် လှမ်းအော်ခေါ်ပြီးနောက် အိမ်ထဲ ဝင်သွားသည်။ ဦးဝင်းမောင်ကြီးလည်း လက်လျှော့ပြီး ပြန်သွားရ၏။

ချစ်ဦးကတော့ ဘာမှမသိ။ ဦးဝင်းမောင်ကြီး အိမ်ကို မလာတော့သဖြင့် ဟင်းကောင်းကောင်း မစားရတော့တာဘဲ သိသည်။ ဦးဝင်းမောင်ကြီးကို တွေ့လျှင် "အိမ်ကို လာလည်ပါဦးဗျ၊ ဦးဝင်းမောင်ကြီး ထမင်းလာစားမှ အဒေါ်ကြီးက ဟင်းကောင်းကောင်း ချက်တာ၊ အခုတော့ ဘဲဥ တစ်လှည့်၊ ငါးခြောက် တစ်လှည့်၊ ချဉ်ရည်ဟင်း တစ်လှည့်ပဲဗျ၊"

ထိုအခါ ဦးဝင်းမောင်ကြီး ပြီးရမလို့ မဲရမလို့ အီလည်လည်ကြီး ဖြစ်ပြီး ... "ငါ အလုပ်များနေလို့ပါကွာ"ဟု မရေမရာ ပြန်ဖြေသည်။

ချစ်ဦးက အိမ်မှာလည်း ပြောသေးသည်။

"ဦးဝင်းမောင်ကြီး မလာတာတောင် ကြာပြီ၊ ထမင်းစားဘေး ဘာလေးဖိတ်ပါဦးဗျ"

ဒေါ်ငွေဇံ က ... "နင့်ပထွေး ကို တမနေနဲ့" ဟု အော်လိုက်၏။

"ဟာဗျာ၊ ဒေါ်ကြီးကလည်း ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ပြောနေမယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အမေမှ မရှိတော့တာ၊ အမေရှိတဲ့ လူမှ ပထွေးတော်လို့ ရမှာပေါ့"

ချစ်ဦးက ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာ ပြောခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူ့ကို ခလုတ်တိုက်သလို ဖြစ်သွားသဖြင့် ဒေါ်ငွေဇံ ဒေါသထွက်ပြီး အကြမ်းပန်းကန့်လုံးဖြင့် ကောက်ပေါက်လိုက်သည်။ ချစ်ဦးက အသာရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး ... "အဒေါ်ကြီး၊ သိုင်းလောကစည်းကမ်းကို လိုက်နာပါဗျ၊ လက်နက်ပုန်းတွေ မသုံးပါနဲ့"ဟု ပြောပြီး လစ်ပြေးသွား၏။

မြလွင် မရယ်ဘဲ မနေနိုင်။

ချစ်ဦး လမ်းလျှောက်လာတာကို ကြည့်ပြီး လူတွေ ပြီးစိမိ ဖြစ်နေကြ၏။ သူက

နေကာမျက်မှန်တစ်လက်ကို တပ်ထားသည်။ ထိုမျက်မှန်မှာ မျက်စိတစ်ဖက်ခွဲထားသူတစ်ယောက်၏ မျက်မှန် ဖြစ်သည်။ မျက်စိ ကောင်းသွားပြီး တပ်ဖို့မလိုတော့သဖြင့် ချစ်ဦးကို စွန့်ကြဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မျက်မှန်မှာ မှန်တစ်ဖက်က အမည်း၊ တစ်ဖက်က အဖြူ အကြည် ဖြစ်နေ၏။

"ဟော့ကောင် ချစ်ရူး၊ မင်းမျက်မှန်ကလည်း တစ်ဖက်မည်း တစ်ဖက်ဖြူနေပါလားကွ"ဟု တစ်ယောက်က လှမ်းပြောတော့ ... "ဒါ ပြဿနာ မရှိပါဘူးဗျ၊ နေက တစ်လုံးတည်း ရှိတာပဲဟာ၊ တစ်ဖက်မည်းနေရင် လိုလောက်ပါတယ်။ ဒီဖက်က မှန်အဖြူကတော့ လကာ မျက်မှန်ပေါ့ဗျ၊ တစ်လက်တည်းနဲ့ နေကော ညကော တပ်လို့ရတယ်၊ မပိုင်ဘူးလား"ဟု ချစ်ဦးက ပြန်ပြောသည်။

ကိုဘိုလေးသည် အတော် စိတ်ဓာတ်ကျနေသည်။ သူသည် မနေ့ကပင် ဝမ်းတင်းတိဖိုလေးတစ်လုံး ဝယ်လိုက်သည်။ မနေ့ညက ကိုရီးယားကားရော၊ တရုတ်သိုင်းကားရော ကြည့်တာ အဆင်ပြေလို့ပဲ။ လုံးဝ ကြည်လင်ပြတ်သားသည်။ ဒီနေ့ညနေကျတော့ ဘာဖြစ်တယ်မသိ။ အရပ်တွေက နှစ်ထပ် သုံးထပ် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် အပေါ်အောက်လိုင်းတွေ ပြေးနေသေးသည်။ ဒီညနေ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားမှ မြန်မာနှင့်ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်တို့၏ တောလုံးခြေစစ်ပွဲကို တက်ရက်ထုတ်လွှင့် ပြသမည် ဖြစ်၏။ ကိုဘိုလေးသည် ထိုပွဲကို အလွန်ကြည့်ချင်နေ၏။ အရေးထဲကျမှ စက်က ဖောက်နေသည်။ အမိနီးနားချင်းတချို့လည်း ရောက်နေကြပြီ။ အရပ်တွေ မကြည်မလင် ဖြစ်နေတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ...

"ဟာ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ တီဗွီရိုက်တဲ့လူ အရက်မူးနေပြီ ထင်တယ်၊ အရပ်တွေ လှုပ်နေတယ်"

"စက်က ဖြစ်တာပါဗျ"

"ဝမ်းတင်းစက်တွေက ဒီလိုပဲဗျ၊ စိတ်မချရဘူး"

"စက်က ဖြစ်တာ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဂျပန်လုပ် အစစ်ပဲဗျ၊ မီးအားကျလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်" စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ထင်မြင်ချက်ပေး ဝေဖန်နေကြ၏။

ကိုဘိုလေးမှာ သူတီဗွီကောင်းကြောင်း၊ အလွန်ကြည်လင်ပြတ်သားကြောင်း တစ်ချိန်လုံး ကြားနေခဲ့မိတာ ခုတော့ လူပုံအလယ်မှာ အရှက်ကွဲဖိုက်နီး ဆိုက်နေပြီ။ ထိုစဉ်မှာပင် ကယ်တင်ရှင် ရောက်ရှိလာသည်။ ချစ်ဦးပင် ဖြစ်နေ၏။ ချစ်ဦးက အိမ်ပေါ်တက်လာရင်း ... "ဘာဖြစ်တာလဲ"ဟု မေးသည်။

တစ်ယောက်က ..."တီဗွီ မကြည့်လို့ကွ"

"မကြည့်ရင်လည်း ဖုန်တွေ သုတ်လိုက်ပေါ့"

"ဟာ ... အရေးထဲ လာနောက်နေပြန်ပြီ၊ ခက်က ဖောက်နေတာ"

ချစ်ဦးက တီဗွီကို လှမ်းကြည့်သည်။ ခဏ ခဏ စဉ်းစားပြီးမှ

"ဟာ ... ခင်ဗျားတို့ ဒါလေးတောင် မတွေ့မိဘူးလား၊ ဒီပွဲကို ဘောလုံးကွင်းကနေ တိုက်ရိုက်လွှင့်မှာလေဗျာ၊ ဒါကြောင့် အင်တာနက်ကို သုဝဏ္ဏကွင်းဘက် လှည့်ပြီးချိန်မှ ကြည့်မှာပေါ့ဗျာ"

"ဟေ့ကောင်၊ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ လာရှုပ်မနေနဲ့ကွာ"

ကိုဘိုလေးက ဟောက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ယောက်က ..."သူပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ"ဟု ဆိုသည်။

လူငယ်တစ်ယောက်ကလည်း ..."စမ်းကြည့်တာ မမှားပါဘူး၊ ကျွန်တော် တက်လှည့်ပေးမယ်လေ"

ကိုဘိုလေး မှာ သူ့တီဗွီ၏အပြစ်မဟုတ်ကြောင်း ပြချင်နေသဖြင့် ဟုတ်လိုဟုတ်ငြား ဆိုပြီး

"ကဲ ... စမ်းချင်လည်း စမ်းကြည့်၊ သုဝဏ္ဏကွင်း ဘောလုံးကွင်းက တယ်ဘက်မှာလဲ"

"အင်း ... အနောက်ဘက်ယွန်းယွန်းမှာ ရှိမယ်ဗျ"

လူငယ်က အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တက်ပြီး အင်တာနက်ကို အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည် ချိန်ကြည့်လိုက်ရာ ကံအားလျော်စွာပင် တီဗွီက ကြည်လင်ပြတ်သားသွား၏။

"ဟာ ... ကြည်သွားပြီ"

"ကောင်းလိုက်တဲ့ တိဗ္ဗိက္ခာ၊ ပြတ်သားနေတာပဲ"

"ဟုတ်ပါရဲ့။ ကြည့်စမ်း ဇော်ထိုက်တို့ အောင်ကျော်ထွန်းတို့ ဆံပင်အနီဆေးဆိုးထားတာတောင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရတယ်"စသည်ဖြင့် ချီးကျူးသံများ ထွက်လာ၏။

ကိုဘိုလေးလည်း ခုမှ ခပ်မိန့်မိန့် ပြီးနိုင်လာပြီး ... "ဒီလိုကျတော့လည်း ချစ်ရူးက တောသွားပြန်ရောဟေ့"ဟု ချစ်ဦး၏ပခုံးကို ပုတ်ရင်း ပြောသည်။

ချစ်ဦးက "ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ဒါ သုံးရတယ်ဗျ"ဟု သူ့နှားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

အဖြစ်မှန်ကတော့

သူတို့ရပ်ကွက်တည်နေရာ အနေအထားအရဆိုလျှင် မြဝတီရပ်သံမြောက်အရပ်လောက်မှာ ရှိပြီး မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားဌာနက အနောက်ယွန်းယွန်းမှာ ရှိ၏။ ကိုဘိုလေးတို့ မြဝတီရပ်သံကြည့်နေကျဆိုတော့ အင်တာနာဆင်ပေးတဲ့လူက မြောက်ဘက်ကို ဦးလည်ပြီး ချန်ပေးသွားသည်။ တောလုံးပွဲက မြန်မာ့ရုပ်မြင်ကပြမှာ ဖြစ်သောကြောင့် အရုပ်တွေ မကြည့်လင်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူငယ်တို့အားကစားကွင်း တည်ရှိရာ အနောက်ယွန်းယွန်းကိုလည်း လှည့်လိုက်ရာ၊ ကြည်လင်ပြတ်သားသွားခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဒီတစ်ခါတော့ ချစ်ဦး၏ကြောင်ကွက်က အသုံးတည့်သွားသည်။

* * * * *

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ လူနှစ်ယောက် စကားထိုင်ပြောနေသည်။

"ဂြိုဟ်တုစလောင်းကတော့ တပ်သင့်တယ်လို့ ထင်တာပဲဗျ။ တကယ်နားမျက်စိပွင့်တာပဲ၊ ကမ္ဘာမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို အချိန်နာရီမဆိုင်းဘဲ ချက်ချင်း မြင်ရ ကြားရတာမဟုတ်လား"

"ကမ္ဘာအရေးအခင်းတွေ စိတ်မဝင်စားပါဘူးဗျာ၊ တောလုံးပွဲတွေ တိုက်ရိုက် ကြည့်ရတာတော့ အတော်ဟန်ကျတဲ့ကိစ္စပဲ"

"ကျွန်တော်တော့ ဒီတစ်ခါ ငွေလေးဘာလေး အဆင်ပြေရင် စလောင်းတပ်မယ်လို့

စဉ်းစားထားတယ်။ ခင်ဗျားလည်း တပ်ချင်ရင် ပြောဗျ။ ကျွန်တော့်မှာ အဆက်အသွယ်ရှိတယ်။ ယာဆင်းတဲ့။ နေဦး၊ သူ့လိပ်စာကတိပြားတောင် ပေးထားသေးတယ်"

ဆိုပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက လိပ်စာကတ်ကလေးကို ထုတ်ပြသည်။

ကျွန်တစ်ယောက်က...."အေးဗျာ ကျွန်တော်လည်း အဆင်ပြေရင် တပ်ချင်တယ်။ လိုလိုမယ်မယ် လိပ်စာလေး ယူထားချင်တယ်"

"လိပ်စာကတ်က တစ်ခုတည်းရှိတာ ကူးချင် ကူးယူထားလေ"

တစ်ယောက်က ကူးစရာစာရွက် အတိုအစ ရှာသည်။ မတွေ့။

"ခင်ဗျားမှာ စက္ကူအပိုင်းအစလေးများ မပါဘူးလား"ဟု အုခိုအချ ပြောနေကြစဉ် ဘေးကပ်လျက်စားပွဲမှာ ထိုင်နေသော ချစ်ဦးက ဝင်ပြောလိုက်၏။

"ဒါများ လွယ်လွယ်လေး၊ အဲဒီကတ်ပြားရဲ့ ကျောဘက်မှာ လွတ်နေတာပဲ၊ အဲဒီမှာ ကူးထည့်လိုက်ပေါ့"

"အင်း.... ဟုတ်သားပဲ"ဆိုပြီး တစ်ယောက်က လိပ်စာကတ်ပြားကို တစ်ဖက်လှန့်ကြည့်လိုက် ကျောဘက်က လွတ်နေတဲ့နေရာမှာ ကူးချွေးလိုက် လုပ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ "ကျွေးဇူးပဲ" ဆိုပြီး ကတ်ပြားကို ပိုင်ရှင်ဆီ ပြန်ပေးရင်း... ဟာ ... ဘာဆိုင်လို့လဲ... ကတ်ပြားကို ခင်ဗျားဆီ ပြန်ပေးလိုက်တော့..... ဟာကွာ၊ မင်း တော်တော်ရှုပ်တဲ့ကောင်"ဟု ချစ်ဦးဘက် လှည့်ပြောသည်။ ချစ်ဦးက စေတနာနဲ့လည်း အကြံပေးရသေးတယ်၊ အပြစ်လည်း ပြောချင်သေးတယ်ဆိုသော ဝိုက်ဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

၂၃။

ချစ်ဦးသည် အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်တွင် သဲသဲချစ်နှင့် ဆော့ကစားနေသည်။ သူက သဲသဲချစ်အတွက် ပလပ်စတစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကစားစရာ ဂေါက်ရိုက်တံကလေးတစ်စုံ ဝယ်လာပေးသည်။ ဒါကလည်း သဲသဲချစ်က ပူဆာသောကြောင့်ဖြစ်၏။ သဲသဲချစ်သည် တဖန်နိုင်ငံတကာ သတင်းအစီအစဉ်မှာ ပါသော ဂေါက်ရိုက်ပြိုင်ပွဲတွေ ကြည့်ပြီးနောက် "ဟိုကုလားရိုက်တဲ့ တုတ်မျိုး ဝယ်ပေး"ဟု ပူဆာ သည်။ ဟိုကုလားဆိုတာက ကမ္ဘာနံပါတ်တစ် ဂေါက်သီးအကျော်အမော် တိုက်ဂါးဝုဒ်ကို ပြောခြင်း ဖြစ်၏။

ဒီလို ကစားစရာမျိုးက ချစ်ဦးတို့ မြို့နယ်ဘက်မှာ ရောင်းလေ့မရှိဘူး။ သူက သဲသဲလိုချင်တာဆိုလျှင် ဘာမဆို ရအောင် လုပ်ပေးချင်သူဖြစ်၏။
ဟိုတစ်ခါတုန်းကလည်း သဲသဲချစ်က ကြီးနဲ့ဆွဲပြီး ကလေးတို့မြင်းရုပ် လိုချင်တယ် ပြောသည်။ ဒီလို မြင်းရုပ်မျိုးက ခုချစ်မှာ အလွန်ရှာရခက်သည်။ ချစ်ဦးကလည်း ကြာရာမရသဖြင့် နတ်စင်က မြင်းရုပ်ကို ခိုးပြီးပေးခဲ့ရ၏။

ခုလည်း ဂေါက်တံရှာလိုမရ။ ဈေးထဲမှာ ကစားစရာဆိုင်ကို မှာထားရ၏။ ကံအားလျော်စွာ မြို့ထဲက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ တွေ့လိုချင်ပြီး ဝယ်လာပေးသဖြင့် အဆင်ပြေသွားသည်။ ဂေါက်တံရပြန်တော့လည်း သဲသဲချစ်နှင့်အတူ ကစားပေးရပြန်သည်။ တကယ့် ဂေါက်သီးမာစတာကြီးတွေကတော့ ဘာကြီး ကစားကြသလဲမသိ။ သူတို့ကတော့ ကုန်းပိုးကြီး ကစားခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ သဲသဲချစ်အနေဖြင့် ချစ်ဦးကို ကုန်းပိုးဖို့ မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ချစ်ဦးကပဲ အမြဲအရုံးပေးရသည်။

'ကဲ... သမီးရွှေ၊ ရူးရူးလည်း မောရောပေါ့၊ သမီးလည်း ရေချိုးထမင်းစားဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ"ဟု မြလွင်က လာခေါ်တော့မှပင် ချစ်ဦးလည်း နားရတော့သည်။

ချစ်ဦးအပြင်ထွက်မည့်အပြုမှာ လူတစ်ယောက် ဆိုင်ရှေ့မှာ လာရပ်ပြီး....
"ချစ်ရူးတို့အိမ် ဘယ်အိမ်လဲ"ဟု မေးသည်။

ချစ်ဦးက...."ဟိုဘက်က တဲကလေးပဲ"ဟု သူ့တဲကလေးကို ညွှန်ပြသည်။

ဟိုလူလည်း ချစ်ဦး၏တဲကလေးရှေ့ကို လျှောက်သွားပြီး..."ချစ်ရူး၊ ချစ်ရူး ရှိလား"ဟု အော်ခေါ်သည်။

ထိုအခါ ချစ်ဦးက..."ရှိတယ်ဗျို့၊ ဒီမှာ"ဟု လှမ်းပြောသည်။

ဟိုလူ အူအူကြောင်ကြောင် လှည့်ကြည့်ပြီး..."ဟာ... စောစောကတည်းက မပြောဘူး"

"ဟင်.. ဘာလို့ ပြောရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကိုမေးတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ ကျွန်တော့်အိမ်ကို မေးတာပဲ"

ဟိုလူ ခေါင်းကုတ်ပြီး..."အင်း.. ဒါကြောင့်လည်း ချစ်ရူးလို့ ခေါ်တာထင်ပါရဲ့"

"ကဲ... အခု ကျွန်တော့်ကို တွေ့ပြီမဟုတ်လား၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ"

"ဈေးထဲက ကုန်ခြောက်ဆိုင်က ခိုင်းစရာရှိလို့ လာပါဦးတဲ့ အဲဒါ လာပြောတာ"

"ဒါများများ၊ တကူးတကုန်နဲ့ လာပြောနေရသေးတယ်၊ လုပ်စရာရှိတာကို ခုင်များပဲ လုပ်ပေးလိုက်လည်း ပြီးတာပဲဟာ၊ ဒီကို လာခေါ်နေရတာတောင် ပိုပင်ပန်းဦးမယ်"

"အောင်မာ၊ ငါ့ကိုများ ငါးပိခြင်းတွေ၊ ငါးခြောက်အိတ်တွေ ထမ်းတဲ့ကောင် မှတ်နေလို့လား၊ လမ်းကြိုလို့ ဝင်ပြောပေးတာကွ"

ဟိုလူက ဘုဆတ်ဆတ် ပြောပြီး ထွက်သွား၏။ ချစ်ဦးက ပြုံး၍...
"ငါးပိကြောက်ရင်တော့ မောက်ပဲဖြစ်ရမယ်" ဟု ပြောပြီး ဈေးဘက် ထွက်လာခဲ့၏။

ကုန်ခြောက်ဆိုင်က ကိစ္စတွေလုပ်ကိုင်ပေးပြီးနောက် ငွေသုံးရာ ရလာခဲ့သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်ဖို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ထီဆိုင်ရှေ့ဖြတ်လျှောက်မှာ ထီရောင်းသူက...

"ဟေ့ကောင် ချစ်ရူး ထီထိုးသွားပါဦးလားကွ"

"ပိုက်ဆံ သိပ်မရှိဘူးဗျ"

"လျှော့ပေးမယ်လေ၊ လာပါကွ"

ချစ်ဦးက ထီဆိုင်ရှေ့ သွားရပ်ပြီး

"ထီပဲ ဖွင့်တော့မယ်၊ ထီလက်မှတ်တွေက အများကြီးကျန်နေပါလားဗျ"

"အေးကွာ၊ ဒီလ အရောင်းအဝယ်ပါးတယ်"

"အရောင်းပါးမှာပေါ့ဗျ၊ ထီထိုးပြီး ပေါက်မှမပေါက်ကြတာ၊ လူတွေက ဘယ်ထိုးချင်တော့မလဲ"

"မင်းကလည်း လုပ်ပြန်ပြီ။ ပေါက်တဲ့လူတွေလည်း ပေါက်ပါတယ်ကွ၊

ပေါက်ကြလို့သာ ထိပေါက်စဉ် လတိုင်း ထွက်နေတာပေါ့၊ မင်းလည်း ဒီတစ်ခါ ပေါက်မှာပါကွ၊ ဟောဒီမှာ နှစ်စောင်တွဲ အမွှာထိုးသွားပါလား၊ တစ်ရာ့ငါးဆယ် ရောင်းတာ၊ တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်ပဲပေး"

"ဒါဆိုလည်း၊ ပြီးရောဗျာ"

"ကဲ... မင်းကြိုက်တဲ့ နံပါတ်ရွေးလေ"

"ရွေး မနေတော့ပါဘူး၊ နံပါတ်ရွေးတိုင်းလည်း ပေါက်တာမှမဟုတ်တာ၊ ပေးချင်တာသာပေးတော့"

ထီဆိုင်ရှင်က နှစ်မ္မာတစ်စုံကို သင့်ရာဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ နံပါတ်ကို ကြည့်ပြီး..."ဟာ... နံပါတ်က အရမ်းလှတယ်ကွ၊ နှစ်အစ နှစ်အဆုံးပဲ၊ အကွရာကလည်း ဂဝယ် ဃကြီးဆိုတော့ တနင်္လာနံပဲ၊ သိပ်ကောင်းတယ်။ မင်းနာမည်ကလည်း ချစ်ဦးဆိုတော့ တနင်္လာပဲကွ" ပြောပြီး ထီနံပါတ်ကို စာအုပ်ထဲ ကူးရေးသည်။

"ကဲ... သိန်းသုံးရာဆုကြီး ပေါက်ပါစေကွာ"

ချစ်ဦးက ထီလက်မှတ်ကို ယူပြီး ထွက်သွားသည်။ သူထွက်သွားပြီး ခဏအကြာမှာပင် လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

"နှစ်အစ နှစ်အဆုံး မရှိဘူးလား"

ထီဆိုင်ရှင်က ရှာကြည့်ပြီး "ရှိတယ်၊ နှစ်မ္မာတစ်စုံ ကျန်သေးတယ်"ဆိုပြီး လက်မှတ်ကို လှမ်းပေးသည်။

ဟိုလူက ကြည့်ပြီး....."ဂဏန်းကတော့ ကြိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အကွရာက ဝနံသဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်တော်က တနင်္လာနီ က၊ ခ၊ ဂ၊ ဃ၊ င လိုချင်တာ"

"ခင်ဗျား နည်းနည်းလေးနောက်ကျသွားတယ်၊ စောစောကပဲ ဒီနံပါတ်အတိုင်း ဂဝယ် ဃကြီး အကွရာနဲ့ သူများ ထိုးသွားပြီ"

"ခက်တာပဲ၊ အေးလေ၊ ရှိတာပဲ ယူရမှာပေါ့၊ တွတ်လောက်ပဲ ရတော့မှာပဲ"ဟု သူပဲ

ကျိန်းသေပေါက်တော့မလို ပြောသည်။ သူက ထိလက်မှတ်ကို အိတ်ထဲထည့်ပြီး လှည့်ထွက်မည်အပြုမှာပင် ချစ်ဦးက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်ရောက်လာလေသည်။

"ခုန အမ်းလိုက်တဲ့ထဲက နှစ်ဆယ်တန်က အစုတ်ကြီးဗျ၊ ပြန်လဲပေး"ဟု ချစ်ဦးက ပြောသည်။

ဆိုင်ရှင်က ငွေစက္ကူကို ပြန်လဲပေးပြီးနောက် မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ပြောမိ၏။
"ခုန ဂဝယ် ယကြီး ထိုးသွားတာ သူပေါ့"

ဟိုလူလည်း ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားပြီး.."ဟာ ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ထိလက်မှတ်ချင်း လရအောင်ကွာ၊ ငါက တနင်္လာနံအကွာရာထိုးမှ ဖြစ်မှာမို့လို့ပါ"

ချစ်ဦးက အူကြောင့်ကြောင်လုပ်နေစဉ် ဆိုင်ရှင်က ဝင်၍..."အလိုက်ကလေး တာလေး ပေးလိုက်ပေါ့"ဟု ဝင်ညှံပေးလိုက်၏။

ဟိုလူက "ပေးဆို ပေးရမှာပေါ့"

"ဘယ်လောက်ပေးမလဲ"
ချစ်ဦး က မေးသည်။

"ဟိုဒင်း... နှစ်ဆယ်"

"ဟာဗျာ"

"ငါးဆယ်ကွာ၊ ငါးဆယ်"

ချစ်ဦး က စဉ်းစားနေသည်။ အမှန်မှာ သူက သဘောတူတော့မလို့ပဲ၊ သူ့အတွက်က ဘာနုပါဘဲဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီး၊ လောလောဆယ် ပိုက်ဆံရတာက အရေးကြီးသည်။ သူ ခဏတွေ့နေတာကို ဟိုပုဂ္ဂိုလ်က ဈေးကိုင်နေတာဟု ထင်သွားသည်။ တနင်္လာနံ အစွဲကလည်း ပြင်းထန်နေသဖြင့်.."နည်းလို့လား၊ ဒါဆို တစ်ရာယူကွာ"

ချစ်ဦးက သဘောတူလိုက်၏။ သူ့အနေဖြင့် ထိလက်မှတ်နှစ်စောင်ကို အလကားနီးပါး ရလိုက်တဲ့ သဘောပေါ်။ ဆိုင်ရှင်သည် ထူးခြားသောထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်ပြီး ဒီနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်တော့ ထိပေါက်တော့မှာပဲဟု ထင်လိုက်မိ၏။

ကံတရားဆိုသည်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလဲအလှယ်ပြုလုပ်လို့ ရကောင်းသောအရာ ဟုတ် မဟုတ် တပ်အပ်မပြောနိုင်သော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ထိလက်မှတ်တွေကို လလှယ်လိုက်ကြပြီ။

၂၄။

ဆိုင်ရှင်ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်သည် ထိပေါက်လေသည်။ ထိပေါက်ကြောင်း အရင်စသ့်သူက ဟိုလူဖြစ်၏။ ထိဖွင့်ပွဲနေက သူ မြို့ထဲရောက်သည်။ ညနေစောင်း ဘတ်စ်ကားနှင့် အိမ်အပြန် မှတ်တိုင်တစ်ခုမှာ ထိပေါက်စဉ်ရောင်းနေတာ တွေ့သဖြင့် ဝယ်လိုက်သည်။ ထိုင်စရာနေရာကလည်း ရထားတော့ ထိပေါက်စဉ်ကို ဖြန့်ပြီး တိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သိန်းသုံးရာဆုမှာ ထိုးစီအတိုင်း လွဲသွား၏။ ရိုးရိုးသိန်းငါးဆယ်မှာလည်း မပါ။ မင်္ဂလာစုံတွဲလည်း မတိုက်။ နှစ်ဆယ့်ငါးသိန်းဆုမှာကျတော့... "ဟိုက်ခန" ဖြစ်သွား၏။ သူထိုးထားသောနံပါတ်နှင့် လွဲဝတုံနေ၏။ သို့ရာတွင် အကွရာကတော့ ဝ တဲ့။ သူ ပြာသွား၏။ ဟို ရူးနမ်းနမ်းကောင်လေးနဲ့ လွဲလိုက်တဲ့ အကွရာပါလား။ သွားပြီ။ ကိုယ့်ဆီရောက်မယ့် ငွေထုပ်ကြီး ကို သူများဆီ မိုက်မိုက်မဲမဲ လွဲပေးလိုက်မိပါပကောလား။ အလိုက်တစ်ရာတောင် ပေးလိုက်ရသေးသည်။

သူ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ တနင်္လာနံနက်အကရာနဲ့ ထိုးပါလို့ ပြောလိုက်သော ဘိုးတော်ကိုလည်း ဒေါသဖြစ်ပြီး ကျန်ဆဲလိုက်မိ၏။ ပြီးမှ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားကြည့်သည်။ သူတို့နေသော မြို့နယ်က အစွန်အဖျားကျသည်။ ထိပေါက်စဉ်က ခုမှ ထွက်တာဆိုတော့ သူတို့ဘက် ရောက်ဦးမှာ မဟုတ်သေး။ များသောအားဖြင့်တော့ နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျမှ သူတို့ဘက်ကို ရောက်တတ်သည်။ ဟိုကောင်လေးကလည်း ထိပေါက်ကြောင်း သိဦးမှာမဟုတ်။ ပြီးတော့ ကြည့်ရတာ အတီးအတ အူကြောင်ကြောင်လေး။

ထို့ကြောင့် ဘတ်စ်ကားပေါ်က ဆင်းပြီး တက္ကစီကား၍ အမြန်ပြန်သည်။ သူ့အကြံအစည်တွင် ပြဿနာနှစ်ခုရှိ၏။ တစ်ခုက ဟိုအရူးနမ်းနမ်းကောင်လေးကို ဘယ်မှာရှာရမနဲ့မသိခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထိဆိုင်မှာ သွားမေးလို့တော့ရသည်။ သို့ရာတွင် ထိဆိုင်က ထိဖွင့်ရက်ဆိုလျှင် ပိတ်ထားတတ်သည်။ ဆိုင်ရှင်ရဲ့ အိမ်ကိုလည်း သူ မသိ။ ပြီးတော့ ဆိုင်ရှင်က သူတို့နှစ်ယောက် ထိလက်မှတ်လဲသည့်ကိစ္စကို သိနေသည်။ ကောင်လေးရဲ့ လုပ်စာ သွားမေးလျှင် ဘာကိစ္စလဲ ဘာလဲ မေးမည်။ အမှန်ကို ပြောလို့မဖြစ်။ လှည့်ပတ်ပြောလျှင်လည်း မသက်သာစရာဖြစ်မည်။

နောက်တစ်ခုကတော့ ထိပေါက်ကြောင်း ဆိုင်ရှင်ကသိပြီး ကောင်လေးကို သွားပြောထားနိုင်ပြီးသား ဖြစ်နေလျှင် ဘာမှလုပ်လို့မရတော့။ ဒါကတော့ ကံတရားပဲ။ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ပဲ ကြိုးစားရမည်။ ပထမဆုံး ကောင်လေးရဲ့ နာမည်ကို ပြန်စဉ်းစားသည်။ ဆိုင်ရှင်က ခေါ်လိုက်သော နာမည်တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ နာမည်က ထူးဆန်းသလိုပဲ။ ဘာပါလိမ့်။ စဉ်းစားစမ်း။ ချစ် တော့ ပါတယ်။ ချစ်မောင့်၊ ချစ်အေး၊ ချစ်...အဲ... ဟုတ်ပြီ ချစ်ရှေးတဲ့။ ဆိုက်ကားဂိတ်မှာမေးတော့မှ အိမ်နေရာကိုပါ သိရသည်။ ဆိုက်ကားတစ်စင်းကူးပြီး အိမ်အထိ လိုက်ပို့ခိုင်းသည်။ ချစ်ဦးကို ကံအားလျော်စွာ အဆင်သင့် တွေ့ရသည်။

သူက..."ညီလေး ရာ၊ ထိလက်မှတ်ချင်း ပြန်လဲရအောင်"ပြောတော့ ချစ်ဦးက..."ဟာ... ခင်ဗျားကလည်း ရှုံးချည်နှပ်ချည်နဲ့"

ချစ်ဦး ပုံစံကြည့်ရတာ ထိပေါက်ကြောင်း မသိသေးတာ သေချာသည်။ ဒီနေ့ ထမင်းတယ်ဆိုတာတောင် သတိပြုမိပုံ မပေါ်။ ထို့ကြောင့် ကြိုတင်စိတ်ကူးထားတဲ့အတိုင်း..."ဒီလိုပါကွာ၊ ငါ့မိန်းမက ကိုယ်ယူပြီးသား ထိလက်မှတ်ကို မလဲကောင်းဘူးဆိုပြီး ပူညီပူညီ လုပ်နေလို့ကွ၊ ဒီထိလက်မှတ် ပြန်မရရင် ငါ အိမ်တောင်မပြန်ရဲတော့ဘူး"

"ကျွန်တော်မှာ ပိုက်ဆံတစ်ရာ ပြန်ပေးစရာ မရှိတော့ဘူးဗျ။ ဒီည မန်ယူကန်မယ့် တောလုံးပွဲတောင် ဘယ်လို ကြည့်ရမှန်းမသိဘူး"

"ဟာ... ဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့၊ ထိလက်မှတ်ပြန်လဲဖို့ သဘောတူရင် မင်းကို ငါက ငွေငါးရာထပ်ပေးမယ်ကွာ"

တကယ်ဆိုတော့ ငါးထောင်ဆိုလည်း ပေးနိုင်သည်။ သိသာသွားမှာစိုးလို့ လျှို့ဝှက်ထားရတာ။ ငြင်းနေလျှင်တော့ တိုးပေးသင့်ပေးရမည်။ သို့ရာတွင် ချစ်ဦးက...

"ချစ်ရှေးတို့ တယ်အလုပ်ဖြစ်နေပါလား။ ငွေငါးရာ အချောင်ထပ်ရဦးမှာပဲ၊ ကဲ.... လုပ်လိုက်ဗျာ"

ထိုအခါကျ မှ ဟင်းချနိုင်တော့သည်။ ချစ်ဦးဆီက ထိလက်မှတ်လဲယူလာပြီး နောက်မှာတော့ လူလည်း အတော်မောသွားသည်။ ပျော်လည်း ပျော်သွားသည်။ အောင်ပွဲခံတဲ့အနေနဲ့ ဆိုပြီး ဘိယာစတေရှင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဝအောင်သောက်လိုက်သည်။

ဒီကိစ္စမှာ ပြဿနာ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရှိနိုင်သည်။ မူလက ထိလက်မှတ်ချင်းလဲထားသောကိစ္စကို ထိဆိုင်ရှင်က သိနေသည်။ နက်ဖြန်ဆိုလျှင် ဟိုကောင်လေးဆီ ထိပေါက်ကြောင်း သွားအကြောင်းကြားလိမ့်မည်။ ထိုအခါ

ညက ထီလက်မှတ် လာလဲသွားကြောင်းသိလျှင် တိုင်လားတောလား
ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။

သိပ်တော့ စိုးရိမ်စရာမရှိ။ ထီဥပဒေအရ ထီလက်မှတ်လက်ဝယ်ရှိသူကိုသာ
အသိအမှတ်ပြုသည်။ အမေးအမြန်း ခံရလျှင်လည်း သူကိုယ်တိုင်
ထီပေါက်ကြောင်းမသိဘဲ လဲမိတာပါလို့ ဇွတ်ပြောမည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် နက်ဖန်
အဆက်အသွယ်ရှာပြီး ထီလက်မှတ်ကို ရောင်းပစ်လိုက်မည်။ ပြီးတော့
ရှောင်နေလိုက်မည်။ အခုနေနေတာကလည်း အိမ်ကားနေတာဖြစ်သောကြောင့်
ပြန်မလာလည်း ပြဿနာမရှိ။ တကယ်တော့လည်း သူသည် တစ်နေရာမှာ
ကြာကြာနေလေ့ရှိသူမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။

"တောက်၊ ဒီထီကတော့ ထိုးဖို့ မကောင်းတော့ပါဘူး၊
ရှေ့သုံးလုံးတိုက်တာလောက်တောင် လုံးဝ မပါဘူး"

တစ်ဖက်စားပွဲမှာ ထိုင်သောက်နေသူထံမှ အသံထွက်လာသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က
ဘီယာလက်ကျန်ကို မော့သောက်သည်။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ထီပေါက်စဉ်ကို
သမိတလင်းပေါ် ဆောင့်ပစ်ချပြီး ထထွက်သွား၏။

ထီပေါက်စဉ်က သူ့ခြေရင်းနားမှာ လျှော့ခနဲ လာကျသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
အခေါက်လိုက်ကလေး ဖြစ်နေသော ထီပေါက်စဉ်၏အပေါ်ဘက်မှာ
နှစ်ဆယ့်ငါးသိန်းဆူကြီးဆိုသော စာလုံးကို ထင်းထင်းကြီး မြင်နေရ၏။ သူ
ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ အရေးထဲမှာများ.. ထီပေါက်ကြောင်း ထပ်ပြီးလာပြ...

သူအတွေး မဆိုးလိုက်၊ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ထီပေါက်စဉ်ကို
ကမန်းကတန်း ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်ဆယ့်ငါးသိန်းဆူ
ပေါက်ဂဏန်းတစ်ခု၊ သူ့နံပါတ်အမှန်ပဲ။ သို့ရာတွင် အကွာရာက ၀ မဟုတ်။ ၈
ဖြစ်နေ၏။

သူ အိတ်ထဲက ထီပေါက်စဉ်ကို အမြန်ထုတ်ကြည့်သည် ၀ ပါပဲ။ ဒါပေမယ့်....။
ထီပေါက်စဉ်ကို ရိုက်ထားသောစက္ကူက ပြည့်တွင်ဖြစ် အညံ့စားစက္ကူပေါ်မှာ
အစွန်းအထင်းပါလာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထီပေါက်စဉ်က ၀ အကွာရာ၏
အောက်ဘက်ပွင့်နေသော နေရာတွင် အမည်းစက်ကလေးတစ်ခု
စွန်းထင်းနေသည်။ ထိုအခါ ဂဏ်အောက်ဘက်သည် ပိတ်သွားပြီး ရုတ်တရက်
ကြည့်လျှင် ၀နှင့် တူသွားခြင်းဖြစ်၏။ ထီပေါက်စဉ်ကို ကြည့်စဉ်က
ဘတ်စ်ကားပေါ် ဖြစ်သောကြောင့် အလင်းရောင်သိပ်မကောင်း၊ ၀ အကွာရာဟု
ထင်လိုက်သောအချိန်မှာ ချစ်ဦးနှင့် ထီလက်မှတ်လဲထားတာကို ဖျတ်ခနီ သတိရပြီး
ထူပူသွားသဖြင့် သေသေချာချာ မစစ်ဆေးခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။

သူ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ဘာလုပ်မလဲ .....။ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံရသူတစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် ရူးသွပ်သွားသည်ဟုဆိုလျှင် မတူးဆန်းလှ။ ထို့အတူ ထိုကိစ္စနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်သူများသည် ကြမ္မာငင်တတ်လေ့ရှိသည်ဟု ဆိုလျှင်လည်း..

မြလွင်သည် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ဒီနေ့တော်တော်ထူးခြားသည်။ သူသည် ကွယ်လွန်သူ အစ်ကိုချစ်မှူးကို တစ်ချိန်လုံး သတိရနေ၏။ ချစ်မှူးကို စတွေ့ခဲ့ရပုံ၊ မြလွင်ကို စိတ်ဝင်စားသော်လည်း ဖွင့်မပြောရဲပုံ၊ ကားသမားအားလုံးနှင့် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံးက သိနေပါလျက် သူမဟုတ်သလို နေခဲ့ပုံ၊ နောက်ဆုံး ချစ်ဦးကြောင့် အဆင်ပြေသွားပုံ။ လက်ထပ်ပြီးနောက် ပျော်ရွှင်အေးချမ်းစွာ နေခဲ့ကြပုံများ၊ ချစ်မှူးက သူ့ကို ချစ်ခင်ကြင်နာခဲ့ပုံများ၊ ပြီးတော့ မမျှော်လင့်သော အဖြစ်ဆိုးကြီးတစ်ခု၊ ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာများနှင့် ချစ်မှူး၏ ညီလေးကို စောင့်ရှောက်ပါဟု တောင်းဆိုသံ။

သူသည် ချစ်မှူး၏ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းသည့်အနေဖြင့် ချစ်ဦးကို တတ်နိုင်သမျှ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ သူ့တိုင်အောင် သူ့ကိုယ်သူ တာဝန်မကျပါရဲ့လားဟု တွေးမိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ချစ်ဦးကတောင် သူ့ကို ပြန်စောင့်ရှောက်ရသလို ဖြစ်နေလေသလား။

အတွေးစတွေ့ ရှည်လျားပြီး အိပ်မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေစဉ်မှာ ခေါင်းထဲမှာ ညော်နီလိုလို့ရှိသည်။ သစ်ရွက်မီးကျွမ်းသော အနံ့လိုလို မီးဖိုမီးကပ် မသေလို့ တငွေငွေဖြစ်နေသလားဟု စဉ်းစားပြီး မီးဖိုခန်းဘက်သွားရန် ထလိုက်သည်။

"မြလွင်လား၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ"ဟု ဒေါ်ငွေဇိ အိပ်ရာထဲမှ လှမ်းမေးသည်။

"ညော်နီရလို့ အမေ၊ မီးဖိုများ မငြိမ်းသေးလို့လားလို့"

"စောစောကပဲ ငါကြည့်ပြီးပါပြီ မီးကင်းဘက်က ကင်းသမားတွေ မီးလှုံတဲ့ဆီက အနံ့ဖြစ်မှာပါ"

မြလွင် အိပ်ရာထဲ ပြန်ဝင်ပြီး လှဲလိုက်သည်။ မိခိုးနံ့က ပိုပြင်းလာသည်ထင်ရ၏။ အဝေးဆီက ပျံ့လွင့်လာသလိုမျိုးမဟုတ်။ ပြီးတော့ တဖျစ်ဖျစ်မြည်သလိုလိုလည်း ကြားရသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရပြီး ထိုင်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် လူးလဲထပြီး အိမ်ဘေးပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက် သည်။

အပြင်မှာ လိုအပ်တာထက် ပိုပြီး လင်းနေသည်။ ပြီးတော့ မိခိုးငွေတွေ၊ ပြီးတော့...

"ဟယ်... ဘုရား.... ဘုရား"

ချစ်ဦး၏တဲကလေးကို မီးခွဲလောင်နေသည်။

"ဟင်.. မောင်လေး..... မောင်လေး"

မြလွင် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးသည်။ ချစ်ဦး၏တဲဆီပြေးသည်။ မီးရှိန်ကြောင့် အနားမကပ်နိုင်။

"မောင်လေး.... မောင်လေး"

မြလွင်က အော်ခေါ်သည်။ ထူးသံ မကြားရ။

"လာကြပါဦး.. မီးလောင်နေပြီ၊ မီး..... မီး"

မြလွင်က အော်ခေါ်သည်။ ဒေါ်ငွေဇီက ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ မေးရင်း မီးလောင်နေတာ မြင်တော့... "အိမ်လေး လုပ်ကြပါဦး၊ မီးလောင်နေပြီ၊ လာကြပါဦး" ဟု ကုန်းအော်သည်။

အိမ်နီးနားချင်းတချို့ ရောက်လာသည်။ တဲကလေးကို သဲထုပ် ရေထုပ်တွေနှင့် ပစ်ပေါက်ကြသည်။ မီးက အရှိန်ကောင်းနေသဖြင့် မထိရောက်။ မီးကင်းမှ သံချောင်းခေါက်သံတွေ ကြားရသည်။ ရပ်ကွက်ထဲက လူများ ဝိုင်းအုံ့ရောက်ရှိလာသည်။ ရေထုပ်တွေနဲ့ပေါက်၊ ရေပုံးတွေနှင့် လှမ်းပက်။

ဒေါ်ငွေဇီသည် သွေးရူးသွေးတန်း လျှောက်ပြေးရင်း..... "အိမ်မကြီးကို မကူးစေနဲ့၊ အိမ်မကြီးကို မကူးစေနဲ့" ဟု အော်ဟစ်နေသည်။

မြလွင်ကတော့.... "ကျွန်မမောင်လေး၊ ကျွန်မမောင်လေး အထဲမှာ ပိတ်မိနေတယ်၊ ကယ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး" ဟု အကူအညီတောင်းသည်။

"ချစ်ရူး၊ ချစ်ရူး ၊ ဟေ့.... ချစ်ရူး" ဟု ဝိုင်းခေါ်ကြသည်။ အထဲမှာ ထူးသံမကြားရ။

"အထဲမှာ ရှိရဲ့လား"

"မီးခိုးမွန်းပြီး မေ့နေတာဖြစ်မယ်"

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်မြင်ချက်ပေးကြသည်။

"ငါဝင်ကြည့်မယ်"

ကိုဘိုလေးက ပြောပြောဆိုဆို တဲဆီ ပြေးသွားသည်။ ရောက်အောင် မသွားနိုင်။ မီးဟပ်သည့် အပူဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် ပြန်လှည့်ပြေးလာရသည်။

"လုပ်ကြပါဦး၊ မောင်လေးကို ကယ်ကြပါဦး"

ဦးဝင်းမောင်ကြီး အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။

"ဟေ့ .. ချစ်ရူးကို ဝင်ကယ်ကြပါကွ၊ ကယ်နိုင်တဲ့လူကို ပိုက်ဆံပေးပါ့မယ်။ တောင်းသလောက် ပေးပါ့မယ်ကွ၊ ကယ်ကြပါ"

အရန်မီးသတ်ရဲဘော်လေးတစ်ယောက်က... "ငွေစကား မပြောပါနဲ့ဗျ၊ ချစ်ရူးက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ" ဟု ပြောပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို ရေပုံးလိုက် လောင်းချသည်။ ထို့နောက် တဲဆီသို့ စွတ်ပြေးသည်။ သို့ရာတွင် တဲနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ အရောက်မှာပင် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသော တဲအမိုးသည် ဝုန်းခနဲ ပြိုကျသွားလေသည်။ မြလွင် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်၏။

မီးသတ်ကားတွေ ရောက်လာသည်။ အားကောင်းသော ရေပိုက်ကြီးများနှင့် ထိုးပက်လိုက်သဖြင့် ခဏတွင်းမှာပင် မီးငြိမ်းသွားသည်။ တဲအတွင်းမှ အဝတ်နှင့်အုပ်ထားသော အရာတစ်ခုကို ထမ်းစင်နှင့် သယ်ထုတ်လာသည်။

"မကြည့်နဲ့ သမီး၊ မကြည့်နဲ့"

ဦးဝင်းမောင်ကြီး၏အသံကို နောက်ဆုံးကြားရသည်။ ထို့နောက် မြလွင် သတိလစ်မေ့မြောသွား၏။

မြလွင် သတိလည်လာသောအခါ ပထမဆုံးသတိရလိုက်တာ ချစ်ဦးအကြောင်းပင် ဖြစ်၏။ သူက တစ်စုံတစ်ခု မေးမည်ပြုသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဘေးမှ ဝိုင်းအုံကြည့်နေသူများ၏ မျက်နှာအမူအရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အဖြစ်မှန်ကို

ရိပ်မိလိုက်ပြီ။

သူသည် တူနီလုပ်ချောက်များနေတာတော့ မှန်သည်။ သို့တိုင်အောင် အပြင်းအထန် စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲနေတာမျိုးမဟုတ်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ထူးဆန်းသော ခံစားမှုတစ်မျိုးဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ချစ်ဦး မသေသေးဘူးဟု ယုံကြည်နေမိခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဦးဝင်းမောင်ကြီးကတော့ ချစ်ဦး ခုလိုဖြစ်ရတာ သွေးရိုးသွားရိုး မဟုတ်နိုင်ဟု ထင်နေသည်။ သူသည် တစ်ချိန်လုံးလုံး အိမ်မှာနေပြီး လိုအပ်သမျှ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေသည်။ ရဲစခန်းမှ စစ်ချက်ယူသောကိစ္စ။ သတင်းလာမေးသူများကို ရှင်းလင်းဖြေကြားရသော ကိစ္စများကို ခိုင်ခံ့ပြုလုပ်ပေး၏။ မြလွင်တို့မိသားစုကိုလည်း နှစ်သိမ့်အားပေးရသည်။

"ရူးရူးရော ရူးရူးက ဘယ်သွားတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ" ဟု တစ်ချိန်လုံး တတုတ်တတုတ်မေးနေသော သံသ့ချစ်ကိုလည်း ချောမွေ့ပြီး ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောရသေးသည်။ ထိဆိုင်ပိုင်ရှင် သတင်းလာမေးရင်း ပြောသောစကားကို ကြားရသောအခါ ဦးဝင်းမောင်ကြီး၏သံသယသည် ပို၍ ကြီးမားလာသည်။

"ချစ်ရူးရဲ အဖြစ်ကလည်း သနားစရာပါဗျာ၊ သူ့ခမျာ ပေါက်မယ့်ထိလက်မှတ်ကျတော့လည်း သူများကို လဲပေးလိုက်မိတယ်၊ ခုတော့ အသက်ပါ သေရပြန်ပြီ"

ထိဆိုင်ပိုင်ရှင်က သူ့ရှေ့မှာ ထိလက်မှတ်ချင်း လဲသွားတာကိုသာ သိသည်။ နောက်ပိုင်း ပေါက်တဲ့ ထိလက်မှတ်က ချစ်ဦးလက်ထဲ ပြန်ရောက်သွားတာကို မသိလိုက်။ ထို့ကြောင့် စုတ်တသပ်သပ် ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။
ဦးဝင်းမောင်ကြီးကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိဖွင့်ပွဲရက်မှာမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်ရတာကို မသက်သိဖြစ်နေ၏။ ဆက်နွယ်မှုတစ်ခုခု ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ရဲစခန်းကို သွားပြီး သူ့အယူအဆကို ပြောပြသည်။

"ကျွန်တော်တို့လည်း သံသယ ရှိနေတယ်"ဟု စခန်းမှူးက ပြောသည်။
ချစ်ဦး၏အလောင်းကို စစ်ဆေးသော မူခင်းဆရာဝန်၏ ကနဦးတွေ့ရှိ ချက်အရ ဦးခေါင်းခွံ၏ နောက်ဘက်ပိုင်းမှာ အက်ကွဲနေကြောင်း သိရသည်။
တစ်စုံတစ်ယောက်က နောက်မှ ရိုက်နှက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊ သူဘာသာ ချော်လဲကျပြီး တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ခိုက်မိခြင်းသော်လည်းကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဆို၏။ ဦးဝင်းမောင်ကြီး၏ သတင်းပေးချက်အပေါ်မှာလည်း စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ရဲစခန်းမှ ချက်ချင်း စတင်လုပ်ရှားသည်။
ထိဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲမှာ ရှိသော ထိထိုးထားသူများ၏ ဓာရင်းထဲက

ဟိုလူ၏နာမည်နှင့် လိပ်စာကို သိရသည်။

သူ့အိမ်ကိုလိုက်သွားတော့ တံခါးသွေခတ်ထားတာ တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်ကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ညဉ့်နက်ပြီး လူခြေတိတ်မှ ဟိုလူ အလစီပြန်ဝင်လာစဉ် ရဲက ဆဲလိုက်သည်။ အစပိုင်းမှာ သူက ဘူးကယ့်ငြင်းသည်။ သို့ရာတွင် အခင်းဖြစ်နေသောနေ့ ညဦးပိုင်းတွင် ချစ်ဦး၏အိမ်သို့ သွားခဲ့ကြောင်း လိုက်ပို့သော ဆိုက်ကားဆရာက သက်သေခံသည်။ ထိုဆိုင်ရှင်ကလည်း နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ထိပေါက်ကြောင်း အသိပေးဖို့ သူ့အိမ်သွားတော့ ညကတည်းက ပြန်မလာဘူးဟု ထင်ကြောင်း အိမ်ရှင်က ပြောသည်ဆို၏။ ဒါတွင်မက ထိုသူသည် အရှင်က လိမ်လည်မှုဖြင့် အဖမ်းခံရဖူးသော ပြစ်ချက်ဟောင်းကလည်း ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ရဲစခန်းက စနစ်တကျ စစ်ဆေးလိုက်သောအခါ အဖြစ်မှန် ပေါ်လာသည်။

ထို့ညက ဘီယာဆိုင်က ထွက်လာပြီးနောက် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အကြံထုတ်သည်။ ထိလက်မှတ်ကို ပြန်ယူချင်သောဆန္ဒက တားမရအောင်ဖြစ်နေ၏။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပြန်ရအောင် လုပ်မည်။ ငွေနှစ်ဆယ့်ငါးသိန်းကို တပ်မက်သောလောဘအပြင် ကိုယ့်လက်ထဲရောက်ပြီးမှ သူများဆီလွှဲပေးလိုက်မိလို့ မခံချိ မခံသာဖြစ်သောစိတ်လည်း ပါသည်။

စဉ်းစားရင်းက ကောင်လေးပြောသော စကားတစ်ခွန်းကို သတိရသည်။ ဒီည တိဗ္ဗိကလာတဲ့ ဘောလုံးပွဲ သွားကြည့်မှာတဲ့။ ထိုအချိန်တွင် ညဆယ်နာရီကျော်ပြီ။ ဘောလုံးပွဲက ကိုးနာရီခွဲမှာ ပြုမည်။ ဒီအချိန် ကောင်လေး အိမ်မှာ မရှိနိုင်တော့ဘူး။ ထို့ကြောင့် ကောင်လေး၏အိမ်အနီးကို မယောင်မလှည့် သွားပြီး အကဲခတ်သည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်အိမ်တွေ အားလုံး မီးမှိတ် တံခါးပိတ်ထားကြသည်။ ကောင်လေး၏အိမ်နားကို ကပ်သွားသည်။ တံခါးပိတ်ထားသည်။ သို့ရာတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း သွေခလောက်နှင့် ခတ်မထားဘဲ သွေချောင်းက ကြိုးနှင့် ချည်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထဲကို အလွယ်တကူ ဝင်နိုင်သည်။

အိမ်ထဲမှာ မှောင်နေ၏။ ဂက်စ်မီးခြစ် ခြစ်ကြည့်တော့ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် တွေ့သည်။ မီးညှိလိုက်ပြီး ကွပ်ပျစ်ခေါင်းရင်းက တုန်းပေါ်မှာ စိုက်သည်။ ဖျာအောက်မှာ ရှာသည်။ ချိတ်ထားသော ရှပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ရှာသည်။ ထိလက်မှတ်ကို မတွေ့။ ကွပ်ပျစ်အောက်မှာ ထင်းရှူးသေတ္တာပုံး တွေ့သည်။

အိမ်တံခါးမှာလိုပဲ သွေချောင်းက ကြိုးနှင့်မျှောကလက်ကို ချည်ထားသည်။ ထင်ရှူးသေတ္တာကို ဖွင့်မည့်အပြု ခြေသံလိုလိုကြားသဖြင့် တံခါးဘေးနံရံမှာ ကပ်နေလိုက်သည်။ တံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်သ ကြားရသည်။ တံခါးပွင့်သွားသည်။ ချစ်ဦးဝင်လာသည်။ ကျောပေးထားသဖြင့် သူ့ကို မမြင်သေး။ သူ့လက်က ဝါးထရီမှာ မှီပြီးထောင်ထားသော ရေထမ်းသည့်ထမ်းပိုးကို စမ်းမိသည်။ ချစ်ဦးကလည်း ဖယောင်းတိုင်မီးကို မြင်ပြီး မသင်္ကာဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ ဒီဘက်ကို လှည့်ကြည့် မည်အပြုတွင် သူက ထမ်းပိုးနှင့် လွှဲရိုက်ချလိုက်၏။ ချစ်ဦး ပုံလျက်သား လဲကျသွားသည်။

ချစ်ဦး၏လက်က ဖယောင်းတိုင်ကို တိုက်မိသွားသည်။ သူက လဲကျနေသော ချစ်ဦးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ချစ်ဦး၏ခေါင်းမှာ ဆွေးတွေ ခွဲနေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ခြင်ထောင်ကို မီးစွဲလောင်နေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ မီးတောက်က အတော် အရှိန်ကောင်းသဖြင့် ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။

ထို့ညက အိမ်မပြန်။ တစ်ခါတည်းလစ်ပြေးပြီး ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ဖို့ ကြံသော်လည်း နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတိ၊ ငွေနှင့် အဝတ်အစားများ ငှားထားသောအိမ်မှာ ကျန်နေသေးသဖြင့် ညဘက် လူခြေတိတ်ချိန် ဝင်အယူမှာ အဖမ်းခံရခြင်းဖြစ်၏။

တရားခံကို အခင်းဖြစ်ပြီး တစ်နေ့နှင့်တစ်ညအတွင်းမှာ ဖမ်းဆီးရမိသည်။ ခုလို ဖမ်းခြင်းမှာလည်း ဦးဝင်းမောင်ကြီး၏ စိတ်ကူးတစ်ချက်မှာ အရေးပါသောကြောင့် သူ့ကို ချီးကျူးကြသည်။ သို့ရာတွင် သူ ဝမ်းမသာနိုင်။

ချစ်ဦးသည် သူ့ကို မကြာခဏ ဒုက္ခပေးလေ့ရှိ၏။ ပေါက်ကရဲတွေလုပ်၊ ပေါက်ကရဲတွေပြော၊ စိတ်ကူးတည့်ရှာ လုပ်ခိုင်းတတ်သဖြင့် ခွဲကျရသည်။ သို့တိုင်အောင် သူက စိတ်မဆိုး။ ချစ်ဦး၏ပင်ကိုယ်စိတ်ရင်း ရိုးသားတာကို သူသိ၏။ ချစ်ဦးကို သူ သိယောဇဉ် ရှိသည်။ ချစ်ဦးအတွက် အတော်စိတ်ထိခိုက်ရ၏။

မြလွင်သည် ချစ်ဦးဆုံးပြီဖြစ်ကြောင်း လက်ခံလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ချစ်ဦး တကယ့်ဆိုးတာ မဖြစ်နိုင်ဆိုသော အစွဲအလမ်းက မပျောက်နိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ရပ်ကွက်ထဲက လူအားလုံးတို့သည် ခုလိုအဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံရရှာသော ချစ်ဦးကို သနားပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြ၏။ သူတို့သည် တုန့်လှုပ်ထိတ်လန့်ဖွယ် အဖြစ်အပျက်ကိုသာ အာရုံစိုက်နေကြသဖြင့် အရေးကြီးသော အချက်တစ်ချက်ကို မေ့နေကြသည်။

ဒေါ်ငွေဇီတစ်ယောက်သာ ထိုအချက်ကို သတိတရ ရှိနေ၏။ နှစ်ဆယ့်ငါးသိန်းဆု ပေါက်တယ်ဆိုသော ထိလက်မှတ်ကိစ္စ။ တရားခံ၏ထွက်ဆိုချက်အရ သူသည် ထိလက်မှတ်ကို ရှာမတွေ့ခဲ့။ ဒါဆိုရင် ထိလက်မှတ်က ဘယ်မှာလဲ။ အိမ်ကောလူပါ မီးလောင်သွားပြီဆိုတော့ ထိလက်မှတ်လည်း မီးထဲ ပါသွားမှာ ကျိန်းသေသလောက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ကံတရားဆိုတာ မပြောနိုင်။ တစ်ခါတလေ အလွန် ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ဖြစ်တတ်၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် မီးလောင်သွားသော ချစ်ဦး၏တဲကလေး တည်ရှိရာ မြေကွက်လှုပ်သို့ လာခဲ့သည်။ အိမ်က လောလောဆယ် အသုဘအိမ်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်နေ့ကုန် လူရှုပ်နေသည်။ ညဘက်ကျတော့လည်း လာစောင့်အိပ်ပေးသူတွေ၊ အကောက်အစားရဖို့ ဝိုင်းထောင်သူတွေ ရှိနေသည်။ နေ့ခင်းဘက်လာသူတွေ အပြန်၊ ညသမားတွေ မလာခင် ညနေစောင်းမှာ လူရှုပ်သည်။ ဒီလိုအချိန်မှာ မသိမသာ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အချိန်က မှောင်စပျိုးချိန်။ အလင်းရောင်ကလေး နည်းနည်းကျန်ရှိသေးသည်။
တဲကလေးနေရာက မြေပြင်မှာ မီးသင့်ထားသောကြောင့် မည်းနက်နေသည်။
မီးကျွမ်းထားသော တိုင်ငုတ်တိုတချို့ ကျန်နေသေးသည်။ မီးသွေးခဲတွေ၊
ပြာတွေလည်း ရှိနေသေးသည်။

ဒေါ်ငွေဇံသည် ဝါးခြမ်းပြားတစ်ချောင်းကို ယူပြီး အပျက်အစီးအပိုင်းအစများကို
ထိုးဆွလှန်လှောကြည့်သည်။ တစ်နေရာတွင် သမီးဝိုင်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။
အဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်တော့ ကျပ်နေသည်။ အနီးအနားမှာ ရှာကြည့်တော့
သံချောင်းတစ်ချောင်းတွေသည်။ အဖုံးကို သံချောင်းနှင့် ကလနီပြီး
ဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲမှာ သံတွေပဲရှိသည်။ တဲ၏ ထောင့်နေရာလောက်မှာ
အုတ်ခဲတွေ စုံပြီးခင်းထားတာ တွေ့ရသည်။ သူသည် အုတ်ခဲတွေကို
ဖယ်ကြည့်သည်။ အောက်က မြေကြီးကို ယက်လိုက်တော့
မြေအိုးသေးသေးတစ်လုံး ထွက်လာသည်။ အိုးအဖုံးကို အသာလေး
ဖွင့်ကြည့်သည်။ အထဲမှာ တွေ့ရတာကတော့ ဖန်ဂေါ်လီလုံးတွေ။

"သေနာလေး"ဟု လွတ်ခနဲ ကျိန်ဆဲမိ၏။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သွားသတိရသည်။
ထိလက်မှတ်ရှာချင်ဇောနှင့် မေ့လျော့နေမိခဲ့သောကိစ္စ။ ဒီနေရာဟာ
ချစ်ဦးတစ်ယောက် မရှုမလှ သေဆုံးခဲ့ရသော နေရာပါလား။ တကယ်လို့
ချစ်ဦးကလည်း ထိလက်မှတ်အပေါ် အစွဲအလမ်း ဖြစ်နေခဲ့လျှင်...လေတစ်ချက်
ဝေလိုက်သောကြောင့် ပြာမုန်တွေ ဖာခနဲ လွင့်ပျံ ထသွား၏။ ဒေါ်ငွေဇံ
ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွားသည်။ ကျောဘက်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရှိနေသလို
ခစားရသည်။ နောက်ကို ဖျက်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ သူလန်သွား၏။
မှောင်မှိုင်းမှိုင်း အလင်းရောင်အောက်မှာ လူတစ်ယောက်က သူ့ကို ရပ်ကြည့်နေတာ
တွေ့လိုက်ရ၏။

"အမလေး"

"အစ်မကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ"

အသံကြားမှ ဦးဝင်းမောင်ကြီးမှန်း သိလိုက်ရ၏။

"ဘာ.... ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ဟိုဒင်း... ဟို.... ဘုရားစာခွက်ပြီး
မေတ္တာပို့နေတာပါ"ဟု မလုံမလဲ ပြောလိုက်သည်။

ချစ်ဦး၏ဈာပနာသည် အလွန်စည်ကားသည်။ သူ့ကို ချစ်သူခင်သူ ဘယ်လောက်ပေါများမန်း ခဲ့မှ ပိုသိရသည်။ တချို့ကြတော့ သူ့အဖြစ်ကို သနားကရုဏာသတိသောကြောင့် လိုက်ပို့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ရပ်ကွက်လုံးနီးပါးဟုပင် ဆိုရမည်။ သူ၏ပရိသတ်ဖြစ်နေသော ကလေးတွေကလည်း သူတို့မိဘတွေ ဆူပူကြိမ်းမောင်းဟန်တားနေတဲ့ကြားမှ နောက်ကနေ အတင်းပြေးလိုက်လာကြ၏။ ရောဂါကြောင့် မသန်မစွမ်းဖြစ်နေရာသော ဘကြီးထွန်းပင်လျှင် အဆစ်အမြစ်တွေ ကိုက်နေတဲ့ကြားက ကုန်းရုန်းထွန်း လိုက်ပို့ရသည်။ သူ့ကို တွဲခေါ်လာတဲ့ အဘွားကြီးကလည်း တုန်တုန်ချချမှု အမြင်မတော်သော ဆွတ်ကားဆရာတစ်ယောက်က တင်ခေါ်လာရ၏။ ဈေးထဲက ဆိုင်အတော်များများကလည်း ချစ်ဦး လုပ်ကိုင်ပေးနေကျ ဖြစ်သောကြောင့် လိုက်ပို့ကြသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဆရာတော်လည်း လိုက်ပို့ပေးသည်။ ကျောင်းက ပဉ္စင်းပျိုတွေ၊ ကျောင်းသားတွေက လိုက်ချင်ကြသော်လည်း ဆရာတော်ကို ကြောက်သဖြင့် မလိုက်ရဲကြ။ ကပ္ပိယကြီးတစ်ယောက်သာ ဆရာတော်နှင့် ပါလာသည်။ ဆရာတော်ကို ဆိုက်ကားနှင့် ပင့်ခေါ်ကြသည်။

သုသာန်က သူတို့ရပ်ကွက်နှင့် တစ်မိုင်လောက်သာ ဝေးသောကြောင့် ခြေလျင်ပင် သွားကြသည်။ ချစ်ဦး အကူအညီပေးခဲ့ဖူးသော မိန်းမတချို့ ပိုကြသည်။ သူတို့ဝိုက်ကွင်းတော့ ကလေးတွေလည်း တဟ်ဟ် လိုက်ပို့ကြ၏။ လူအားလုံးပင် စိတ်မကောင်းကြ။ မဆိုးမအဘွားကြီး ဒေါ်ကြင်သည့် မျက်လုံးကို အကျီလက်မောင်းစဖြင့် မကြာခဏ တိုနေသည်။ ချစ်ဦးက သူ့အမေမှာ ရေအလကား ထည့်ပေးနေကျဖြစ်၏။ အမြဲ ပေးလားဝါးလားနေလေ့ရှိသော လူငယ်များလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ခေါင်းငိုက်စိတ်ချပြီး လျှောက်လာကြသည်။ ဦးမောင်ဝင်းကြီးသည် ဈာပနာကို ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်နေရသောကြောင့် စိတ်ကိုတင်းထားရသော်လည်း မျက်နှာမကောင်းလှ။ မကြာခဏ သက်ပြင်းချနေ၏။ ဆရာတော်ပင်လျှင် အထူး နှုတ်ဆိတ်နေလေသည်။

မြဲလွင်သည် ငိုကြွေးခြင်းမရှိ။ ချစ်ဦး၏ဈာပနာတုန်းကလိုပင် တည်ငြိမ်စွာ လိုက်ပါလာသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ဘယ်လောက်ထိခိုက်ကြေကွဲနေမယ့်ဆိုတာ အားလုံးက နားလည်ထားကြသည်။ အစ်ကိုချစ်ဦး၏မှာကြားချက်အတိုင်း ချစ်ဦးကို မစောင့်ရှောက်နိုင်ရမက အချိန်မတိုင်ခင်မှာပင် စွန့်လွှတ် ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ။

"မောင်လေး ရေ.... တမလွန်မှာ မင်းအစ်ကိုနဲ့များ တွေ့ရင် မမကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့သာ ပြောပြလိုက်ပါတော့"

သဲသဲချစ်ကလေးက ဘာမှမသိဘဲ မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် ဟိုကြည့်
ဒီကြည့် လုပ်ရင်း လိုက်လာသည်။ ဒေါ်ငွေဇီသည်
ထိလက်မှတ်သွားရှာမိသည့်ကိစ္စအတွက် စိတ်မလှဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့်
မြလွင်တို့နှင့် အတူတူမလိုက်ဘဲ တခြားမိန်းမကြီးများနှင့်အတူ နောက်ဆုံးမှ
လိုက်လာသည်။ သူသည် ချစ်ဦးနှင့် ဘယ်တုန်းကမှ မတည့်ခဲ့။ ချစ်ဦးကို အိမ်ကနေ
ပထုတ်ဖို့ အမြဲကြံစည်နေခဲ့သည်။ ခုတော့ ချစ်ဦးက တကယ်ထွက်ခွာသွားပြီ။
ဒီအတွက် သူဝမ်းသာမိသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ချစ်ဦးကို သနားပြီး
စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသလားဆိုတာ သူ့ဘာသာ မသေချာဘဲ
စိတ်တွေရှုပ်ထွေးနေ၏။

"လူတော်တော်စည်တာပဲနော်၊ ဘယ်သူသေလိုလဲ" နောက်မှ လူတစ်ယောက်က
မေးသဖြင့်.... "အဒါလား" ဆိုပြီး ဖြေဖို့ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာ
သွေးဆုတ်ပြီး ဖွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
ချောက်ချားသွား၏။ ချစ်ဦးသည် သူ့ကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။
ထို့နောက် သွားဖြဲပြီး ရယ်ပြလိုက်သည်။ ဒေါ်ငွေဇီ မျက်လုံးကြီးပြူးထွက်လာပြီး...
"အမလေး... ချစ်... ချစ်... ရူး... ရူး... သ... သ... ရှိ" ဟု အော်ရင်း နောက်လန်
လဲကျသွားသည်။ သူ၏ ကြောက်မက်ဖွယ် အော်သံကြီးကြောင့် လူတွေ
လှည့်ကြည့်ကြသည်။ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်သည်။ ငယ်သံပဲအောင်
အော်တလူအော်၊ ပြေးတဲ့လူပြေး၊ ဘုရားစာတွေ ခွတ်တဲ့လူခွတ်၊ ကစဉ်ကလျား
ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

ဦးဝင်းမောင်ကြီးက ဒေါ်ငွေဇီဆီ ပြေးသွားမည်ပြုပြီးမှ ခြေလှမ်းကို
ပြန်တုံ့လိုက်ပြီး... "ချစ်ရူးရေ.... အမျှ... အမျှ... အမျှ" ဟု အော်ပြောသည်။

ချစ်ဦးကလည်း "သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု" ဟု ပြန်လည်ရေရွတ်သည်။

မြလွင်သည် ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့် ဖိပြီး.... "ဘုရား... ဘုရား....၊ မောင်လေး ....
မင်း... မင်း..."

ထိုစဉ်တွင် သဲသဲချစ်က ချစ်ဦးဆီ လွှမ်းမနေ ပြေးသွားသည်။
မလှမ်းမကမ်းအရောက်မှာ ရပ်လိုက်ပြီး ချစ်ဦးကို စိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက်...
"ဟဲ့...ဆင်"

ချစ်ဦးသည် သဲသဲချစ်ကို ငေးကြောင်ကြည့်နေရာမှ မြွေကြီးပေါ်သို့ ရုတ်တရက်
လေးဖက်ထောက် ချလိုက်၏။ သဲသဲချစ်က ပြေးသွားပြီး ချစ်ဦး၏ကျောပေါ်သို့
ခွတက်လိုက်သည်။

လူအားလုံးတို့သည် အာမေဍိတ်သံများနှင့် အတူ ကြွက်သေသေရင်း
ငြေးကြည့်နေကြသည်။ ဦးဝင်းမောင်ကြီးသည် ဒေါ်ငွေဇံလဲကျနေရာသို့
ပြေးသွားသည်။ ချစ်ဦးက မြေပေါ်မှာ လေးဖက် ထောက်သွားရင် ဆင်အော်သလို
'တဂူးဂူး'အော်နေသည်။ သဲသချစ်က တစ်ခစ်ခစ် ရယ်နေ၏။

ခုမှပင် မြလွင် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာလေသည်။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်သော
ပစ္စည်းဥစ္စာများ၊ ငွေကြေးများ ရုတ်တရက် အကြီးအကျယ် ဆုံးရှုံးခံရလျှင်
စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး ရှုံးသွားတတ်ကြသည်။ ချစ်ဦးကတော့
ငွေနှစ်ဆယ့်ငါးသိန်းတန်သော ထိလက်မှတ် မီးလောင်တဲ့ အထဲပါပြီး
ဆုံးရှုံးသွားသော်လည်း ထူးထူးခြားခြား ထိခိုက်ခံစားသွားရပုံ မပေါ်။ ခုကျမှ ပိုပြီး
တည်ငြိမ်နေသယောင်ထင်ရ၏။ ခုကစွဲ ဖြစ်လိုက်တော့မှပင် သူ့စိတ်အခြေအနေ
အကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်သွားလေသလားဟု မြလွင် တွေးနေမိ၏။

"အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် ဘောလုံးပွဲသွားကြည့်တယ်။ ပွဲက သိပ်ကြည့်လို့
မကောင်းလှပါဘူးဗျာ ပထမပိုင်းမှာပဲ မန်ယူက လေးဂိုးအပြတ်သွင်းထားတော့
မကြည့်တော့ဘဲ ရုတ်တရက် ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ပြီးမှ ဗိုက်ဆာလာတာနဲ့
အိမ်မပြန်သေးဘဲ ဈေးနားက ညဘက်ဖွင့်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သွားတယ်။
အဲဒီမှာ ကုက္ကိုချစ်မှုနဲ့ သူငယ်ချင်း ကားသမားတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။ သူက
ဒီည ပျဉ်ပုံကြီးကို ကုန်သွားပို့စရာရှိတယ်။ သူနဲ့လိုက်နေကျကောင်လေးက
ဖုန်းနေတယ်။ အဲဒါ မင်းလိုက်ခဲ့ပါလား၊ မနက်ကျ ပြန်ရောက်မှာပဲဆိုတာနဲ့
လိုက်သွားတာ။ ဟိုရောက်လို့ ကုန်ချပြီး ပြန်အထွက်လမ်းမှာ ကားရှပ် ကျိုးရော၊
အဲဒါ ပြန်ပြင်နေရတာနဲ့ ကြာသွားတာ"

ချစ်ဦးက အခင်းဖြစ်သောနေ့က အကြောင်းကို ပြောပြသည်။
ဦးဝင်းမောင်ကြီးက....

"တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ဖြစ်ချင်တော့ မင်းအိမ်ကို ဝင်ခိုးတဲ့သူခိုးက မင်းနဲ့
အလုံးတူ အရပ်တူ ဖြစ်နေတယ်။ အလောင်းကလည်း မီးလောင်ထားလို့
လူရုပ်မပီသတော့ဘူး၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အဲဒီကောင်ကလည်း မင်းလိုပဲ
လည်ပင်းမှာ စတီးဆွဲကြီးဆွဲထားတော့ မင်းလို သတ်မှတ်ကြတာပေါ့၊
တရားခံကလည်း သူ ထမ်းပိုးနဲ့ ရိုက်လိုက်တာ မင်းပါပဲလို့ ပြောနေတော့
သေတဲ့လူဟာ မင်းပဲလို့ ထင်ကြတာပေါ့ကွာ"

"အေးဗျာ၊ သေသွားတဲ့သူခိုးကိုတော့ သနားပါတယ်။ သူ့ငွေအိမ် ဝင်ခိုးရင်း
ဖြစ်ရတယ်ဆို တော်သေးတယ်။ ကျွန်တော့်လိုကောင်ရဲ့အိမ်ကိုမှ ဝင်ခိုးရတယ်လို့"

"ကြမ္မာငင်ချင်လို့ပေါ့ကွာ၊ အဲ... မင်းအနေနဲ့ အိမ်မီးလောင်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ရိုးမှာ ရှင်းစရာရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့ပယောဂကြောင့်
လောင်တာမဟုတ်လို့ ပြဿနာမရှိဘူး"

"ထိလက်မှတ် မီးထဲပါသွားတာကတော့ နှမြောစရာကြီး"ဟု ဒေါ်ငွေဇံက အသံခပ်အုပ်အုပ် ပြောသည်။

"ကျွန်မကတော့ မောင်လေးရဲ့အသက်ထက် ဘယ်ဟာကမှ ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိတယ်လို့ မထင်ဘူး"

မြလွင်က လှိုက်လှဲသောလေသံဖြင့် ပြောသည်။

ချစ်ဦးကတော့...

"ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့အိမ်ကလေးကိုပဲ နှမြောတယ်ဗျာ"

"အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့ကွာ။ မင်းအိမ်ကလေးကို ငါပြန်ဆောက်ပေးပါ့မယ်"ဟု ဦးဝင်းမောင်ကြီးက ပြောရာ မြလွင်က.."ဟင့်အင်း... မဖြစ်ဘူး၊ မောင်လေးကို သီးခြားနေခိုင်းလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ကျွန်မ စိတ်မချဘူး၊ မောင်လေး မင်း ဒီအိမ်ပေါ်မှာပဲ ပြန်နေတော့"

"ဟာ... ကျွန်တော်က ညည ယောင်ပြီး ထအော်တတ်တယ်ဆို၊ တော်ကြာ သဲသဲလန့်ပြီး ငိုရင် တယ်လိုလုပ်မလဲ"

"သဲသဲက အခု မလန့်တတ်တော့ပါဘူး၊ ပြီးတော့ အိမ်မှာလည်း မောင်လေးရှိနေမှ ဖြစ်မယ်"

"ဟုတ်တယ်ကွ၊ နောက်ဆိုရင် ဒီအိမ်မှာ မြလွင်နဲ့သဲသဲချစ် နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့မှာ"

"ဘာ အဒေါ်ကြီးက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တောပြန်မလို့လား"

"ဘာပြောတယ်"

ဒေါ်ငွေဇံက လှမ်းအော်သည်။ ဦးဝင်းမောင်ကြီးက ရယ်လိုက်ပြီး...

"ဒီလိုလေကွာ၊ အစ်မကြီးက နောက်ဆိုရင် ငါ့အိမ်မှာ လိုက်နေရတော့မှာကိုးကွ၊ ဟဲ့..ဟဲ့"

"အို... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ရှက်စရာကြီး"

ဒေါ်ငွေဇီက မျက်စောင်းထိုး၍ ပြောပြီး ထထွက်သွားသည်။

၂၆။

သဲသဲချစ်သည် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို မြင်းလိုလုပ်၍ ခွစီးပြီး
လျှောက်ပြေးနေသည်။ မြလွင်က...

"ဟဲ့... သမီး ဘယ်ကခေါင်းအုံးကြီးလဲ"

"ရှေးရှေးရဲ့ ခေါင်းအုံး၊ မီးမီးဆော့ချင်လို့ ဟိုနေ့က ယူထားတာ"ဆိုပြီး သဲသဲချစ်က
ခေါင်းအုံးကို ချစ်ဦးအား လာပေးသည်။

'အင်း ကံမကုန်တော့လည်း ပြန်ဆိုရသေးတာပေါ့ ခေါင်းအုံးလေးရယ်"ဟု
ချစ်ဦးက ပြောရင်း ခေါင်းအုံးကို ဆွဲဖြဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် မှီတွေကြားထဲ
လွှဲကထွေးနှုတ်ပြီး ပြန်ထုတ်လိုက်သောအခါ ပလက်စတစ်အိတ်နှင့် ထည့်ထားသော
ထိလက်မှတ်ကလေး နှစ်စောင် ထွက်လာလေသည်။

ပြီးပါပြီ

မင်းလူ

Myanmar Books

